œæ l·l
”————
“” ‘ « »

Nux Vòmiker

—Diu l’adorable psítac hongarès, i gran escriptor, György Vòmiker.
—Sóc com l’altre gran escriptor, el psítac belga Si Mais Non, el qual diu que no pot escriure sinó després d’haver-se cardat una dona, i pel fet que escriu cada dia, i cada dia sovint s’hi fica més d’un cop, doncs pel cap baix cal que es cardi (i es carda) cada dia de l’any un parell de dones diferents, tret que en el meu cas, no puc escriure si no puc ésser el bavós testimoni de la meua dona, la gran traductriu Mòniker Vòmiker, cardant-se un dels seus innombrambles druts, i si el drut és nou i bestial rai, doncs encara millor, vós.

(...)

—Vaig guanyar de jove un petit premi literari, la notícia del qual premi tanmateix va aparèixer als diaris locals, d’on que les veïnes qui sabien mica de llegir fessin cap a molt

escalfadament felicitar'm, d'on oimés que aquell mateix dia exultés privadament.
—Vaig llavors agafar la bicicleta i me'n vaig anar carretera de Corbins amunt, cap al riu, cap a l'aiguabarreig amb el Noguera Ribargorçana.
—I tot i que a començos d'abril, feia encara fred, a una voreta m'hi vaig banyar.
—Mentre m'hi rabejava em deia, *Sóc immortal, sóc immortal; ara ja em puc morir; fins i tot mort ara, ningú no pot esborrar el que els diaris duen escrit; que fui, fa segles i mil·lennis, un autor; un autor, una glòria literària, un immortal qui s'ho val; no pas un altre d'aquells brètols criminals qui també surten apuntats als diaris, els polítics i els assassins, i els guàrdies i els militars, i els malalts i els morts; no, no; sóc un immortal immortalitzat amb totes les de la llei; un immortal de pes, un immortal com cal, un altre molt digne filòsof grec lleidatà, del qual se'n té notícia, i vagament hom es pensa que potser digué això o allò; a tots ops, quelcom de força interessantet, pobrissó.*
—L'eufòria em va durar el que em va durar. De fet, em sembla que encara em dura, tots aqueixos anys i panys en acabat. Sí ves!

(...)

—Diu l'adorable psítac, quan algun carallot sense cap idea de la vida l'"acusava" d'escatològic.
—Com si ningú pogués acusar ningú d'escatològic! Algú altre qui també s'ha de morir i mentrestant caga i la caga cada puta dia de la seua merdosa vida!

—Diu.
—Si em neguiteja molt el fet que m'haig de morir, per força m'ha de neguitejar el fet que caguem. I que tot al món, sense excepció, cagui merda.
—*Escatologia* i *Eskhatologia* són dues paraules que assenyalen directament i obsessiva cap a les darreres coses.
—L'*escatologia* sap sobre la merda com a darrer producte del cos.
—L'*eskhatologia* sap sobre aquest mateix cos mort — ço és, transformat en merda.
—Ambdues transformacions les amaguem tantost produïdes, i, sinecdòticament, amb la mateixa horror, com si alternativament una fos presa per l'altra, lligades com qui diu cos a cos.

(...)

—Guardant les distàncies (diu adorablement humil el magnífic psítac), qui sóc sinó com ara un altre Swift?
—Alhora molt primmirat quant a la higiene i el contagi, molt delicat a tindre els traus ben nets, i tanmateix maniàticament fascinat pel cantó excrementici de cascú.
—Alhora trist i encantat per les manifestacions oposades d'un mateix cos qui es podreix i nogensmenys ensems s'eleva en pensaments fins a fantàstics empiris d'harmonies sublims.

(...)

—Com en Swift, l'adorable György vostre, tampoc mai no

ha cardat. Molt malfiat pel que fa a tot el procediment.
—A part que crec que tots els lloros som potser potencials marietes. Quin afegitó de malfiança no duu aquest estat de fet!
—És que, com prou deveu saber, s'escau que tots els psítacs, mascles i femelles, tinguem un sexe tan amagadet que és impossible d'endevinar'l de part de fora. Cap atracció física, doncs. Un foradet multiús; hi hauries de ficar un dit de l'urpa per a saber si allò de dins són collonets o són ouets. Aquell tendrumet que toques, és vitet o és conyet?
—De tal manera que ni nom de femella no tenim.
—*Az isten szerelmére*, vós! Una llora és un bolet!

(...)

—Així, doncs (fa l'hongaresa rara au), com en Swift, i jo, i com tots els autors de debò bons de la literatura universal, com dic, cardar mai ni mica re. Ni menys ningú.
—Silents, exiliats, i amb prou murrieria, anàrem fent.
—Silents, exiliats, i amb prou murrieria per a sàpiguer compaginar alhora el viure i l'escriure, anàrem fent, egregis (gens gregaris doncs), amb esclops ideals amunt amunt, per rosts de sangosos fangs i merdes, figuradament impol·luts fins a la inevitable fi.

(...)

—La Mònika (diu en György) és el meu lloro. No és pas que jo sigui el seu.
—Quan som en la intimitat més íntima, i haig les seues

orelles totes per a manguis, li mormol, pensiu, pregones idees que ella assimila, i que més tard repetirà com si eixissin, intuïtives, d'ella mateixa, i quan les diu, aleshores les preances i lloances que li adreç són d'allò més extravagants, dient-li d'inventiva, de sàvia, de perfecta psicòloga, de sagaç fins al broc, i que quina il·luminació mental extraordinària, cordons, i així anar fent, de tal faisó que s'ho ha de creure de mig a mig.
—I doncs, en acabat, tot allò que li he dit de mi i d'ella, i del món, s'ho ha fet seu, i m'ho repeteix, i així composem alhora el llibre de la nostra vida, i el dibuix del mapa existencial on no ens movem, i tot el nostre univers no roda, harmònic, simètric, orquestral.
—I això fins al punt, que, com era exactament el meu desig, m'acabà prenent sense adonar-se'n pel seu lloro, i cregué que jo era precisament el lloro particularment merdoset qui li havia insinuat que cregués que era.
—Per què? Perquè així, ella, *el meu lloro meu*, esdevingués més fàcilment crèdula i absorbís més fondament els meus intents de definir l'ambient on per força m'haig de moure, limitat pel meu cos, incompatible i gairebé impotent comparat amb les aspiracions d'omniscència del meu esperit desencadenat.

(...)

—Es veu que hom triava per a futur president cert avorrible aberrant albardà, molt repel·lent i esborronador, i doncs màgicament, de la nit al jorn, pel sol fet que els oligarques el titllaven de president, esdevenia de cara a tothom "presidencial", ço és, feixugament respectable,

sobtadament clafert de “gravitas”.
—Quina merda, vós, i quin desembocament general de merda. Falòrnia a raig perquè els babaus se l’empassin sencera.
—És exactament la mateixa esgarrifosa enganyosa burxada que t’etziben tothora els entesos. A tall dels crítics omniscients qui no saben re del que s’empatollen. Que l’únic que saben és viure de la fal·làcia.
—Els estrafolles amb llur posat sever d’espantall analitzen el mateix vi, tret que a la primera ampolla hi diu, vi merdeta, del més baix que no hem trobat a la botiga, i la segona ampolla duu l’etiqueta que diu vi més car de tots.
—Vessa el vi d’una ampolla i de l’altra. És el mateix vi i tanmateix de sobte el de la segona ampolla ha esdevingut mereixedor de tots aquells adjectius fastigosament carrinclons i buidament ditiràmbics que els merdosos experts crítics tastavins no vomiten sempre, presumint de saber-ne un ou, mes de fet sabent només, a tall de tot altre dogmàtic o religiós, perbocar merda.

(...)

—Astoradora coincidència, impressionant casualitat, singular escaiença.
—Sóc qui sóc i no pas cap altre numeret en aquest univers tot fet de nombres, de repeticions de nombres, en tremolenca teranyina on s’enxarxen precaris.
—En intangible xarxa o engraellat on cada numeret només hi és passatger ventís defecte, leri-leri, a trenc de trompada.
—Defecte? De trama? D’ordit?

—Qui sap!
—No faré pas creure a ningú que ara esdevinc qui?
—Aquell misteriós, desconegut, inlocalitzable, matemàtic intuïtiu.
—Qui en realitat no n'és gens, d'intuïtiu; és, al contrari, que, per un escletxa de l'estreta estructura on, com tel d'ou, tots nosaltres, difressats de numerets, no som, hi veia certes fórmules de l'altra realitat.
—Que quina realitat?
—La bona?
—La quina?
—La més esgarrifosa encara. On cada nombre del numeret que no som no es disgrega en nombres infinits que esdevenen gegantins fins que no esclaten en...
—En què, en què?
—En [ ].
—Re no hi cap. Hi cap tot. Matèria. Antimatèria. Nombres innombrables. Cap nombre ni un. Ni el zero.

(...)

—Nats a l'ordre inviolable de la provada natura, on la matèria és en perfecte equilibri, se'ns obren els ulls i només hi veiem arreu, rere la façana admirable, el caos — tot hi és caòtic, un bellugueig etern d'infinit mareig.
—Maleïts, els nostres ulls tot ho destarotaven.

(...)

—*Vocació la meua de copròlit*.
—Hi estic d'acord, vós. Estic d'acord amb vós, i de fet amb

tothom qui mai ha perduda l'estoneta llegint-me: *els meus escrits són una caca*; una caca en general, i caquetes en particular.
—És clar que, ben mirat, no hi ha escrit al món que no en sigui. Cada escrit una caqueta o altra. I cert que unes caquestes duren molt més que no d'altres; primer per les insospitades escaiences de la història i els catacrocs dels accidents climàtics; segon perquè hom les considera, pel que sigui, caquetes amb més mèrits. I aleshores hom en diu caquetes clàssiques, per exemple. I hom les estudia i hom se les desa, i hom en canta glòries, i s'hi bocabada, sovint sobretot només per interès. Negocis de capelleta. Mandonguilletes acadèmiques. Car hi ha caquetes clàssiques que merda rai, la veritat.
—Tant se val. Hi ha caquetes que hom té desades i les ensuma, reverencial, de tant en tant. Sovint vesteix molt, haver dit que has ensumades certes prestigioses caques. "*Ahir ensumava pregonament la caqueta horaciana, homeriana, horemhebiana. Hittita. Quina caqueta més satisfactòria, κτημα εσ αει, la serv en mà constantment, em pertany en permanència*."
—Una permanència no gaire permanent. Durarà, pel cap alt, el que dures. I llavors, què? Qui sap. Potser els teus hereus llunyans canvien de modes. Allò de les caquetes antigues, ecs.
—Sí ves. És el fat de cada caqueta, la seua transitorietat.
—Hi ha unes caques que de debò duren. Els copròlits, vós. Els copròlits sí que duren. Duren un ou, que no?

(...)

—Els copròlits, fets d'una matèria menys evanescent que no els mots...
—Al capdavall qui se'n tornés, entre eternitats on no ets absolutament rrrrrrr...
—Re.

(...)

—Tots els qui coneguérem els monstre d'haver-lo vist en acció en avinenteses prèvies, no ens sabrà pas gens de greu de destruir-lo en escreix quan ens el trobem arrupit a cap indret secret, menut, i tot escarrinsit, i aparentment tan inofensiu com cap granota.
—Empetitit, el trobarem tot amagat al lloc on menys te l'esperaves. I llavors seré dels qui no dubtaran ni un segon. Un segon fóra massa tard. No dubtaré ni un segon d'esclafar-lo, d'omplir-lo de cops i de bales i de bombes i de ganivets i d'àcids i corrents elèctrics i verins i el que sigui, tot el que tinguis de letal més a tocar de mà, ràpid, sense pensar-hi, amb tota la fúria possible, que el puguis despatxar fet una coca de fètid carnús.
—Car en un tres i no res, en el segon que perdies pesant pietats i d'altres falòrnies ètiques ni morals ni brocs ni camàndules, la bestiota pot créixer fins a dimensions colossals i al mateix temps devorar tot el que troba a l'abast; com qui diu pel cap baix cinquanta llegües al voltant, re no deixa ni viu ni tot mastegat.
—Cal ésser doncs heroic, tot i quan és minúscul; no t'hi pensis pas, entaferra; cop immediat, i apa! Això rai, no te'n penediràs pas mai d'anar-hi amb tot la mala llet. Tu te'ns per segur. Car no és pas cap animalet espantadet; és tot de

sobte una bestiota gegantesca qui, malson pudent i llefiscós, d'horrible aspecte, se't menjarà, i se't menjarà no pas d'un glop; pitjor: ho farà a queixalades de càustiques salives molt doloroses.
—Prenguéssim, sempre preparats per a la terrible esdevinença, contra el monstre imminent, begudes repel·lents. Que la primera mossada que no ens hagi volgut entaferrat ja els nostres sucs les genives, a tesa cremades, enceses, els les trametin al carall. Ep, i duguéssim tostemps, ben hipaspistes, les armes amatents. Car no val pas a badar, mai!
—Som-hi, ataquem, sempre ataquem!

(...)

—Quan l'assegurança d'estudiant em pagava les visites obligatòries per al foll qui m'havia de guarir de la meua (follia), havia de trobar un somni prou "interessant".
—Per al metge de l'ànima, el iatre de la psique, li havia de trobar un somni prou efectiu, perquè el carallot s'hi entretingués, i així no continués d'emprenyar'm amb les seues altres bajanades sobre les meues soi-disant mancances psíquiques.
—Com és prou conegut, són iatrogèniques les malaties que t'endinya el mateix metge merdós quan et tus o et toca o et recepta porqueries.
—En direm psiquiatrogèniques, doncs, entre d'altres malalties que t'endinya el psiquiatre, aquesta precisa d'haver-te d'anar inventant, sesssió rere sessió, amb esfèrica elocució, somnis estrambòtics per a fer-lo prou content i tindre'l prou entretingudet i satisfet, com dic, el

pobre capdecony.

(...)

—*Camps maragdes d'anagnòrisis i agnògsies*, li dic.
—Dec patir d'acefalòpsia, i aqueixa és una malaltia molt pitjor que no cap prosopagnòsia o cefalagnòsia; per a mi totes les gàrgoles són sense cap; i les hidres qui veig no n'hi cap que tingui cap cap; i els capgrossos del carrer llurs caps suposadament gegantins per a mi no són ni microcòpics, són inexistents, només cames hi veig; el meu és un món amb zero caps.
—Tot allò que ix dels caps que no hi són és cacofònic.
—Sóc l'anti-mestre Dick; si ell només veia caps, i obsedidament el cap d'en Txarlç Primer, jo no veig pas aumon cap cap.
—El llegendari milicià policèfal té un fusell molt llarg, mes ni carall ni ous, i ho sé perquè l'he vist pixar com una velleta arrupideta tota acollonideta, tot i que també sé que deu cridar i presumir molt, retrunys seus com ara pets estrepitosos me'n revénen cada vegada que s'enfronta a un desarmat.
—Sóc qui, fervent misopogó, escauja carranxes per veure si totes les vulves són calbes com volves, fetus, flocs.
—Sóc feliç entre nudistes, és clar.
—Només reconec ningú pels culs.
—Cap medusa ni fòrcida ni gorgona poc m'empedreeix; per a mi, la pobra, és tota de primes potes i prou.
—Per llurs obres els conec — llurs obres: olors secrecions caguerades pèrdues menstrus infants deixalles — tot els vestigis que jaqueixen enrere mentre, passant-me davant

en llur pas devers l'enllà insospitat no s'esclipsen pels bastigis — o el que en pesc, mentre, oblidat, els dec passar, d'una manera o altra, pel costat.

(...)

—O li dic, *Dos gats sota la pluja, un sota un paraigua negre obert, l'altre sense*.
—Llurs petjades damunt un fang margade, herbei de vòmit. Un arbre qui, assassinat pel llamp, cau serrat pel mig com per xerrac immens. Les rels de l'arbre com neurones i sinapsis i glòbuls i lluïssors de cervells dibuixats en llibres d'anatomia.
—I em respon, el metge de l'esperit. No són dos gats. Són gat i gata. La gata moixa és ta mare. El paraigua és la vagina; la vagina, tot hi cap.
—I afegeix, *No havies anat mai quan érets petitet d'amagatotis a cap torreta veïna a pispar-hi ous, i per comptes d'amagar-te'ls a la sina, te'n podies amagar molts més al paraigua mig plegat cap per avall, sense despertar sospites entre els veïns, car prou triaves un dia prou ennuvolat?*
—Responc, *No*.

(...)

—Li dic, *Feia d'assidu entomòleg per prats ignots, i, a un clot, la terra maragde, tot escoixenguda, infantava adolorida còdols que, amb els meus ulls de col·leccionista de còdols, on per a mi cada pedra és preciosa, tret de les verinoses "pedres precioses", les quals sempre m'han*

semblades una merda, carallot de mi, les volia punxar com si eren papallons o espiadimonis.
—Fa, predictiblement, *Malament rai, car això, evidentment, traeix les teues paleses tendències homosexuals, on confons les veres pedres precioses de ferms culs, conys i pits, per les mesquines pedretes vulgars d'un parellet de collons i au*.

(...)

—Faig, *Fregava el llum d'oli de n'Aladí i n'ix un monstre, i n'ix un altre, i un altre, delusions de síndromes on els dobles es doblen i redoblen, i, soporífics, cada monstre començava no pas de roncar, d'esporular; d'esporular, com certes minúscules gespes massa cansades; i les llavors, fràgil bromera damunt la gespa maragde, prematures en llur maturació, presentaven, entre un fum revoltant, gegantesques plàteres d'òbols, que, amb plètores d'obscenitats, jo anava recollint i organitzant en mosaics colossals, i els mosaics es tornaven laberint, que discorria sense erra car prou eren el meu reialme*.
—Analitza, Te l'estaves pelant i la lleterada se't regolfava al melic, i els espermatous, amb els vits règeus al pou orgiàstic del melic, hi feien noces, tots orgàstics, i encara trempant amb pixes règees que el clínic horòleg qui tots duiem a la consciència, fins quan som adormits i tot, veia com ara gnòmons gnòmics de rellotge solar manipulats pels molt diminuts gnoms, que representen a llur torn la por que tens d'haver de fet un vit minúscul.
—Li dic, com sempre, tot i que no hi toca ni boig, *Bona, vós, l'endevineu de mig i mig*.

(...)

—Encara l'engany amb un somni nou, on li narr que, *Aquest és el reialme on era, el vell ver provat reialme de Tarragònia i Catalònia, un reialme fet i refet, inconfusible, indiscutible, entre falguerars i bogars, espiant-n'hi, nàufrag com n'Odisseu, vora la riba, les nues xicotelles*.
—Una em descobreix — que deu tindre? — sis set vuit anys — i em diu que li pruu el cuquet del cony, pobra neneta, ves què.
—Follia gran — (o pus encar, immensa) — la meua, qui, amb qui com qui diu elocució esfèrica, vull dir, rodona, força portadora de prou feixuga gravetat i de paternal autoritat, tot i que, per indelebles vies telepàtiques, li estic dient que se m'eixarranqui que me la cardaré, amb veu d'homenot, li dic, *Desnona'm, monòtona*.
—Ai, doctor, què li havia d'haver dit!
—Quan la bròfega ràfega de la meua rònega monçònega li arriba, com ones d'ombratge ans d'ultratge, que amb tints ambres, pretereixen la protèrvia del Solell qui rajava llums de vertigen, i tot esdevé fosc i l'oceà s'enfurisma i la tempesta en col·lusió amb tots els diables es desencadena, la maturrangueta de vuit anys s'ha tornada, qui sap per quin acte de sortilleria puta, enorme, enormíssima, fura de queixals en excés esmoladots.
—Dic, Ai que se'm menjarà el pipinet!
—L'oceà era ara una banyera plena de bombolles que bombollejaven amb bogeria; m'hi llençava; m'hi llençava bo i citant, a crits, a udols i a esgarips, estentori, en Zola.

—*Jacuzzi! Jacuzzi! Jacuzzi!*
—M'hi fonc, doctor, com esponjat de maduixa.
—*Això*, em respon, *és no solament que sempre t'has volgut nat femella, ans que acuses amb esquírria els pàmfils déus de la naixença no solament pel fet hòrrid d'haver-te fet néixer si fa no fa diguem-ne mascle, ans, encara pitjor, molt més esborronadorament pitjor, per l'acte abominable d'haver-te fet néixer i prou.*
—*Car és d'allò més obvi i salta als ulls com ingràvida grava percudida per pneumàtics traïdors, que voldries encara, i per sempre, per la eternitat de la infinitud de l'univers entròpic, rabejar-te al suc àmnic — malparit, escolta, com si tu fossis l'únic que això no vol!*

(...)

—Quan em mancava la invenció, em guiava per un llibre que es deia *Dibuixos d'infants orbs*, on les imatges m'inspiraven les històries que en acabat li deia al psiquiatre negat de pesquis només pràcticament descrivint-les.
—Els infants orbs — llurs dibuixos tot esbiaixats — amb personatges si fa no fot humans, mes amb aparences d'estranys insectes, i de més a més amb tots els membres monstruosament dislocats — els caps als peus, els culs als caps, les antenes al ventre, a l'esquena els melics, les orelles plorant menes de rocs de qui els trets són en tot com els de fetus i embrions dels animals més impensats — els més lleigs i esfereïdors microbis augmentats grotescament — o peixos de marí abís jupiterià, florals nudibranquis venusians, enigmàtiques aus

estratosfèriques, ens tot plegat d'enlloc — psítacs larvàtics (molt més humans que els humans) — la prístina lent dels invidents, sense els fantàstics, cosmètics, miralls on ens imaginem les ficcions harmòniques de l'ideal, ens veuen en llur intel·lecte realment com som — som els monstres qui sols el camp visual verge d'un cervell no pas infectat per les paràsites imatges d'un magí enganyat per la visió, no pot de debò copsar.
—I ell, l'imbecil iatre qui em fa jeure, massa tou, al catre, destil·la llavors les següents bajanades, *Això és*...
—Això és que, anagnost o aede llegint pregon en el son el ròssec mitològic que duus a l'inconscient col·lectiu, ets novament, com tants de nosaltres tants de cops, el brau peó Prometeu, de qui els martelleigs i les cridòries de portentós gegant qui, en gimnopèdies que incessants no es veu que han lloc als olímpics empiris, incandescent no es baralla amb opulentes àligues musculades com bardaixos halterofilistes, per a sempre doncs perdre-hi si més no el fetge, i segurament, com bé em cronografies, amb pictòrics ans cromàtics exemples, damunt perdent, dic, molts més òrgans i parts corporals encara, que llavors, com cap obdurat comte bisbe medieval robat pels veïns, li cal tornar a reconstituir, amb feinades rai, i disgustat, tot i que tafaner també, com pàl·lid escombriaire qui buida gibrells i hi remena per si hi troba mal ficat qualque anell perdut per massa èbria casada novella, i fertilitza doncs tanmateix (el prometeic gimnasta) mentrestant els èters amb rapsòdies cismàtiques de foll derelicte, de qui les cèl·lules, cascuna llur tenuta de greuges acrescuda o incrementada, i doncs, no gens apaivagades amb les iterants nues lluites, continuen de ballar-li llurs exaustius totentanzs, i grua

(tornem-hi, ell, el bell gimnasta desarticulat i rearticulat matí rere matí), grua i regrua, com un comú il·lús, com tots els nascuts, què hi fotrem, per qualque engruna de tocatardana astrugança, on l'ocell qui ens ataca no ens apareix d'una puta vegada ja prenyat fins a les ganyes, i llavors, com tota mena d'aviram curull, esdevingut maternal, car clares i rovells, no fotis, fràgils rai, i no vols que cada closca no amagui en acabat, pels sotsobres i sotracs, cap toll pudent de podriment, d'on àdhuc la fam no se'ns arrana, saps, potser no trii, l'àliga de torn, carnífex de vacances, o millor, de permís de maternitat, de queixalar-nos menys, i, com volen els somnis, les tremperes autoesquediàstiques de la nit, mon peret de baix eixeridet i en perxa com imperiosa perxera, una mica i tot com el teu, en grau menor, com et pertoca, no pot gruar (ell, tu, jo) que la seua (teua, nostra) astrugança ara s'estrebi, s'estengui o es dilati, i per comptes d'haver de reconstituir-se un altre cop el cos botxinejat, no es pugui veure que cus i recús culs als vergers celestials de verges...?
—Responc, a les escapces, *I tant, i tant!*
—I ell diu, per astrugança, vull dir, per sort, *És l'hora*.

(...)

—Ara farà molt més de mi lany zo ara n'ha fets molts més de mil... no me'n recordo prou bé... o potset ot fou un somni...
—Deia el pròleg al primé amor, o me zaviata'l primé llibre d'amor... escrita qualques corça d'arbre... justamen tambalt zullal zo banyes guixa... ti vulli magina-me'l...

alzalt zalps d'herbete zi neu. Zi llavors trasllada'l a l'esdevenidó, vistam bulls clarividents.
—Qua tridiosincràtic zo potsemilló si zimplicats...: due zangèlique zal·lote zi do zantipàtic zal·lot... zi do zenemic zantitètic zi ferotges rai...
—Oh continus deveniment... arxipèlag de formacion zequivalents... aquell, però, ara, era un paratge força espadat, amb cingles, congosts, balme... zi llavor zhi havia davallan tun solell rogen, ca frec de caure, leri-leri a la ratlla del remo thoritzó...
—Això rajà temp zha... fóra mentidé de volé-ho processà o adaptalz temps moderns... prou sé que to té zesvorancs del mateix tel... en fas un en entrà, l'àltren sortí...
—I la mar, una mar que veus bellugàs com en un lent marejol a contraclaró, un bon llostre, a la tardom, bel zull zenllorat, zallèn d'un mó norfe de vida... no pas del to torfés cla... carem de kequivocà... la mar ques bellugué zuna mar de cervells burells...
—Caldria quen zhia tansessi muna mica més... quens féssim fin zaquell tocom... aquell tocom on sembla que... oi...? s'hi belluguin personatges... fets de carni ossos... homho percep, ca...? hom se n'adona... hi ha... hi ha... no som pa zal cas chomés un pèl massa llosc d'ull zo fosc de llums, de llu, ki donc zun lluç, cavà...? Hom se n'adona per força: lla baix s'hi cou quelcom, quelco mhi bull...
—Hom s'hi apropinqua, homés curiós... hi com mé zhom s'hi atansa... glop! Selva o forest, bosc primigeni... embolic nemoral d'antenes flingadisses, d'argamasse zargiloses, de nafre zautònomes, de degenerescència, zen fi, excrementícies d'alta procedència... i unhumitat... no cap

ven tagut... mé zi ganivets d'esgarrifança xiuladissa... unhumitat, cal di, i una fredó argentada, tota metàl·lica...
—I ara...? Pedra... hi ha pedra de valent... pedres, gairebé únicament pedres... quin codolà mé zestès dins la selva d'enjondre, doncs... una selva d'ara deu fe cinquanta-mi lanys pel cap baix... to teixo zany zenrere, llas!
—I donc zel panorama canvia... cinquanta-mi lanys enrere... ah! I cal que la crònica sigui fidel... tant com permetin el zimponderables de sempre, els cicle zi ciclàmen zinterposat... zallò quen llorda la lent... el fan gui les circumstàncie... zi la memòria... hom s'escarrassa, tanmateix, hom s'hi escarrassa perquè tot sigui vera, ço si més no versemblant...
—Tret que... ara enz n'adonem... peraixò les pedres... onhi havia cinquanta-mi lany zenrerel zarbre... zhi hara les pedres... ara... ara, doncs...? soma cinquanta-mi lany zenvant... peraixò gosem avençanzhi... cinquata-mi l'anys més de civilització... no pa zaquell zhomes primitiu... zo per quènz quedaríem a cinquanta-mi lany zenvant... per què no n'afegirie many zi pany, zaixò rai! Fiquem-na almostes sidèrie, zep! Fiquem-ne milion zi milions mé! Zens farem ballal ca pi tot! En zel farem bullí i farà fu mi tot! I direm...
—Direm... prou s'ha nunides les cèl·lule zi s'han socialitzade zi s'ha nenjovades fèrriamen ti han bastit zòrgans diferenciat, zi teixit, zi galindaine zespecialitzade... zaixò rai... I direm: doncs ve-t'ho ací: el mateix s'esdevenia enaquest cas... d'aqueixa mateixa manera s'aplegave nara milion zi milions d'encèfal, zi en feien una mar... prou ho deie maban: zuna mar d'encèfal... zi donc: zaixò ara é zuna unita... ti d'aques tunita ten podem di, si doncs volem,

caren zés permè, zen podem di home. En podem di, enèrgic, zhome. I tanmatei... xun calfred enz... ens solcarà l'esquena... i més quan... Més quan enz... ens veure mobligats a reconeixe que... aqueixa cinta... aqueixa espina... l'antena vibrati laqueixa és justamen tuna reminiscència del nostre... *hum*... del nostr embalu... mel nostre cos... El nostre cos!
—Mes per quenz nesgarrifaríem, enznes borronarie mara? Prou que tamben zaveni ma esguardà com cosa feta, vera i indiscutible, l'evolució humana d'ençà d'àtom zi cèl·lules d'allò pus naquis, sotils, frèvols... I doncs?
—Nogensmenys... siguins permès de bada-hi una mica... davant l'estranya beutat de l'home... del mascle... Del mascle, carsi afinàvem prou la vista, prou enz n'adonàvem que... descobríem que... o si més no en zempescàvem que... entrels cervells n'hi havia un d'infartat de fres... ki s'esqueia quenz venia a la vora i, din zuna vena crebada, hi ficàvem els dit, shi sucave, mi, xup-xup, en treure'l, zen zels duie mal na, zo en feie mun cop d'ull, o n'escaujave mel contingut geneti, ko deixàvem establert, fos com fo, zun nombre superió, si fa no fam anifest, d'androgen, zhormònam ascle (encar que dubtéssim quin servei puguin cara fe aita lhormona).
—Ambtant, cal di quem tinguda bolla! Ulléssim capal monitó de la nostra màquina! Justamen tallà o nassenyalo... Ca quel clissem...? Ca que hi halgú quihi ix...? É zalgú... i el coneixem... És n'Hòmit, l'idiosincràti kal·lot primitiu... l'home selvatà... u nanimalot, si hem d'esse sincés... i és passeja pel paisatge d'adés, paisatge anti, kedènic, maligne i perilló... Zi e lles l'home conegut... l'home quens sabíem de temp zha... I qués mascle qui ho

dubtava ara... No calia pa zendevina-ho per la barba... ni pel zabraonats braons... me zullan tel zenormes penjoll zentrecui xavall, llavor... zah!
—Ara direm el nom d'un del zaltre zal·lot zidiosicràtic, zaque llal qual un dels cervells li petave... Nés diu n'Horrem...
—Alhora que n'Hòmit es passeja pel bosc, per l'erm pedregó zaquella mar de cervells quis diu n'Horrem es passeja... Hi rellisca... hi rellisca displicent... com a únic senyó del paratge, sense cabòries ni neguits, llambregant-ho tot autoritàriament... Si calgués, t'etziba, vulls part damunt el muscle, t'etziba vuna llambregada quet glaça l'ànima i t'esborifa la pell... tret quoi que sembla que somriu... kaquella mar de cervells se te'n fot... massa superió? Cal fe-s'hi creus, cal fe-hi ulls de vidre, caraquei xés l'impressió quen zimposa al furin terió tantost ens descobreix... tantost sembla kassoleix de veure'n zo ensuma'n zo intui'n za través de tot zaqueixo zany zi pany... Zi si nosaltres n'estem tot zesverat, zell no sembla pas que gens. Potsé per què nosaltres cobejàrem d'assolí aqueixa fita d'ençà d'un pilot i escaig d'èpoque zi ell rai, ell é zel futuri sap tot plegat com s'escolava.
—És legítim quel nostr ur kens vulgui satisfets... que sense roïndat zho macordi quen llestíem quelcom gruat tan pregonament kara quehi som, per forcenz zha de pessigollejà plaentment.
—Ulle menrere. Quis perdia detalls simultanis, si potsé, qui sap, to tal capdavall lligava...?
—N'Hòmit sur tavui força viat de la caverna; la boira de la matinad encar ha d'escampà del tot; deu tindre fred carsem bla que li tremoli la carcanada. Se'n fuig del jóc,

donc, zi s’escau que nomé zamb prou feines matinegi… o potsé ni això… u nas trinnominat, pel fet que s’esdevé que jas clatà i desaparegué aban zitot chom no’l descobrís, lluu, creman tetape za totes trop… ai, la bèstia! Lluu potent, i massa, seguramen, tesventa. Tavia tes cremarà del tot. Lluu molt més fèrmen car que no l’estel d’en Perris les nits glaçades que tornem del cementiri i bufaquell taro gèlid Pirineu avall que cal que hom s’arrupeixi tant com hom prou ha degu thavé copsat que s’arronsen le zurpes dels gats de ca nòstrun camí la nosa quels pessigollejava l’olfacte ha passada formà part de llur museu de peces sen shis tòria, i no é zara era d’arreçó, i donc zé zhòren car de sestejà…
—Lluu lla bai xu nastres micolat, com n’Hòmit ix del cau, i lluen, i nols comptarem pa zara, milers d’estel zal cel. Astres pera ventura hores d’ara dimitit zi potsé de fa tongades d’anys, lustres, segles, mil·lenni… zastre zel pampallugue gi sembrada celístia dels quals només s’arrosse guenvant per tal d’oferi’n zun cer tambièn… tel ce lé zalhora molt semblan tal nostr, i gens.—Ha sintetitzat n’Horré mu naltr albuminoide – nou de trinca, maien cetat – ha atès de fe-ho i, mercè za un nombre de cervells més avia talt que hi has merça, ten la tasca de… de… de l’*hum*… del domatge, de l’ensinistramen, tel té del to tarec.
—No sé pas per què hauria de volé tornà a llegí maixò, perhò faré… un tex tamb qua tro si zimplicat zidiosincràtic… zi aquès tés llurhi tòria… am bun narradó qui va vantan tel zassassín… zi alhor explican tals llegidós le zincidències de llurs peripècie… zamb dos protagonistes de moment… do zhomes, n’Hòmi ti n’Horrem, força

diferent, zi tanmateix cal pensà que forci gual – zo altramen ta què treia l'història...?
—Bé, qui sa, pesti cuna míquem boirina, tuna mica... *hum*... com qui digués, tocat del bolet... to taquesta tramoia o tripijo quem duu a l'esmen tel meu zinfantívols somieig, zam bel circ Trèvol vora el riu... el zacròbates del circ, i els cavallers del circ Trevo... lam blós Nicolau ballant pel carré... am bels ventríloc za les firete... zi jom veig sempre de presentador... explican ta totdéu què s'hi esdevé... perquè, d'heroi, no gaire... ni acròbata ni malabarista ni ventríloc nin sinistradó d'ossets... ni de pallasso! Pallassades, gens. Gens. De gràcies, nul. Corre i au. Corre rai.
—Corre darrer el zaltre... zesperava quengeguessi ni llunya mig camí ca ja eren encar no engegava... discursejava coma nava a guanya'l... zem bevia'l suc de regaléssia, la meua giripigues porti vamb quatre glops, llença volímpic l'ampolleta, i petava corre; a quatre gambades de l'arribada, ja bandona venrere'l darré dels corredós.
—Jugan ta fe'ns pò de nits pels tètrics cancell zun camí am bun bas tu naltre company'm va fendre la parpella... em sortia l'ull toti tancant la parpella... i tothom feia cara de pò... specialment ma mare... ls xisclets... mèntrec jo rai... sense mirall... amb l'ull enceta ti la sangassa... sense veure'l... zial contrari... tancant l'ull i veient-hi... el meu aspec thorroró zesfereint totho... mem veia com qualque mena d'heroi... ben plantat, horrorós... sí... me zheroi... cu nheroi d'está lespecial... *ehem*... ple d'orgull propi... am buna tòssin tercrural voluminosa... no voldria pas fe'm procaç... pro-cos... porcàs...? Mai! Em dónun rampeu n'Hòmit... n'Homi... tu nhome ferm com era jo de jove

fer... ma la flò de la vid... exac ti vivaç... for ti loquà ci eloqüèn... thorroró zi bell com ell sol.
—L'horroró z'Homi – tus n'havia fets potsé sabedós – s'ha llevat tant d'hora perqueco màrals contes de fade zi de bruixes cal mateix temps llegia a ca les cosinetes s'escau qués tambel xic de la pel·lícula – é zel prince, pel cap de trib, ul tribú... o, si m'escanyeu, ncar milló, qus diré? É zel ministre – nol, ministré, el trobadó... vamb mitges virolades be nestretes, vamb babutxe zi cosset, vamb medalló i mandolina... i al capdavall que bufó! O matisave mi en dèiem quera'l capitòs... tel capitost quin augurava'l corredó capa les complexitats del futur... era'l pontífex, l'arúspex, l'artífex de la família quinstauraria... car cal convení que gen taleshores no gaire... ze naquells temps de ca la quica... naquelle zandoles d'endreçúrie zinhospitalàries... la família, doncs, quinstauraria'l cabal genètic postu... mo per di-ho cla, fem-ne, de n'Hòmit, ja, de sa galdosa trib, ul capità.
—Ha gut d'aixecà's dejorn, crec, per tal d'espavilà zi gen zenterc fe-s'hi, de cacera, a la percaça de teca peral tec...
—Té un reguitzell de súbdit zels qual són massa pecs, mecs mandre zi no gaire capaços, qui potsé se lial çuraven si de massa carpan teren reus. Se lial çurave ni potsé se'l cruspie, nel pelave nil mastegave ni se l'empassaven glo pa glop. Llavor zel païe nien paí'l prou'ls calia trià un nou general qui'ls fes la feina. Carels temp zeren diferent zaleshores. Qui més manava més pencava. Totera trabucat. Totes tomba, com truita crepitant.
—Cal tindre'n prou ara amb di que la fa mel mordica part de ventre lli que, rei i to, thaurà de pencà, car perai xos rei,

perquè zel mé zhàbil, i sensell tot se'n va n'orris. Si no fos qui mé zen sap, no pas que fóra ja re, is cla.
—Aquès tés n'Hòmit, doncs. Qui, pencant i sabent-ne, durà menja per a tothom, tant peralz qui malden com esmeperduts girientor, ni nomé zhi són per a fe-hi feti fet tossa, com peral zaltre, zamb més raó, qui creixe ni sure, ni qui, arronyacats rival zi tot, qui sap, quis popa'l dit? N'hi ha qui creixen com n'hi ha qui decreixe, ni al capdavall, alguns dels més menjats per la fam, els més neulims zi feble, zensems, qui sap... qualque revolució?
—Mes tant se val, no cal pa z'empatollà... ze nacabat serà'l directó qui més contribuixi a la comuna... i a la comunitat... qui més menja més caga... qui més caga més mana... en acaba tés xalarà més qui més nyaca-nyaca nyam-nyam, menj, i doncs, contribuixi a la comunitat mitjançant la seua forci habilitat... caçan ti cardant.
—Trecava, doncs, l'horroró zheroi. I caldria potsé repassà... remetre zun al zautós de ciència-ficció, de fantasia me zo menys científica... N'hi ha reu de bons... A Rússia, a Polònia, al Zestats Unit zi a Hongria. I adhu ca d'altre zindret. Za propòsit de què, caldria que non zestéssim de fe avinent (tot guardan tels respectes deguts) (boi fen t'abstracció i estalvi de tràmit zi altres brocs), caldria tot plegat quen zadonéssim d'aquell detall precí: zel sexe.
—Enz l'esguarde... Maquès té zel regrés de l'apol·lini n'Homi (tu nhome na mica poto) lal pairal buit cavernari casolà... No ens féssim els retògrades nil zanacrònic, zi tanmateix encarhem de reconeixe quel delate no traeixe nels múltiples saltiron zi les múltiples ganyotes c'avia... saltiron zi ganyotes denuncie nel xiroi que ve... flamíger de

felicitat... flamíger toti que desconeixe nencar de fogà: de fer foc. Som enedat tan reculada, cavà?
—Lhis tòrias repeteix. L'home se'n va. N'Horré mavença. Cal creure que fuig, que s'escapoleix capa qui sa pon. Podem veure'l bellugà's, declinà pama pam. Com una gelatina, na-se'n... Cervella cervell prene nel relleu... Successivamen tés mouen... Tou's mou. I au. I apa. I camina, doncs, camina... il·lusionat...? Com qui diu, content d'adreçà zon s'adreça. Si descomptave mel zabrandat, zel zextremiste... zaquell cervell de lla lli qui bot-i-bota tip-top-top-tip... com un baló foll... no pas tot zels cervell za una, ca...? això fórim possible... n'hi ha d'havé de boigs, de riallés, d'indignes. N'hi ha d'havé comaraquell fava de mé zamunt... malencònic, melangiós... tristo, tabalti, tapunt de fotre's daltabaix, suïcidà's... Ca lexcloure'l, zaquest... zara, sial farrassàvem percentatges... tanmateix... veuríem que guanyen perim mens tacó, els cervells trists part damun tel zabrandat... Ziara caldria di doncs qui n'himne l'anima, doncs... Per què semblava conten tell sils seus cervells plegats tristó'ls pren? L'anima, però, l'himne de la fam. D'ací que conten tavenci, i alhora trists s'estiguin molts dels cervells qui l'integren.
—De quina química no s'atipa? Un ti, pés feia, un tip. De tornada, doncs.
—Satisfet zambdós de llur traça: això els definei. Xamples, cofois... Ximples panxacontent, zaixò fóra exagerat.
—N'Hòmi taviat... només caldria quesperé zun zanyocs de segle zi...

(...)

—Sovint crestapansit, exhaurit en acabat de cada sessió de proesa pseudoterapèutica, em perdia amb pas barroer per boscs, i a les fonts hi escoltava, tectònic, alguns dels protocol·laris panteixos de les patidores paitides qui hi periclitaven.
—Amb esglais de gripau, hi copsava potser, recolzats a talaiots, o arrapats a vinces clares de costeruts turons foscs, arnats eclesiàstics, qui, clònics, convulsius, arrencaven de la terra enormes mandioques.
—Pigmeu fonamental, amagat doncs damunt la molsa, entre les violes de bruixa, m'ostava els aclucalls i, gens remís ara, en seguia la recepta. La terra és capsa de Pandora, de qui, prou metal·lúrgic, dels seus orcs viscerals, hom, prou sagaç, pot extreure'n, si vol, balbes tirallongues de carcasses incendiàries qui cap taxidermista no es basquejarà pas aitampoc a farcir de magnètiques llimalles, no fos cas, vós, que l'epíleg al coet del crim no porti pitjors conseqüències que no les tènues nuus d'uns pocs pudents fumets.
—Per rosts xiribecs a seracs, tombant-hi, ans mòrdicus i meteòric tanmateix redreçant-m'hi, faig siau!
—I el meu comiat duu el ximplet coribant a implosió. Ni rígid ni teocràtic ara, abandona com joiell de compromís el bolic de l'infantó qui sebollia, i ponderós com hipopòtam i afetgegant els lliris, s'esvaeix com mocós congre per l'ulldebou de cap esbarzerar.
—Ara, esvaïts doncs tràngols i enrenous, gens mesell ni ennuegat, m'atansaré, llambresc i elegant com bacil, fi com silf, polit com llebrós, a cap al·lucinogènica nimfa i li diré que, durant el meu mandarinat, quina erupció d'idil·lis idonis!

—Potser em reciproca sense fels, i no pas com certes altres qui, ventríloqües i costelludes, fereixen en feréstega resposta la sensibilitat d'un rinoceront, en corroeixen les angèliques membranes, amb llurs escatilosos extemporanis retrets, que, si com a ontòleg acomplit entenc, no pas com a client, no fotem.
—Tracte acomplert, deslllorigador catàrtic, on em mena de mig amagadet? I ara, en lloc escondit, no em diu, sense honta cap, que vol marrera en magerra, busnó en furí, atzeb en taboll, i, pobrissó, li dic, *No, no*.
—I em trec de l'infern la tauleta que m'acredita.
—Arqueòleg intercrural, subtil pels solemnes ziggurats dels sumptuosos entrecames, hi sóc heurístic llegidor.
—Llegidor de conys, plecs sacrosants on tota saviesa, sebàcia, semiòtica, no rau. Cada cony lletra conyiforme que a pleret, molt a pleret, de tracte en tracte, no m'escriu la vera bíblia per a ús particular.
—Amb quina emoció no descobreixes cada lletra, company!
—L'emoció de l'art i la raó de la ciència, ve-li on! I la resta, la resta és falòrnia.
—I prou.

(...)

—Aquest era el bosc primordial, on no aprenguí l'ofici de molt especialitzat lingüista, doncs.
—Cap de setmana a París, per a la manifestació. Entre la gentada, de Bastilla a República, escandint *Johnson assassin* i *F.n.l. vaincra*, passejant sota la divisa *Els Catalans llur anhel: Pau per al Vietnam*, llavors mirant,

amb d'altres badocs, els aparadors, nous sistemes de televisors en colors. Al vespre, ficant el nas pel parc on conec que la gent ve a cardar-hi i sobretot a exhibir-s'hi, exhibir-hi més o menys botxinejats talismans de carn, i per comptes, quelle bonne chance, vós, hi galivava, esquitlladissa, la silueta d'un vellard negrós amagant una pistola.

—Que em dic, *Hi tornaré quan no hi abundi tanta de gent, potser a les primes hores de la matinada, i l'arma oculta me l'embutxacaré, car prou mai no saps quan els gurrípies de la bòfia et poden assaltar, en brutals il·lapsis no gens benvingudes, vós*.—Ara doncs eixia de l'hostal a quarts de cinc de la matinada, m'enfilava cap al bosc de Bolonya tot guilleret, i ara tot hi és tan diferent de l'hora vespral que enlloc no ensopegava l'amagatall.

—Viu al capdavall un edifici que em semblava votat a l'abandó i em deia, *Crec que potser faré drecera*, i m'hi emboteixc.

—Tot d'una en la foscúria un simi se'm penja a l'esquena, me'l vull sacsar que em caigui per terra abans no em foti cap mos a l'orella o al clatell... tret que la veu del simi és una veu d'infant — hò, és un marrec tot vestidet de blau, deu tindre uns set vuit anys, *No em deixis anar, si et plau*, prega el minyó, i com viu que era un minyó amb bona disposició, jo que li demaní molt amablement si sabia on érem.

—Érem rere les cuines del gran hotel. Hom només hi estotja i emmagatzema teranyines i rats, i potser, ben amagats, no fos cas que els inspectors furguessin més a fons que no calgués, alguns bocois segellats de productes químics prohibits, faitissos per a quin en sabés l'indret per

a exalçar els opípars i verinosos banquets.
—*Jo vull tornar al centre esquerre del bosc. Hi he perdut un joiell que vull retrobar. Per què no m'hi adreces, trapella, i, si hi reeixim, estrena tindràs*, que li diguí.
—Amb llavis púnics de nan, el nen petoneja el coratjós paquiderm rere l'orella, i se'm mullen els ulls.
—*Trobaré l'amor a París?* — fiu, somiant despert, i, sense cap altra base lògica que la de l'instint, n'estic segur ara que aquell preat prestigi al coll em guardarà fins a la mort — no sé pas per què, potser em figurava que un petó nocturn de simi pervers — ai si sóc racista! — em duu, per qualque inserció o esmunyiment místic, estalvi d'empertostemps, incòlume a violari, estort per a l'eternitat, només per la bona via, ocultament tatuat damunt la pell de l'innocent humà.
—*Ens hem de disfressar si volem escunçar sense testimonis assassins el joiell diabòlic*, recomana el babuí, i ara és per terra, i bo i pixant, fa un tollet en un clotet d'on, amb el fang de cosmètic, ens camuflem de ninots de fang.
—Voilà com esdevinc en Bob el Beduí.
—I què em desperta l'endemà de bon matí?
—És el tritlleig de cap capsigrany qui creuclava joiosament cap llangardaix. Mes, ai, a quin barri doncs de sarraïns llors i bruns ara no rac? Ni qui m'atacona recentment, cada nit, mentre estic somiant?
—Sovint (ara hi caic) no em deixondeixc sinó amb ull (o dos!) de vellut, o la galta esquerdada, o amb mitja cama feta malbé, o amb el ventre salvatgement colpit, copdepunyejat.
—Tret que avui hec, en pus, el crani esquerdat. Dos voltors (o galldindis qui en conjuraven opsímates papades i

urçols?) fan amb les urpes escubi-cubidú mentre esperen que el morent no estrebi la pota.
—*Ets a Xangri La, carallot*, em diu, per comptes, amàstica amazona, una senyoreta de sis o set anys.
—Accidiós, hi despenia la meua jovenesa. Com larva cavernícola, intrèpidament letàrgic, la màrfega fètid taütet, no hi moc altre que la llengua.
—Clits heteròclits en permutacions incessants de jeroglífics que assidu desxifr, màquina lectora, amb llengua com pus anem pus experta, se'm foten damunt com afamegades hienes.
—I marededéu quin bordell! M'escalabornen i estaborneixen, m'esbornaguen i esborneien, m'embordoneixen i embordeeixen, i borni, borni, tost m'han tornat.
—Què dic borni? Instantani, ni de cap ull no hi veig.
—Sóc un altre Homer. Recitant, tanmateix silent, mes sempre carismàtic, tocat per una altra mena de do de llengües.
—Ensonyadament mitopoètic, embarassat de tanta d'eloqüència com no adquiria en gir brusc de la fortuna i sense cap mèrit ni un, putxinel·li qui la locomotriu de les folles circumstàncies engega en carn, com trilòbit qui, perquè tots els seus pecats en vida foren venials, tanmateix, ara amb les pluges, de bell nou carnificat, estovat, torna a anar fent, ací sóc, totalment il·lògic, com la vida mateixa, un adonis a qui les idònies dones en sínode rodoladís no s'adonen, sardòniques i sense fre, en hedonistes desemmidonats mai anodins rigodons on les tastívoles gònades monòdic no enton.
—Nodrissó amorrat tostemps a les cireres.

—Llep, llep; llep, llep.
—Cireres i cireres, cireres de cirerers de cirerars, agres i vermelles, veroses i dolcetes, sortós diable, on, unànimes, les brunes i llores sarraïnes de totes les edats, les enigmàtiques i les altrament emocionalment deficients, les ampul·loses i les cleptòmanes, les perfeccionistes i les pretensioses, pendulars no se m'eixarranquen que els netegi les lletres.
—Les lletres, les lletres, les lletres conyiformes, hirsutes i glabres; tendrums cal·ligràfics que ressegueixes sol·lícit. No gens vel·leïtós col·latari qui emol·lient mol·lifiques mol·luscs i corol·les, excel·lents col·lutoris.
—De què et servirien els ulls, si amb la llengua prou no hi llegeixes millor?
—Amb la llengua, amb la llengua; kalimera; bon jorn.
—Jó napot.
—Amb la llengua, gran do; adjö och tack.
—Viszlát, és kösz.
—Mai anodins rigodons on les tastívoles gònades monòdic no enton.

(...)

—N'engrapes tafarres
Diteges els clits
Són dones bandarres
Tot anques i pits.

(...)

—Qui ama cireres aprèn de grimpar

Com qui ama fufes de fotjar i llepar.

(...)

—Conys ideogramàtics, n'adreces tots els torts del passat.
—Un cop passat i repassat, cada ideograma ara net límpid prístin impol·lut.

(...)

—Per què ésser algú quan ésser no ningú és verament (tot i que molt mòdicament i condicionadament), possible?
—Prou sé que tots els brètols malignes t'envejaran la llibertat d'ésser no ningú i et voldran mort de mort cruel.
—T'hauràs doncs de fer invisible dins les teues capacitats d'invisibilitat.
—Mes, això també. Que mentre et duri l'anonimat en la llunyària indiscernible, en la inaferrabilitat i en la incomprensibilitat del teu savi plausible camuflatge, prou te la xalaràs, ten-t'ho per assegurat.

(...)

—Li deia a mon germà com aprenguí de levitar, i una veïna atlètica s'escau que és a casa, una dona magnífica, rossa i colrada, qui només sempre he saludat amb una capcinada o amb un *hello*, i qui tanmateix sempre he somiat que cap dia gloriós em deixes si més no tocar-li una miqueta aquell cos seu tan ferm.
—I com explic que vaig aprendre'n, de levitar, vull dir, pujant una barra vertical d'aquelles que romanen

plantades només amb la força que hi apliques mentre tractes doncs d'enfilar-t'hi com un simi, ajudant-te amb peus i mans, fent així com diu figura de gripau qui grimpa...
—I ara veig la meravellosa veïna tota admirada, i qui, tot d'una, afectuosa, em demana, per primer cop a la vida, i nogensmenys com si com qui diu ens parléssim normalment, em demana, dic, si un cop sóc ben amunt, ara doncs sense barra, havent-la deixada caure, car prou enjòlit no em mantinc, i continuant la meua ascensió, com si diguéssim, fent-m'hi, fent-m'hi, amunt amunt, amb el mateix gest simiesc, mes, com dic, sense barra, sense barra, on llavors certament mantes vegades darrerament prou aconseguia doncs ara d'elevar'm i mantenir-me si fa no fa enjòlit, això, és clar, si mantenia una certa tensió muscular enmig de l'aire, no gaire estona, és clar, em demana, l'esplèndida beutat, dic, em diu, si sóc capaç, un cop sóc a mig camí, com qui diu, entre el terra i el trebol, si sóc capaç potser de fer-hi cap capgirell, i li dic que, home, això rai, ara ho intentaré, i m'he fotuda, catacrec, ben lletja i dolorosa trompada, vós.
—Ep, i en aixecar'm, veig que, vestida com sempre molt lleugerament, la veïna levita gairebé tocant el trebol, tranquil·lament somrient, ella, i estesa horitzontalment, com si és bocaterrosa a la platja, i veig que mon germà també ha levitat, tret que ell ho fa dret, vertical, una mica garratibadot i tot, mes que, tot de sobte, quelcom se li dispara com si fos un coet, i veloçment es estrebat qui sap per quina força, com si es una mena, com dic, de coet humà, i s'estavella, sense fer-se tanmateix gaire mal, al racó més llunyà (per a mi) de la cambra, i s'ha d'excusar

dient que de vegades això és el que passa, sí ves, què hi farem.
—I sóc a terra, tot desmanegat, i em trob força empegueït, tant demostrar la meua tècnica, per a un resultats tan nàquissos comparats amb els llurs, collons.
—Collons, collons, vós.

(...)

—*Com més humiliat, més alliberat*.
—L'únic mig remei contra la por davant la teua absoluta definitiva infinita extinció, és de veure't constantment i decidida com la molt petiteta merda que ja no ets.
—I llavors, la teua mort... Una merdeta insignificant de més o de menys dins l'univers, pse. En fas el mateix cas que no en fa tot i tothom altri. Cap cas. Gens.
—Com més important (carregat de pes) no et vegis, més de greu no et sabrà morir't.
—Et dius, *Aquest escarabatet i jo, quina gran diferència?*
—Si fa no fa, ambdós anem per feina, no abandonant la tasca ni l'esperança...
—Esperança de què? De quelcom o altre.
—Un mos? Un cony? Cap tranquil raconet?

(...)

—El mateix foc dins els eons
dins els eons
els eons
dins els eons el mateix foc per a les vides efímeres
efímeres

les vides igualment efímeres dels decrèpits matusalems i, per exemple, aqueix escarabatet o panerola qui, just acabat de néixer, ai, ha mort sota la sola de la sabata del passant distret
vides negligibles
negligibles
vides negligibles la seua i la meua
i la del passant també
vides negligibles, com la de qualsevol altra puça entre ungles esclafada i la meua, per exemple
els eons
els eons ens volen transformats en el mateix foc de l'eternitat tornada foc
foc
totes les nostres cèl·lules barrejades en llenya que cremarà perduda en les infiniteses d'un univers que cap peu ni esclop no esclafarà mai
mai.

(...)

—L'univers és una bossa hermètica on es van acumulant els fems.
—Bombolla de gas.
—Ai que farà un pet.
—Trajecte bord.
—Proper arrest. *L'Esclat*.

(...)

—Per què les dones, noies, nenes, somriuen amb llur típic

somriure d’exaltació quan t’ofereixen, cuixaesteses,
l’extraordinària visió de llurs conys?
—Perquè els els apreciïs, els els preïs, els els acariciïs, hi
joguinegis, cusc, i en cantis, és clar, les més bestials
meravelles!

(...)

—Baixant per l’aiguaneix del moix
xantant, xantant
xantant uns xants maixants...

(...)

—Quan em tornis al costat
estaré tan esverat
que potser caic del terrat
exultant enamorat.
—Quan em tornis al costat
la historieta s’haurà acabat
no hi haurà pas al món vit
que no t’hagis cardat
vet ací de fet tot plegat
que ara no em tornis al costat.

(...)

—Toca’m toca’m
toca’m si et plau un colló
o toca-me’n dos
abans abans

de tocar el dos.
—Toca-me’n dos
toca-me’n dos
abans de novament
no tocar el dos.

(...)

—La llet la llet la lleterada em sobreïx saba saba sabata
a cada puta nafra saba profusament vessada
ruixant arreu espetegant a la sabata la llet
la llet la llet a cada puta nafra lleterada hi sobreïx la saba
la saba saba lleterada la llet la puta llet la nafra
hi sobreïx bromera escuma escata nata
sóc peix de llet en llet lluent en puta nata
sóc peix sóc peix a cada puta escata nafrat ix-me’n ix-ne’n
ix-me’n lleterada escuma saba
saba saba lleterada nafra llet bromera escata
escuma oceà onada onada lleterada
ejaculada saba la llet del sol cràters de nafra
lleterada del sol oceà de nata reïx a esclatar la puta escata
volcans de sol llet llet lleterada esclat esclat esclatat esclata
esclatat en saba nafres glaceres glaços
onades glaçades de llet i llet oceà escumes lleterades nates
nat a la nafra oceà glaçat bromera afrodita lleterada sol
esclatat
saba de glaç glacera encesa bromera escuma lleterada oceà
d’escates
la llet la llet nafra saba sabata lleterada nata
ix-me’n ix-me’n onades onades sabes nafres lleterades
nates

onades glopades glops reeixits cataractes
glops glops oceans sols escates esclats cataractes cràters.

(...)

—De petit veig del balcó estant la tipa gitana eixarranda
dempeus sota les balderes faldilles estampades pixant
pixant pixant
pixant aixecant gran polseguera enmig de la carretera
davant la nostra botigueta
i com els exploradors qui remuntaven el Nil
qui remuntaven el Nil fins arribar a les fonts molt
sacrificadament
molt sacrificadament ni heroica
els somiats estoics espartans exploradors
així també jo
jo petitet renoc benigne
renoc benigne remuntant
remuntant la seua pixarada fins a la font frescal
fins a la font frescal restauradora ambrosíaca d'un cony
d'un cony!

(...)

—*Let the pissers piss*
let the sleeper sleep
and the dreamer dream
let the fuckers fuck
and the workers work
let the mourners mourn
let the booers boo

and the laughers laugh
let the hungry hunger
the murderers murder
the busy ones busy
and the boring bore
busy enough is he
the sleeper that sleeps
the dreamer that dreams
while the pissers piss
and the fuckers fuck
and the workers work
and the mourners laugh
and the hungry murder
and the broken split
and the squares circle
and the circles square
and the square are hip
and the hips are hopes
and the hopes hop hop
as benign tadpoles.

(...)

—Vaig néixer al nadir, senil i boget, tot tocadet del bolet, mes, lentament, carranquejant, repapiejant, vaig anar creixent, i mentre cresquí, això fiu, m'abeurí a les fonts del seny cristal·lí, fins que el zenit no atenyí, savi suprem qui gloriós s'ha de morir.

(...)

—Sovint dos mots per a dir el mateix, a tall de *dacsa* i *blat de moro*.
—El mateix amb superstició i religió
—Absolutament cap diferència.
—Els dos mots designen una activitat mental de cervell cretinós.

(...)

—Que fastigosament ridículs els viltenibles, carrinclons, nacionalismes terraquis!
—Comparats amb els "nacionals" qui pertanyen al reialme suprem, immens, incommensurable. El reialme de la mort.
—Que com ens diem els "nacionals" del reialme de la mort.
—Ens diem "morts", ens diem "tothom".

(...)

—Si mai plores pels morts, plores per tu? O per qui plores?
—Estranya emoció.
—Plores pel que fou, plores per l'ahir.
—L'ahir — l'ahir, l'única eterna realitat, *l'ahir irrecobrablement fugit*.
—Plores d'enyor.

(...)

—Per qui plores quan el mort és un infant?
—No pots plorar pel seu ahir, massa curt.
—Un cop nat, era ja algú. Tenia doncs un esdevenidor. Això en plores. N'enyores l'esdevenidor.

—*Plores per un demà definitivament buit*. Enyores com el mort, bo i esdevenint, potser no l'hauria omplert.
—Com se'n diu d'aquest enyor del que el temps encara no s'ha resolt de fer existir? L'enyor del que mai no serà?
—És un enyor sense causa. I sense fruit. Un enyor xorc. Un enyor eteri, fantasmal. No hi ha nom que no s'ancori en la falòrnia.
—Mel·lontàlgia.
—Mel·lontàlgia, enyor de l'esdevenidor. Si el nostàlgic pateix per la vella casa del passat, el mel·lontàlgic patiria per la incerta casa del futur.
—Enyor estrany. Enyor del demà, i per compte d'altri?
—Enyor de plenitud futura? Quina? De glòria estable?
—Anhel de fixar el palimpsest inexistent d'una vida estroncada gairebé d'arrel? De fixar-ne el palimpsest alhora en tots els seus escrits esborrats, i àdhuc mai verament escrits?
—Un enyor bord. Cert, l'enyor és bord; però no pas la pena. La pena pel buit, pel petit buit que és precursor del gran buit. Inomplible.
—Tantes de potencialitats en orris; horitzons apagats d'ulterior desenvolupament; tantes d'expectacions trencades en escruix; en plorem les mancances; delusió nostàlgica, doncs; impotent; tot esforç, debades.
—Al capdavall, enyor il·lús; escaujant prescients allò venidor; tots aqueixos futurs, al capdavall ben insignificants, que el minyó es perd.
—Viu, no es perd mai. Foraster inconspicu qui d'incògnit es passeja. Els cactus monstruosos, alts i grassos com edificis pròpiament hirsuts i punxents, quan, en visites a ciutats inèdites, per llurs barris perifèrics, on savis ocults

desenvolupen secrets meravellosos, ell vagant per vila adotzenada, a impensables racons, s'hi troba per xiripa els cactus espaordidors, o les espesses neus d'estiu, i hi sent les veus de cavalls tanmateix enrogalladament enraonaires. Oi que creu d'antuvi que són de cartró o d'alguna altra manera fictes? Mes no pas. Són obra novament de la tècnica magnífica de qualque altre obscur mag local.
—O les frustrants tietes mogudes. Oi que aparentment carden pels descosits i amb tothom, mes llur nebodet el tracten de petit patge asexuat? Es renten i pinten i rauen, i caguen i pixen, i es canvien les peces de seductora llenceria, al seu davant, com si, i sense moure un dit, el pobre no trempés i s'escorregués torrencialment a cada instant.
—Ni tampoc no podrà... Oi?
—No podrà regir ni esclatar ocasionalment de ràbia davant els inferiors i aprenents, fent de reietó anguniat en cap dels milers i milers d'oficines cagades arreu del món com esborronadors ouets d'aranya?

(...)

—Saps què? Ressuscitéssim, al full, morts.
—Som escriptors, som historiadors, sóc cronistes crònics.

(...)

—Tot això que t'estalviaves, manyac.
—Com més anguniat neguitós angoixat desesperat... més se te'n reien.

(...)

—L'odi que he hagut de rebre, tota la vida, dels maleïts repulsius comcaleristes dretans i pseudoesquerrans, els tiànics forçadors de les bogeries ridículament apel·lades ètiques o morals, i que de fet només són meretrícies subjugacions, per botxí interposat, a les infames supersticions divinals amb què els reconsagrats impostors, agressius i brutals correctors, ço és, ofegadors, de l'efervescència vital, no justifiquen, sempre cagats i emparats doncs per legions de gregaris i orats legionaris, llurs mefítics deleteris atacs.
—Fatídica escala d'incompetents devers l'infernal caos del món, els diluvis de bestials deliris que tragitant no et giten, tràgics mistagogs d'atroces postveritats.
—Tants d'ignominiosos farsants a púlpits i trones, i llavors llurs bavosos acòlits servant-los faldilles i ullant-los delerosos els culs; ah, i els sicaris armats que els volten pertot i es deleixen per les putes apocalipsis que d'un cop ho fotin tot al carall, perquè com més gent pateixin, més llavors llur gaudi no és gros.
—Fugint-ne, tota la vida, sense saber ja on amagar'm. Sempre burxant-me i abuixint-me a l'esquena. Comonint-me, urpant-me, ratant-me. Amb llurs sòpites vomitades d'ordres, normes i dictats d'allò que hom ha d'obeir de fotre, encara que vagi contra la natura, ço és, de la raó.
—No comprendan mai que sóc un psítac lliure; un psítac lliure qui només es lliura quan vol lliurar's, i no pas quan hom el constreny de fotre-ho; com si haig de plegar'm per força als imprimàturs i safisfècits i nihilobstats dels

pútrids i pestilents, i d'altres venals cretins i banals bonmotistes de merda.
—Mai!

(...)

—Doctrina pueril?
—Tautologia rai, vós!
—Tota doctrina és pueril, per a la canalleta, o per a gent acriaturada, caralloteta.
—Quan dius doctrina dius pueril.

(...)

—*Notes marginals a* Nux Vòmiker *(2016) (El llibre vomitiu de Mòniker Vòmiker).*

(...)

—De les destrosses del naufraig només se n'estalviaren els més fràgils cristalls, que pupils brèvols, ingràvids, esperonats pel buit que els omplia llavors no arrengaren, estrafent sense saber-ho aquelles bugies qui als reialmes exòtics, centúries ha, no arrengaren ni recosiren, en llongs penjables amulets, els infames diamants, precisament els defectes estereotípics dels quals no els feien tan volguts ni desitjats per a les dames i els marietes de les corts més carrinclones de les terres imperials.
—Fràgils cristalls, aures d'escàndol.

(...)

—Enduts pels dies fugaços
Clot avall amb fort tropell
Com ninots en reguitzell
Tothom ens fotem de nassos
Sense glòria ni oripell
Tots desfets en padellassos.

(...)

—Cantussejava tranquil·lament el *Hi Whore, Hi Whore*, quan, venint d'enlloc de sobte se m'atansa el director de l'escola.

(...)

—Tinguéssim sempre present el mateix rellotge.
—*Tic tac*
—*Bressol taüt*
—*Tic tac*.

(...)

—El flux incessant, el corrent inestroncable, dels pensaments — inaferrables — inaferrables — horror.
—T'horroritzes si hi penses. Corrent inestroncable de pensaments inaferrables. No hi pensis. No pensis en els pensaments esventats.
—Inevitable.
—Tot s'accelera com s'acceleren els morts enduts per la duad. *Liebestod*. Riu etern esventat cap a l'etern no re.

(...)

—Llegeix.
—Llegeix el riu — quina no te'n deu contar ara?
—Una de ràpida — fluent.
—*Tots hi som, tots hi anem* — diu la gentada feliç — *mes on?*
—On? Ah? La història no s'ha acabada — continua llegint — llegint — el riu.

(...)

—*No, no em reca re*
No em reca re
Ni haver tan ruquejat
Ni perdre'm pel carrer
Ni haver repapiejat
Havent carranquejat
I caure pel terrat
I al riu i al riu
I al riu haver'm negat.

(...)

—Cada llibre, xafardeig, repapieig.
—Què és llegir sinó oir xafardejar?
—I sovint, llas, en llarg monòton repapieig.

(...)

—Riu glaçat cada llibre.
—Les bestioles enxampades, foses al glaç immòbil, hi xafardegen repetitives sense interrupció...
—Fins que el foc no les haurà alliberades d'aquest compacte infern.

(...)

—Si et menges tots els enemics, què menjaràs?
—Els amics.
—Te'ls menjaràs també tots?
—No.
—No, perquè llavors et mories d'inanició. Car re no et romania per a fotre't.
—Tret que no podràs pas evitar-ne la tendència, la compulsió, de menjar-te totdéu. Massa malacostumat, enderiat, a destruir totalment.
—Qui és abocat a la destrucció, tard o d'hora, no li roman cap altre remei — s'autodestrueix.

(...)

—Lladre d'idees.
—Lladre ideal.

(...)

—Amb cada cataclisme, reapareixen els fòssils.

(...)

—Creador i creatura xauxinant en la mateixa passada confitura.

(...)

—Malgrat tots els avals que posseïa
pel que fa a la navegació aèria
el colom per molt àvol escaiença
perdia sa coloma — romania
pansit entotsolat fet una caca
a un racó de món tot arrupidet
fort desesperat i es sent detestable
sense vigoria i gens respectable
dispèptic hipocondríac inèdit
destil·lant suïcidis en penombra.
—Amb elixir el ruixa llavors venus
abominable qui insidiosa tempta
la seua fidelitat nupcial.
—Pecats de llorda còrvida moguda
la tafarra no li escalfaran
esquàlida intrusa amb cianur
a les negres plomes — tèrbol mirall
on son sem visatge es reflecteix
mostrant per primer cop de fa setmanes
que quòndam sa íntima coetània
més val veure-la ara ràpid coet
lluint metàl·lic al celest colur.
—I això fa ell — volar tan alt com pot
dret cap al cel — misteriós ostatge
qui exaltat prospecta entre paraclets
qui (odiosos carrinclons burgesets)

cosons qui es pensen verament tremends
ominosos en marcial estol
li barraven irrisoris el vol
tret que amb quatre cops de molt aspre bec
arraulits estrafolles es regolfen
a latrines amb femtes a encolar-s'hi
tanta de lletja ploma que els caigué.
—Brava deessa encarada als banals
elements qui ventrílocs anuncien
falses cruïlles espills esberlats
de cel enganyós amb sàtirs llunàtics
de qui les cerimònies Semíramis
qui feta de cotó fluix no fou mai
sens dubte irada volgué esvalotar.
—Alt entre simulacions escèniques
com perla àziga qui abstreta es desrenga
i s'adequa al somni no gens rígida
només el dit il·lús l'enfilarà.

(...)

—Tothom qui neix el neixen al cavall
Nomenat Mort— cavall malalt i mut
Qui del NoRe al Re si al començ t'ha dut
Del Re al NoRe d'un bot sense aturall
T'ha retornat com qui diu amb un badall
Que a cos trencat i podrit tothora put.
—Vulgues-te'n caigut vulgues-te'n caigut.

(...)

—Jo? Jo, em dic, quin jo?
—Llença el teu jo ben lluny. Veja'm on s'arrapa. Llença'l per la finestra. Potser s'arraparà a cap branca nua com cap foll esquirol escuat. I et farà riure amb els seus equilibris capsdecony per a no caure.
—Car tot jo no és sinó inútil afegit d'arnada pell de mona sàvia.

(...)

—"*Al radere*", diu, "*la bòria dels dies*."
—Al davant, dic, la pregona foscor on tot d'una et fots trompada contra la tossa horrible, goluda.

(...)

—Colom qui col·lidí contra el vidre de la finestra i el creguí mort i davallí al jardí i l'enterrí.
—*Criminal!*
—Car l'endemà un altre colom col·lidí al mateix vidre i caigué mort, tret que no em vagava llavors de davallar atès que estava ocupat, i doncs no podia eixir a sebollir'l, amb el "perill" de vaga profanació que vingués cap guineu a endur-se'l, i al cap d'estona, vigilant-lo de cua d'ull que no fos que cap bestiota, com dic, no s'atansés a cruspir-se'l, el veig que s'ha aixecat i que camina tentinejant, tot marejat, un ala en doina, per a amagar's al capdavall sota un pedrís del jardí, i hi ha romàs gairebé dues hores, i llavors, hò, sí, s'ha envolat, s'ha envolat!

(...)

—Quan era petit, mes és clar que ja apandre, nou, deu anyets, darrere el taulell de la botigueta els llargs foscs vespres d'hivern on ningú pràcticament no venia a comprar re, si no me la pelava per a apaivagar l'angoixa amb alguna revisteta amb dibuixets de dones pròpiament popudes i coludetes, estudiava molt angoixadament l'antimatèria.
—I no hi entenia re.
—Què hi entenc ara, una seixantena d'anys després? Exactament el mateix.
—L'antimatèria, deia el llibret prim, és el contrari de la matèria, com qui digués la seua imatge a l'espill amagat del cosmos ambivalent; antimatèria i matèria coexisteixen perduts qui sap on; ara, quan col·lideixen, com no poden sinó tard o d'hora col·lidir en l'estesa de l'eternitat, desapareixen tot d'una tots dos, totalment, com si mai no haguessin existit.
—Sempre he aguaitat i tremolosament temut que no fos que a cap giravolt no se m'aparegués el meu maligne antijò, tramès pels fats forassenyats del que és, a eliminar'm d'un cop d'ull i au. Petit contacte i antijò i jo de sobte desapareguts i no en parlem més.
—D'ací les meues manies paranoiques que em duen de continu a transformar'm, a disfressar'm, a esdevindre altri sense haver donat cap pista d'on anava prèviament, sovint pel fet que ni jo mateix no sabia qui fóra ni on em perdia llavors, com qui diu espontàniament.

(...)

—Encara viu?
—*Partie remise*; esperarem la propera; ajornat esdeveniment.
—Et volen mort, voltors.
—I llavors què diran? *Encara és mort, aquell?*
—I hom dirà, *Qui, tu?*

(...)

—No és el mateix moc que moquim.

(...)

—Fa l'almirall balanç fins al matí
"*No la cagava enlloc — tot collonut*
Cada sextant el perfecte azimut
Cada cardà el magnet ben supí."

(...)

—El necessari només s'esdevé quan cap incident, accident, mutació, monstre o espontani, no intervé.
—*És a dir el necessari no s'esdevé mai*.

(...)

—*Mon magí i la realitat*.
—Re no existeix si al magí no se'm figura.

(...)

—La meua individualitat de formigueta em duu a conèixer un univers multiplicat cada vegada que faig cap accidental tombarella i llavors tantes de noves vies no em vénen a tomb.
—Perquè sóc només mínima formigueta no puc pas gaires estrompassades fer.
—M'haig d'acontentar amb anar un peuet darrere l'altre.

(...)

—Car les regimentades orelles sempre m'ouen el que volen, ara m'oïen aquiescències on, de fet, tot eren rebufs.
—Xerraires com tietes qui tothora degeneressin en adotzenades fútils aberrants moralitzacions, els mitjans de comunicació em marejaven amb llurs esllavissades perennes de paleses mentides, i els hauria amb rauxa rebentats tots plegats públicament, de tal faisó que per a desviar tota oradura que tendeix a fixar-se't, i que es prou perillosa davant la folla multitud de gossos manats per llops, em fotia pessic i catxamoneta a les galtes del cul, i, fotent el camp, traient foc pels queixals com n'Encèlad, ja lluny de tota armada merdosa, m'enfilava als horts on creixen els delicadament peluts rambutans, on, de més, m'hi hauria volgut, i entre els ataronjadets orangutans o entre d'altres excel·lents primats, cada tribu sempre molt més intel·ligent que no la merdegada empestant d'empatollaires estrafolles, ço és, els odiosos uhmans, boigs xerraires qui no diuen re.
—Quiti de llurs abassegadors patuesos incomprensibles, enraonaria amb rambutans i orangutans en la pau dels ritmes naturals, no pas imposats per la follia de la

goludam, la cobejança, uhmana de posseir. Posseir què? Car, il·lusos, del moment que els neixen, la puta mort prou els va pujant sempre per l'espinada. I per molt que es pensin mai posseir, mai no posseiran re.

(...)

—Com menys et bellugues, més lluny no vas.
—En somnis.

(...)

—Quina flaire fa aquest microscopi?
—Quina cuca hi feia caca o, esclafada, hi pudia ara?

~o~o~

—(*Amb tinta d'ull, Diamant esclatat*.)

(...)

—Pintoret qui no hi veu gaire, què pintes?
—No re; trenant pèls de colors i pintes
Sortejant-ne a la babalà les cintes
Pollegons prims i sivelles succintes.

(...)

—Espasmes d'ampla esberla molt intrigant. Flairosa?

Sucosa? Ardent! Cremant! En foc!
—Justament com pinten els gurus i els bruixots dels cretins la porta de llur carrinclonot infern.
—Espií per una finestreta que tot d'una s'il·luminava, i ep, se m'apareix un cony encès entre les cuixes d'una dona qui nua s'asseu a l'espona del llit — i ara ho puc endevinar, mes llavors no podia saber per què aquella estranya, enorme, nafra lluminosa semblava cremar tant.
—Era evidentment que la dona havia tot just plegat de pelar-se-la a les fosques i ara s'examinava amb dits envescats el fumós damnatge fet per la ferotge acció.
—Mes què era allò, aquella enorme nafra lluminosa?
—Vet ací la trobada fonamental de mos ulls verges amb un primer cony. Experiència força traumàtica, car els dubtes que em rosegarien durant mesos i mesos, fins que no podia escatir de què es tractava si fa no fa, déu-n'hi-doneret!
—És així que esdevinguí espieta! I és així com se'm cremaren els ulls. Irregenerables, se'm foteren malbé.
—D'ençà de llavors, rere un vel tremolós rauen mos ulls. No pas els millors per a ningú qui es volgués mig pintor.
—Mos ulls, filògins llangardaixos qui, amb deler de saltarel·la, amb tenacitat de jaguar, per espinosos o vellutats traus, en avinenteses escaients o no, s'esmunyien a ficar's.
—Nebulós paisatge, desintegrada realitat, on, si copsaven cap cony, s'ancoraven i glaçaven, vulnerables a totes les ocioses, àvols ni nocives envestides dels traïdors elements, de qui els càustics àtoms se m'hi encastaven sense pietat, ninetes i escleròtiques metrallades, resistint jo tanmateix cada vil atac, si, rere els vels, el cony hi era nogensmenys

present.

(...)

—Ull fascinant que et servava seduït i obedient.
—*No pas cap portota d'infern, assassins!*
—Niu de benaurança, no voldries mai moure-te'n.

(...)

—Somriu el cony i és el cosmos qui somriu
I es panseix el cony i el cosmos s'ha pansit
I es podrirà el cony amb el cosmos tot podrit.

(...)

—Què collons deu voler la baronessa?
Del teu amor propi l'última peça.

(...)

—Tragèdia, vós.
—El meu pitjor fracàs — haver volgut ésser el cuguç més cuguç de la història del món, i només m'he quedat entre els millors i prou.
—Close, but no cigar.
—Car ara, massa tard, ja ho sé. Si havia volgut ésser el cuguç de referència, el cuguç més cuguç de tots els cuguços del món, m'hagués calgut casar'm amb la nimfòmana més nimfòmana de totes les nimfòmanes del món.
—I no pas, ai, només...

—Només ho feia amb una dona molt poderosa qui no en tenia prou amb tindre un marit sotmès del començament, sempre interdit de penetrar-la i obligat a servir els homes triats per ella per a plenament oferir-se'ls... No en tenia prou... Volia més àrees de poder. I per això, presa per d'altres activitats de l'exercici del poder, només... Només, ai, li romania estona per a ésser moderadament promíscua.
—Moderadament promíscua...
—Trist!

(...)

—*Aranja, aranya*.
—Mitja aranja? I un colló!
—Ací rac, tot capat, fet un paquetet molt ben lligat per l'aranya, per la meua mitja aranja, transformada en posseïdora immensa cupular groga acampanada aranya.

(...)

—Tota la vida m'he rebel·lat contra el cony.
—Molt hàbil mentalment, he convençut cada dona que un cony és "massa per a mi".
—Que l'entrada al paradís només em pot arribar *amb la mort*.

(...)

—Tota la vida he estalviats els orgasmes, per a l'hora imminent on seré al cel i hauré de servir setanta-dues molt

goludotes dones per a la puta eternitat.

(...)

—La dona quin belluguet!
—Tantes d'empreses empreses alhora!
—Quin cul-de-mal-seure!
—Només contenta, transitòriament, quan el seu cul s'asseu en vit majúscul i majúsculament trempat.

(...)

—És clar que, tractant la teua dona de cabra, et tractes de cabró.

(...)

—Quines satisfan més?
—Les macadures al cos de la deessa degudes a l'oblit del goig?
—O les macadures al cos del cuguç rebudes de càstig, cops redemptius, per verga de deessa?
—Les segones. By a lot. I tant. On aneu a parar?

(...)

—Prou sé que sóc xinès i que em cal portar tothora el capell verd, com fa la tortuga, tòtem simbòlic per a nosaltres de la cugucia, a part que, atès que sóc el cuguç més cuguç de les rodalies, les autoritats s'enfellonien si per qualque folla baterola cap jorn me'l llevava.

—Més jove em demanava per què sóc el més cuguç de tots, i com és quelcom al capdavall per a mi d'allò pus plaent saber-se'n, tenia por que potser (cavil·lava) la dona cardava pels descosits amb mant amant en part per a fer'm favor, per a fer'm feliç, mes sort que en acabat hi queia i se'm fonien les rosegadores cabòries, car me n'adonava del fet que de fet sóc seu (sóc pertinença totalment pendent d'ella) perquè abans d'esdevenir'n (tant pertinença com cuguç màxim) ja la veia arreu i pertot arreu gaudint de cardar amb pler (reguitzells, corrues) de druts diferents. *She ran around with every married and single guy in town*.
—La seua fama de cardaire fàcil era còsmicament estesa, de tal faisó que vaig pensar que belleu potser jo i tot hi tindria prou sort i al capdavall m'acceptava en el paperet d'un dels seus penjats passatgers.
—L'estratègia que trií, car al capdavall prou sabia les meues mancances — un homenet escarransidet, lletget, pobret, molt covardet, tret que observadoret rai — fou d'atansar-me-li com qui diu de gairell, de biaix, i àdhuc d'escorç, com veureu.
—S'escaigué que la cambra al costat de la seua a la dispesa on vivia es trobés buida, i la lloguí. Com adossava llavors l'orella a la paret que tocava la seua cada cop que rebia un drut, i com me la pelava i m'escorria alhora que els crits que ella feia amb l'orgasme m'eixorivien volcànics el cor!
—Cap dubte que era cert la remor que corria pel que feia a la seua facilitat de cruspir's amants a doll. Pel trau del pany en veia desfilar i desfilar, al replà que compartíem, i n'oïa en acabat perfectament les entusiàstiques cardades.
—Em fiu, vergonyosament i humil, el topadís. Anant a la

sala de banys quan ella hi anava, i cedint-li molt arrupidament el torn, per a en acabat, ella sortint, ficar-m'hi i ensumar-hi les seues meravelloses sentors i llepar-hi els indrets on la seua desitjada pell no hagués pogut fregar-s'hi. O fent cap a la cuina quan ella hi fos, i llavors servir-la en totes les seues necessitats; li ferrava els ous, li torrava el pa, li bullia la llet i la civada, el que volgués. I quina joia la meua quan veia que se n'aprofitava de més a més, fins a abusar'n descaradament, on la meua felicitat arribava al zenit.

—I l'espiava tant com podia — quan prenia el sol, quan s'airejava el cony, quan els amants l'ensemençaven, quan cagant fertilitzava el jardinet. I tot li ho trobava magnífic, ideal, d'allò pus escaient.

—Fins que se n'adonà de la meua utilitat, un lacai sempre present, un factòtum de franc, un escarràs de la feina el qual hom pot abusar a pler i ell encara agraït; un satèl·lit, un annex penjant del fil de la seua saliva, esperant tothora rebre ordres.

—I doncs que, un cop casats, continués i àdhuc accelerés les seues cardades amb cardaires més i més nombrosos, potser que no fos un fet fet per a plaure'm, ans al contrari, que ho fes lliurement era perquè era com era, i que em tolerés només s'explicava pel fet que des del començament em plaïa que ho fes i que fos com fos.

—És a dir, no sóc causant de re. Quina descoberta de putxinel·li! Totes les causes vénen de la font inexhaurible dels seus actes. Jo hi sóc, benaurat, per a rebre'n els raigs, el retops, les conseqüències, els efectes... Sempre pendent... Pendent, llengua enfora, del que m'hi caigui.

—*Al cor de la teranyina del cony*

Hi té una aranya negra afamegada
Milers de vits una i altra vegada
Hi remenen com en confús enfony
I l'aranya no els fot repte ni engrony
Tots els embolica amb seda rosada
Fins que tipa no els carda mossegada
I és cada vit estrangulat tirony
Qui en la final perístole és cagat.
Roman l'aranya paint una estona
I llavors se t'eixoriveix amb fam.
Els de la cua no s'han acabat
Que vingui el vit qui millor no picona
Ens el cruspim també amb goludam.
—Poeta xinès, mestre cal·ligràfic, sóc qui als capvespres, quan parteixen els aventurers amb els fusts buits a lloms dels zebús cap a les selves per a omplir'ls de fruits silvestres, i tornen plenets de peixets els joncs a la colrada badia, compon cants d'amor.
—Fruits exòtics, escarsers, qui, suculents, caplleven, seductius, captivadors, polposos, com mugrons i clítoris; peixets innocents qui intrusius exploraven cavorques enigmàtiques i n'eixien nebulosos per a ésser llavors barement enxampats per les teranyines de xarxes pescadores, on ara moribunds nogensmenys somriuen pel fet enyorat de la benaurança adés allerada — allò que els fos permès en vida llur, tanmateix, de qualque cop atansar's, a tall de minúsculs ans eficaços vairons, pallassets i rèmores, qui, pels caus d'imposants femelles manatís, deesses gegantines, els netejaren delitoses brutícies.
—*Com l'home peix*

el coneix tothom
tothom el coneix.
Quan glopeja reneix
com li passa a tothom.
O com a l'home colom
qui d'ignorància pateix
i amb el bec descobreix
allò de què tothom
prou en va ple
de gom a gom.

(...)

—Cony llefiscós com òstia d'ampla closca
Xil·la petita com pota de mosca.
—Ella i el tit en injusta contesa
Apostar-hi fóra inútil despesa
L'òstia es cruspeix el cuïc quin balafi
Teorètics plasmeu mon epitafi!

(...)

—Poètic llimac qui avença constant
i deixa pertot seguici de mocs
que s'eixuga en text.

(...)

—Llegit i oblidat.
—Seguint les traces del llimac
text amnèsic que invariablement ens duu

a un altre punt final de cos escarransit
de resseca desferra d'extingit llimac.

(...)

—Em diu, *No vull que mai més clapis*
I ara em clava a l'ull un llapis.
—Amb tinta d'ull m'escriu al raquis:
No vull tampoc que mai endrapis.
—Del ventre em brollen lletres caquis
Que mos ulls han de prendre a rapis.
—Crec que em diuen, *Vull que et capis*
Que els collons a tesa et nyaquis.

(...)

—Inutilitat dels mons
gratuïtat de les accions
perenne trafegar de cardaires i cardats.
—Tanta de gimnàstica per a ésser observats
putxinel·lis exclusius per al lent esguard
i la mà que me la pela amb un cert esclat.

(...)

—Sempre deçà i dejús del normal
Gran carallot romàs a les escapces
Massa ruc per a ésser cap científic
Per remei et fots poètic filòsof.
—Bramant ara et demanes per què brames
Furgant en la vertiginosa merda

Oceans de vituperis endures
Fins que l'ésser mateix no es defungeix.
—Fungibilitat de les vigories
Senescents acers escallimpats
S'engrunen talment sèctils llicorelles.
—Piràmides de les comparacions
Només els monstres han ressuscitats
Emfàtics difunts petant-se't al nas.

(...)

—La bastida se t'enfonsava al cap
Conys a betzef et plouen irascibles
Llurs redubtables solcs macabres beis
D'epilèptica esfinx tornada pols.
—Indecorós assalt als llagrimalls
En conflicte amb desrengat padellàs
D'orfe escalaborn quiti polimat
De tota transgressió rep-ne el blasme.
—Rítmica vidiella dels oceans
Ninot de fang tot just consolidat
Amb serenitat desxifra'n els glops.
—Metàl·liques raneres d'epicentre
Intriga agonal disbauxa hermenèutica
Batecs que estrafà el capficat criptògraf.

(...)

—En hores d'imminent perill què voleu que em cobreixqui? El tit se us cobreix la tita (no pas el cap, ep) com a indret més important.

—El tit i la tita, pertot anem plegats.

(...)

—I ara feia memòria d'aquell nadal on tinc quatre anys i na Carmeta encara se'm cardava quatre cops per dia; dos cops durant el jorn...
(*—pon titeta pon... pon un coco pon un coco... pon titeta pon... pon un coco per...* ***esmorzar!*** */ pon titeta pon... pon un coco pon un coco... pon titeta pon... pon un coco per...* ***dinar!***)
—I dos cops al vespre i a la nit...
(*—pon titeta pon... pon un coco pon un coco... pon titeta pon... pon un coco per...* ***berenar!*** */ pon titeta pon... pon un coco pon un coco... pon titeta pon... pon un coco per...* ***sopar!***)
—En acabat les vacances s'acabaren, la cosineta partí i...
—Mai més no he tingut cap mena de relació sexual amb ningú — gros o petit, jove o vell, nadó o moribund — mort o viu — animal, vegetal, mineral.

(...)

—A l'aguait que ningú no posi en perill la vida del fill qui hem ficat en fanal sense espelma.
—És un fill qui és tot cap, amb un cos tot escarransidet, minúscul, que ha romàs a l'estat embrionari més incipient.
—És un fanal de vidre que quan en traus el vel negre que el cobreix, s'il·lumina amb la intel·ligència del cap del fillet, fràgil com ou.
—A son germanet gran (quatre anys) li hem donat, perquè

figuri que és son nou germà, un ninotet de fusta envernissat amb vernissos de colors força apropiats a la fesomia d'un ninotet qui serva trets de personeta, un ninotet de bona mida, al qual he vist ara mateix tot esfereït que, jugant-hi, li ha fet saltar el cap.
—He corregut cap al fanal, que no fos cas, vós, que, per qui sap quin simpàtic transport transmigratori, també el cap del fillet al fanal, místicament representat, ençà del fanal, pel ninotet escapçat, s'hagués desprès del cos.
—Horrible possibilitat que nogensmenys he pogut immediatament comprovar, molt alleujat, que no es realitzava, car tantost destapat, el fanal s'ha il·luminat amb la cara brillantment encesa del fillet.
—Són les neurones, els espetecs elèctrics dels innombrables contactes al cervell d'aquell pedacet de xiquet tan intel·ligent que fa llum com bombeta de cent vats pel cap baix. D'ultradotades entitats d'aqueixes, abans hom en deia, amb força raó, lluminàries.
—Hem romàs, ell i jo, entenent-nos pregonament. L'estrany és el normal.
—Això ens dèiem tota l'estoneta on sintonitzàvem en perfecta entesa. Tot és estrany. Tot és normal.
—Tot és normal. Tot és estrany.
—La boca del cocodril. El còdol de l'estany.

(...)

—Tot just nat m'enconaren amb mels de conys remots.
—Més grandet m'esqueraren amb mels de cony més memorables — duc a l'esment no sols ma mare sucant-se'n els dits — i d'això ara en diries *Quin fàstic*, mes de petit

com discrimines? Tot cony prou es val qualsevol altre — i hi duc així mateix, a l'esment, el deliciós record de les incomptables minyones qui m'alletaren — sucaven un dit al cony i me'l fregaven al llavis i al mugró que em donaven a xuclar.
—I mai més no m'hi hauria mogut, ocell casolà, bellament ensinistrat, per sempre pus enconyat. Mai, dic, sense que les mels dels conys d'altres exòtiques minyones, és natural, no m'hi empenyessin.

(...)

—Quan en Dolmenat es feia l'estret.
—Li queia sovint si més no un bolet.

(...)

—Saps qui no es fot mai l'estreta?
—La meua dona!
—Tota mida hi cap!

(...)

—D'un seu godomassí blanc i ventrut com blanca coloma en diu *paràclit*.
—I *als voltants del clit* és on li fa la millor feina.
—Li fa veure esperits sants amb la cua encesa, aloses incandescents, quan amb l'orgasme no esclata.

(...)

—Irada em foté puntada als collons.
—Li oferia dues orquídies blaves.

(...)

—Se la sap llarga, la dona, Eladi.
—Es fa amb un dels seus Romeus molt alfa i quan enllesteix la sessió em fot netejar-li el cony a xarrupades, d'on m'he guanyat un herpes màgnum; hi apareix al cap de quatre dies, rabiüt, eruptiu, llavis tots rosegats.
—Amb aquesta excusa, ja mai no puc tampoc llepar-li el cony. Cony al qual, és clar, entrar-hi jamai no havia pogut.

(...)

—El seu tub vaginal amb més ferramenta que no la boca de cap llampresa ni la gola del tauró. Buit cilíndric molt allargassat, passat el metre. Pell nua i llefiscosa permanentment badada, amb tants de queixals com segons no romanen per a la teua execució. Hi lleneguen mocs incessants qui càustics tot ho fonen. Escriny hermètic on el laberíntic trencaclosques qui s'hi oculta ho tritura tot. Cap vit per vertebrat qui fos no n'eixia altrament que eixut, amb el suc tot xuclat, pansit i rostat, corcat, a frec de lliurar l'ànima.

(...)

—No sabia si en Dolmenat se'n deia perquè *dol el menava* o perquè *duia molt sovint un dolmen feliçment instal·lat a lloc*.

—*Sóc de mena melangiós. Només joiós esdevinc en escaiença de rebre vit ben gros ses amunt* — fa.
—I ara que dius *joia*, no és pas dolmen; és monjoia, millor: menhir, és clar. *T'hauries d'haver anomenat no pas Dolmenat, Menhirat* — faig.
—Cert. Mes llavors em mancava (greu mancament) el dol. *I, sense dol, qui sóc? I, sense dol, com sabria pas què fóra joia?* — fa.

(...)

—Cony extremeny em parla en portuguès
Ses calces de bandera al meu bauprès.

(...)

—Caminant amb la darrera néta als braços per túnels de curulls magatzems on bull la gentada — anant cap enrere ara, cercant si tornaríem a trobar una de les dues bosses que la néta no duia penjant de cada mà i que li ha degut caure qui sap on, segurament mentre badàvem davant certs aparadors; no sé pas què contenia la bossa, crec que la dona qui deu trobar-s'hi qui sap on bo i continuant les seues compres, ens la donava que l'hi portéssim perquè ella ja portava prou paquets.
—Quina casualitat i quina sort que, encara fascinat pels petits quioscs a la desembocadura d'un dels túnels amb rengs i rengs de llibres provectes, vegi que fet i fet hem sortit a l'altra punta de reguitzell de magatzems, justament cap al darrere del barri xinès on hi ha els carrerons més humils i amagats, i sobretot que em trobi frec a frec amb

les vedets d'un dels music-halls qui, entre actes, surten darrere a xerrar i a relaxar's i a refrescar's, i jo amb la néta als braços passem innòcuament entre aquelles gegantines perfectes escultures de carn. Quines paies majúscules, vós. Veig que el meu cusc i ridícul caparró no els arriba ni a l'alçada de les nues orgulloses mamelles.
—M'he ficat a somiar ensumant-les (essències d'entrecuix de magnífica bruixa, vós, re mills no guareix les repatànies condicions ni malalties cròniques del crònicament mancat) i elles no sé ni si em volien veure-m'hi, viltenible, brevilini, escarransit, grotesc petit personatge caduc amb un nyec ensopit als braços.
—Ah si una d'aqueixes gegantes meravellosament esveltes i elàstiques mai no em volgués d'esclau! Per al seu etern servei incondicional!
—Quan han entrades congregades per una campaneta, he corregut a deixar caure la néta al carretó gairebé curull de la dona i he partit, esventat, esperitat, a llençar'm als peus de les deesses. Que triïn, que triïn! Quina, quina em voldrà?
—I és clar que abans d'arribar rere el teatre ja havia començat de retre'm a l'evidència. Car hi arribaria, i què? Com sempre, se me'n riurien i em ridiculitzarien. Siguem racionals, ca? Quina probabilitat que cap m'accepti d'esclau? D'esclau sense cap dret, només d'esclau de servei qui ensuma i veu i obeeix i fa totes les feines brutes, i...
—Pse. Rebaixa't tant com vulguis. Prou saps que ni pagant no et voldrien, segur.

(...)

—Com em va dir adés n'Eustaqui Morent, sobrevivent del feixisme religiós canfelipútrid.
—Nat virtuós, fou el seu fat fatal que ho fes en una família d'assassins, de cretins militaritzats.
—Si t'han nascut en una família d'assassins, i per tu mateix naixies virtuós, doncs, ep, agafa't, car qui problema més gros no tens!
—De petit, tot el que li ensenyaven era d'occir. No trobaven que fos obscè d'occir, al contrari, en deien d'honor. Per a ells l'obscenitat era el sexe, ço és, les ganes de cardar, les intencions d'amor, els atansaments tendres entre nueses.
—Com veus, el món capgirat.
—Als tretze anys, li cal la confirmació, la confirmació que és un assassí digne de la família. Li diuen, per començar, d'occir cap dissident envellit, afracte, il·loricat, benèvolament nu.
—No hi passa pas. S'estimava més, molt més que no assassí...! S'estimava més poeta xinès.

(...)

—Quina olor de figa tendra!
Refrega-te-me-n'hi ulls i nas i boca
I visatge sencer.
—No cal occir ningú
Tots ens morim a torn de roda qui roda
Roda de la fortuna qui "nyec!"
D'espetec sempre fineix.

(...)

—Llas, pobrissó! Per la seua intrínseca virtuositat, havent doncs renunciat a l'assassinat, només un fat li esqueia —d'ésser assassinat al seu torn per un dels majors de la família, per esguard de llur honor, segons ells.
—Mes atès que era un fill, i doncs pel fet que fóra encara més honorífic si el fill se suïcidava avergonyit d'ésser tan covard i tan ullprès pels conys, un dels principals de la família, no sé pas si son pare o sa mare o cap de la seua legió de canfelipútrids germans, tothom altri havent fotut prèviament el camp de casa, li va dir, abans de sortir també, li va dir, *Recorda-te'n d'haver-te mort abans ningú no torni; fes via!*
—Doncs ja ho veus. I ara ell, n'Eustaqui Morent, que es diu, *Com m'ho fotré? Com obeiré llur darrera prescripció? Amb força de voluntat? Esmerçant-m'hi de valent belleu quelcom m'esclatarà? O amb pastilletes? O amb cap corda? O com...?*
—I llavors el dubte sanitós que l'assalta, *I si fotés... Gosaré? I si fotés el camp també jo? Per la tresquera oposada, és clar! I ja em moriré... Ja em moriré caminant... Caminant repenjat al bastó?*
—I llavors, llavors encara va tindre una millor idea, *Sortiré matant... Sortiré matant aqueixa infame dèria de matar...*
—I es ficà a córrer per a desaparèixer per sempre més d'aquell mòrbid indret, d'aquella contrada a tesa corcada...
—I em diu n'Eustaqui, *Per això... Per això visc entre tenebres d'identitat. Ni jo no sé ni ningú no sap qui sóc ni quants.*

(...)

—*Tantes hores tants remeis*.
—Estruç tronat es posava a fer trapezi...
Moltes de pols enrere farcit i enflasconat
Havia fets equilibris: *Si fóra una bleda...*
Si fóra un bufaforats... Si fóra cap per avall
El carall de qualque venusta divinesa...?
I a traucar el somni el mateix anticor
Li venia sempre: en Lluert Foradulls
Qui per aquelles endreçúries sorrenques del desert
Figurava l'autoritat de qui et vigila perquè té
Un substrat anímic de corc anèmic
Qui tanmateix prou corca integuments
I pas que sap fotre altre (repel·lent escorniflaire
Amb dentetes de rosegaire inic i tragitós).
—*Bon dia ja hi veig! Trons i traus d'estruços arreu!*
Eixa és ma vida — tirallonga més o menys estesa
D'estruços (llurs culs!) — sapastrada a perdre-hi la vista!
Esteses d'estruços suïcides — empesos a
l'autoanorreament.
—Tristesa d'estruç l'envaïa — s'ha posat a consirar...
Fa la figa i la figuera (diminutivament).
—Enjòlit gens no es fia dels crocs de ferro
Redubta els empresaris de circ
Els quitis de Solell els raucs captius.
—Molt fóra recapte de consir que acabés
Clivellat aclavellat sota pal·li entre farbalans
Velluts porpres oripells imponents mortalles
(*No vull res*) diu (*Saber què hi faig i prou*).
—Tros d'estruç de cap s'hi llença valent rai

Al cap d'estona atent para el cuc de l'orella...
I ou o oeix i sent l'aire les pluges els vents
Els trons les fams els freds els prepucis les calors
Que els seus sofriren adés...
I als altres se'ls esquitlla (*mai més heure'm han*)
Vergonyosa i repugnant burocratització de l'ultramon
(Àngels i dimonis sòpits funcionaris infames)
I esgaripava part de dins esgaripava fins a l'ennuec
Bòfia de tot pèl la persecució és un crim!
—Després li calia acarar's amb el realíssim perill
(Tot xerricant dalt la volta es gronxava el trapezi)
Oïc o oeixc aires brunzirs rum-rums
Així intervé i recorda en escreix ran la trompada
En escruix: el temps beneït on era ou
I escoltava gens desclòs ni mica asclat
Les filosòfiques historietes del vent...
Vaig en avió i entra en pana — aterrem damunt els rails
I ara esperem el tren... Ràpid capbussa-t'hi!
Els ulls li fugien cap amunt
Les parpelles se li esbaldregaven soles
Els ulls li recorrien el cervell (laberint) a la percaça
D'allò que devia amagar-hi de més preciós...
I sé...! I sé (llas fot-l'en despeses): persones triturades.
—Em veu circular collons autoritat em veu circular
Per què insisteix desi's la porra desi's i prou
I calli — calli (s'esgargamellava silent) *prou!*
—Ambtant (es deia) ponc subtilment certs ouets
Vestigials — empedreïts — s'esclafeixen rialles d'ascles
A les closques que esclafen les pedres qui els creixen dins
(Ous com ampolles de xampany qui es rebenten
Com el líquid glaçat hi guanya volum) i aviat no hi cabrem

Niu escarransit de marcescents historietes de prepucis
De freds de calors de trons de pluges de vents... De penis
De penis cap per avall — cap per avall pobrissó!
Cap per avall bec naquis bec raquític bec estifollat!
Historietes de penis senyoreta
De penis arlot lleig
De penis la tortuga
De penis infusori
De penis bona orquídia
De penis mon Lluert
De penis...
Mes de *penis purgatorii*
Què hi fotrem!
—Hom revisita l'escarxofament grotesc
Damunt un altre cementiri clàssic...
Apa apa obscè! Que se't veu tot estaquirot
D'estrucet contemporani! (Se li veia tot
Entre la salivera fastigosa dels gossos furibunds
Afamegats i brètols... Se li veien les lleteroles
El budellam el paltruu els menuts la cervellada...)
—Simplicitat de trencaclosques resolt
Tot no era pas gran cosa — tot no era sinó pse...
Ventijol en contava de sòpites sòlites...
Xerric garranyic grinyol de trapezi qui es rovella
Amb el rosegar dels rats el roncar dels gats
El parrupeig l'escarbotar l'escataineig...
Esbarts de moixons sulls muricecs
Brosses disperses fulles que cauen.

(...)

—Als enconyaments tenebrosos del cementiri, les puretes castratrius mastollen agòmfies gori-goris al taüt, i, atuïdes, regalimant ròssecs de satàniques jeremiades, com larves de carronya vestides de dol, amb revesses psicòtiques d'eixam al·lucinat — de pansit verticil·lastre — de diarreic ramat — de carroll de negre raïm pel míldiu i l'oídium corcat — planyívoles com llinyoles sense quest, espetegant debades a murs escrostonats, xarxones, fantotxes, desaparençades fins a l'atrocitat, amb vagits d'aspres sentiments, invocant intimidatoris dispèptics avantpassats de qui els infreqüents taüts deuen raure infamement qui sap si gaire lluny, no em trobaran mai, sebollit qui fui netament i molt polida, només amb apedaçada mortalla, sense taüt, ni en cap bombolla ni butllofa de terra prenyada de cucs.

(...)

—No jec en taüt de sedes i tul
ni jec en freds marbres tornat tot nul
ni cap maleït ja em dóna pel cul.
—En taüt sollat que hi jegui furtiu
el cru corcó qui amb cisell corrosiu
amb implosió de brusc quist eruptiu
entròpic et duu al caos primitiu.

(...)

—Amb ganyols de gitans qui adrecessin gara-gares a la fatalitat, gangs de voltors, escatilosos hierofantes, engeguen fastijoses maquinàries de colltortes apologies a

no sé pas quins cadàvers de vils lladregots qui en vida, molt repulsivament goluts, es foteren rics.
—Més amunt, el sabotatge calmant d'un altre chor. Un chor de claupassades meucarres, figues al vent empestant l'ambient que petarrelleja, amb records celestials d'antics esclats de fal·lus esclatats, com les bromes procel·loses d'un empiri irat.
—Amb ulls tan lluents que ens fan la rateta
Ploréssim la mort del vell proxeneta.
—Oblidosament falcat entre llordes gàbies de cadàvers de més to — de més substància, és a dir, de més putrefacció — inefables merdegades d'hermètic taüt — ningú per a manguis no xamullarà de satírics neguits pels esvaïts escàndols d'adés, ni implorarà vagues clemències per a un cos bàrbarament envaït per àvols àngels esglaiats, saigs vituperatius, qui, ara que l'ardit flam de la vida se li és extingit, a llur molt repel·lent garjola el volguessin de fastigós afegit.
—Cap camp no se m'adreça amb cap planyença
Ni em diu "De tu no ens en quedem pas sense!"
—Contemptuós, a frec de caure per sempre del relliscós marxapeu del vehicle esventat qui mena al definitiu no re, em dic, *Oidà, albíxeres, ja ho tens tot fet, tira peixet! Ara, en la teua reeixida excisió, la teua sortosa supressió, la teua irremissible omissió, de tot el romanent, som-hi, ja hi som, inhibeix-te'n*.
—De tot, ep, tret de la cobejança d'etern capricorn de qui el carall i els collons infinits tendeixen cap la infinita acció, i doncs fot-te la Terra, hercúlia seductriu de gimnàstica fantàstica.

(...)

—Viu, guaita't la Terra i adona-te'n. Car la Terra (deixem-nos de sinècdoques confusionàries), la Terra sencera no és pas cap mare — és un cony. Un cony eixut en indret sec; un cony rajant en lloc mullat; un cony somall altrament, mes sempre un cony, un cony que et pots cardar tantost no t'hi esmerces, rabejant-hi, pron.
—Ara, un pic mort, què?
—Torna-te-la a guaitar bé. Com la trobes més encantadora? De sobines? Bocaterrosa? Pensa només com la donaràs en acabat eternament pel cul.

(...)

—Em trobava depenyent les entrevingudes colors de les projeccions al mur prístin d'un prisma pels raigs del Sol il·luminat i amb enfeinades prismàtiques formigues de vidre dintre, que una altra hercúlia seductriu, aquesta de carn i algues, se'm volgué dur al canyet.
—Hi anava de grat, car sóc sempre permissiu cadàver d'haveria, de qui, lluny ha, el suc sencer xuclaven.
—Sempre m'he sentit viltingut per les dones fortes i fermes.
—Els faig fàstic, què hi farem.
—A tornajornals, només els retorn la mala cara i llurs gossos (amb els quals tothom sap que les dones qui n'han es foten fotre, els vits dels gossos molt més mal·leables i resistents que no els dels mascles bípedes); tant se val, gossos de merda, els els tract sense hipocresies ni decepcions, els els odii i prou que ho dic, i ben clar.

—Gossos infectes usurpen les línies
tant les sanguínies com seminals
les albugínies hi claven ullals
són orinals ens emmerden les sínies
tot el que ens borden són vils ignomínies
cal l'extermini dels bords criminals.

(...)

—I l'eco em reprèn de qualque escrit que escriguí quan encara n'escrivia.
—Qui? Qui, quan m'esgargamell, mai em sent, entre l'ordre, la sublim sororitat, de les deesses? I, si cap mai es rebaixava per caprici a mica fer-ho, alhora posseint-me com si em pren de cor, no m'anorreava pas amb la seua superior essència? No m'esclafava la seua colossal presència massa propera? No m'hi estavellava acceleradament, escruixidorament atret?
—Més et val doncs, si doncs no escrius escrits, que continuïs com sempre foteres, pelant-te-la a un raconet, o depenyent viatges d'acolorides formigues i més fosques mosques volants.

(...)

—Ànima de perdedor, oidà.
—La guerra fou un merdós fracàs, i, la gentada qui em viu a l'ens, ens abracem feliços d'haver-la perduda, no fos que els maleïts patrons l'haguessin guanyada, i encara haurien presumit més que no presumeixen, tifes cleptòcrates d'ineptituds i maleses claferts.

(...)

—Per què ens diuen els vomitaires de la falòrnia, sovint amb boques enormes i llavis umflats que recorden conys excitats, per què se'ns empatollen de continu, aquells merdosos hipòcrites, dic, i ens asseguren, imbècils, que són "bestials" les coses del sexe?
—Prou és un imperatiu de la natura; l'únic miracle de la puta natura — els orgànuls i les organel·les del cardar. Poc hi pots pas fotre re, altre que operar-te el cervell o pitjor.
—I al capdavall, l'única bèstia de debò qui, pràcticament sempre, "fa" sexe és l'uhmà. No crec que hi hagi cap altre animal condemnat en perpetuïtat a desficiar-se pel cardar. Les altres "bèsties" els cal si més no entrar en zel.
—La millor prova que els uhmans pensen principalment en sexe és precisament la mania obsessiva dels merdosos "moralistes", qui, entre tantes de folles falòrnies com no s'empesquen, sempre aprofitaran qualsevol avinentesa per a perdre l'estona ocupant-se esmeperdudament de sexe sexe sexe.
—Les altres bèsties què fan? Van amunt i avall cercant teca, sobretot. I llavors caguen de continu, mengen quan i tant com poden, i dormen (nosaltres les formigues, per exemple, fem més de dues centes becaines per jorn). I tot això les bèsties ho fan molt més que no carden. De fet, carden molt poc, gairebé gens, només quan els toca, i encara depèn de la competició. Els de més ens quedem a les escapces. De tants d'animals al món, quina proporció més exigua als quals els és allerat de mai cardar un sol cop, i amb por i d'estranquis com qui diu. Pobres mascles, vós!

Els insectes mateixos ens passem la vida menjant, i, si hi ha sort, només cardem un pèl abans de lliurar l'ànima. Formigues, abelles, eixams i eixams, legions i legions, i només n'hi una qui carda mica. I les aranyes, quin exemple, eh?
—Els vomitaires de merda moral, del cardar i coses així n'haurien de dir "uhmanes", i haurien de jaquir els altres animals més casts i ja prou putejats per la cruel natura en pau.

(...)

—Cadascun dels vacúols dats pel cul per vits prostètics de verins, per pous d'extracció vital.
—Cada espirall estroncat, obturat, ens hi neguem.

(...)

—Tribus de cretins qui colen ultra-sanguinàries fantasmes.
—Fantasmes sanguinàries qui, passats els núvols, manen i remanen que siguin comesos més i més crims.
—Les mateixes fantasmes qui han esdevingudes, maleïts cretins, llurs molt mèrdiques excuses per a torturar i assassinar.

(...)

—Eladi, no fa? No hi ha símbol més significatiu per al mascle de l'espècie. La pixa, el fal·lus, prova major de la seua identitat.
—I tanmateix, prou per a cada pixa hi ha dues mesures —

la mesura mesurable amb una cinta mètrica, i la mesura que l'esperit no et mesura.
—La pots fer llarga de metre i mig i tanmateix veure-te-la mil·limètrica.

(...)

—Quin déu més maleït el dels maleïts cretins — et fot damunt un sexe perquè tinguis ganes perennes de cardar — i llavors et diu que tantost l'empris sense permís dels capellans (*collons vós quina casualitat!*) fas un pecat que et durà eternament als turments infinits de l'infern.
—Jotfot els malparits!

(...)

—Jo qui tinc ànima d'esclau mai no m'ha calgut cap déu malparit com el dels cretins, un déu omnituent i repressiu qui no solament et fot néixer i morir ans et condemna a l'extrema follia de l'eternitat, al més sovint entre tortures sens fi.
—No me n'ha calgut cap, d'aqueixos déus aitan immensament tifes, car, tenint com tinc una ànima d'esclau, sempre m'he vist sota una autoritat o altra qui em controlava absolutament i em deixuplinava molt cruelment, sense sentiments ni contemplacions.
—Si eren els pares, els mestres, la bòfia, ara és la dona.
—I sempre doncs m'ha calgut vigilar que no em caigui cap bolet de trascantó, i que hom no em reptés a mort, i no m'arruques més ruc que ja no sóc, i àdhuc de nit volgués matar'm.

(...)

—La carúncula del car besoncle ens tenia mig atuïts, li davallava fins a mig pit.
—Que el car besoncle Cugat Cucut fos nan i geperut, ni famós cuguç, ni pudís tothora a carnús, no ens esbalaïa pas tant; a tot t'acostumes...
—A tot, dic, tret...
—Tret als golls i les carúncules que, quan tot altre se t'empetiteix, tanmateix continuen de créixer.
—Allò, com qualsevol bon carxot que obliterés un brètol, ens té atuïts, com qui diu, esbalaïts; esbalaïts i badant rai, i ens fotia rajar els oronells com moquims als canelobres i ens posava els ulls com albergínies.

(...)

—Com més vell em faig
més infantils i insubstancials
mos somnis no esdevenen
—(Somiant de rucadetes
sense suc ni bruc
ni cap ni centener)
—Tothom hi actua com un ninot
al·lucinat
com un titella sense cap ni peus
un albardà un estaquirot
un espantall
i llurs rialles!
ubiqües

sense cap raó
de foll
—I sempre pujant baixades
davallant pujades
amb autobusos
que no van enlloc
—Sense cap mena de seny
puges en aquest
com d'aqueix altre
en davallaves
—Ponts entre fangars
hotels sense accés
boïgues als mapes
—Vagons amb prou feines il·luminats
sallant per foscors
habitats per gent
qui rient es planyen
de mals inexistents
—Entitats s'hi entrelluquen
embolicades
en avinenteses
que semblaven escunçar's
en crítics instants
però no
debades
falses alarmes tot
blens que espetarreguen
sense encendre mai
de debò cap flama
—Els hi lleix tots plegats
flascs moribunds

que s’hi acabin de fondre
en pic llurs vehicles
fan cap de bell nou
a les platges desertes
on Sols qui no fan llum
duen les ones
com cavalls sense esme
càrregues de fum
quan s’ensorren al terme.

(...)

—Só el bri
qui als mils
sol dir
só sol!
só sol!
—Mes és
de fet
un de més
amb mils i mils
i mils i mils
i mils...
de brins
en tot com ell
—Un bri
tot bru de pell
un bri
tot dur de dent
un bri
tot sec de suc

un bri
tot cru de gust
un bri
tot de mut bram
—Un bri i prou
—Un bri
de bri
tot breu.

(...)

—Hom antropomorfitza, metastatitza, es contorsiona.
—Hom recull com pot prou informació genètica per al desenvolupament de la seua cua.
—Som capses, capses d'astoradores sorpreses.
—Som polièdrics, fascinants, afins d'allò pus als exhilarants mecanismes que condimenten els zoos.
—Ni escanyats fatalistes ni degeneratius idiotes de la superioritat, com els cretins, criminals inventors de merdosos déus fets a llurs carrinclones imatges plenes de mancaments i mancances.
—En tot cas, tant se val. Sóc especial!
—*Torneu-me la cua, maleïts fats!*
—Per la manipulació genètica que calgui, llogat alquimista clandestí, troba'm el gen de la cua — sé que hi és adormit, latent, dins meu i m'he decidit a recobra-la.
—Collons, la vull, és meua. I prou!
—Sé que amb cua sóc molt més que no pas cap home — sóc un home sense mutilar — l'home qui es pentina la cua, l'home més presumit ni, amb raó, més ple d'urc, mai existit.

—Banyes, rai; tothom li n'ixen, les dones prou te n'emplastren pler — *però cua! — cues, cues!* — cua de guineu, cua d'escorpí, cua de paó, cua de gavial, cua d'hipocamp.
—Cua de tauró, de pangolí, d'udolador.
—Cua d'escurçana, de caracarà — cua de complet uhmà!
—Amb cua potent, multiforme, qui s'arrauleix mai pus davant ningú?
—Sóc guillot, sóc coiot, sóc poliglot.
—Cançons de l'urubú tocades al violí, només per a tu i per a ningú. Cantades a cuades de cua, damunt les cordes de les lires i els barrots de les cadires.
—Ensorrats grapats de comuns esguerrats, maldéssiu per apel·lar al meu tarannà més favorable, que us rebli les idees a un cervell degenerat, rebuig de les edats.
—Sóc, qui, adés ofès, esdevé de tots els fars el més encès. Cua de flames. Atxes, torxes. *Endavant les cues! Pàtries de les cues flamejants!*
—Com veieu, em reneix, amb cua, l'optimisme, *vós!*

(...)

—A tall del que li ocorregué, en la vella faula, al molt devot psítac qui d'un bordell de clergues passava, manllevat, a un altre convent de putes monges a la vora oposada del mateix llac, i en Caront Gavarrer n'era el barquer, i transportava el psítac a través de l'estany que dic, i el psítac ambtant, és clar, sentint enraonar en Caront, a pleret n'aprenia els renecs, i aquell psítac, alliberat als nous horitzons del llenguatge, deixaria les velles putes monges rajant de cony i enyorant enormes caralls de ferms

Caronts Gavarrers...
—A tall d'ell, del psítac llibert, així jo, passant, encara jove, amb el transbordador cap a la llibertat d'Anglaterra, lluny del franquisme assassí i aixarnegador, esdevenint, amb el gloriós passatge, un psítac tot diferent — estort, alat, enjòlit!

(...)

—Als anys setanta em faig l'Anglaterra
Manta marfanta hi tasta mon vit.

(...)

—Que hom sàpigui arreu el fet incontrovertible que, no gaire ha, na Mòniker Vòmiker publicà.
—Publicà un llibre vomitiu que es deia *Nux Vòmiker*.
—I no és cosa gens bròmica que, segons la brama, és d'importància astronòmica.

(...)

—Es deia Verm-Vert, aquell altre psítac de les inútils monges qui passant de convent a convent, dut per barquer o gavarrer qui hi duu també obrers, i doncs, segons aquelles putes, púrria rai, aprèn la llengua del poble, per a escàndol de les faves.
—Carallot qui sóc, havent llegit que certs ocells, com ara les gallines, si te les cardes són més estretes que no cap verge del gènere uhmà, com no havia pas re altre de l'estil gallinaci a l'abast, vaig fer el bútxara, vaig fer el bugre,

amb el psítac de la sogra.
—Jotfot, era un psítac molt llest. Intel·ligent, saberut. No li va deure plaure gaire que hom el prengués per cap bèstia grossa, amb la qual hom pogués practicar la bestialitat sense problemes, i se'n pensà una de bona.
—Es féu veure el mort. És cosa de psítac savi, fer's veure el mort. No hi ha millor manera de sortir de cap presó ni gàbia.

(...)

—Acollonit, pensant-me'l mort de debò, el vaig dur a la cort, al pati, on segur que l'ambient era diguem-ne més pur, no pas tan resclosit com a dins, i li volia fer la respiració artificial, i em va fotre cop de bec als llavis i, mal eixalat i tot, va emprendre el vol tàpia amunt.
—Ja em veieu anant de cul darrere seu, amb perill que m'arribés cap accident.
—Empaitant-lo, dient-li d'estimat i d'altres floretes, albirant-lo fugaçment i burlanera ara ací ara allà, fins que, esgotat, esbufegat, finalment no el localitz ben tranquil·let rere la finestra d'una casa vora la platja.
—Com el recobraré? Trucava a la porta. Una dona grassa, lletja, em fa entrar, em convida a cafè, em reté, em demana si la nafra al llavi és herpes o què? Li dic que no, que no, que em ve del joc amorós, i em veu que faig ulls d'enamorat molt murri, implicant potser que sóc un cardaire de primera, i au, què he fet, desgraciat, se'm fot damunt, i se'm carda impunement tretze o catorze vegades seguides. Em deixa fet malbé. Se'n va a preparar, *Un sopar opípar*, diu, perquè recobri les forces.

—Mentrestant, a les últimes i tot, tanmateix, subtilment m'aixecava, m'atansava silent a la gàbia d'aquell pèrfid moixó, i zas. M'embotia el psítac a la sina, i torturat pel seu bec i urpes durant el trajecte, faig cap nogensmenys a ca la sogra quan ja són les dotze tocades.
—Em diu la sogra, *I el psítac?*
—Li dic, *Perdoneu, l'havia dut al parc que xerrés amb els psítacs lliures, autònoms i desemparats, que veiés que no hi ha com viure en casa bona. Els pòtols del parc, quins psítacs més plens de paràsits, sogra! Em sembla que ha après d'ésser molt més agraït envers vós*.
—Tot d'una, tanmateix, el psítac, com qui diu de bell nou a la seua gàbia, es fot a parlar.
—Collons, com rebré! *No és en Jordiet; és el lloro equivocat!* Qui ho hauria dit, un plomatge idèntic i tot! Mes, tret que només ho fotés veure i s'inventés un llenguatge incomprensible només per a prendre's revenja contra meu, el fet era que enraonava en un idioma inquietant, al·lucinant.
—Potser en indonesi. En deng? En tai? En malai? En nonzantendremmai?
—O què? En karirí? En iacatecà?
—En qaziqulú? En kukurú?
—La sogra, la pobra, l'esfereïment. *Què enraona? Què rondina? Per la mort de déu, no en cops ni una!*
—S'ha degut fer amic d'algun xarnec o cosa estranya, i n'ha apreses algunes expressions sense importància. Demà les haurà oblidades; no us en feu tant, dona!
—No, no, és molt més greu!
—Doncs jo el veig com sempre, una miqueta més garneu, el punyeter; em sembla que ens en juga una de lletja; em

sembla que se'n riu per dins com un camàlic, el malparit.
—*No, no; et dic que a aquest lloret, li n'hi esdevenia una de grossa! Segur que ha caigut endimoniat. Em sembla que això del dimoni s'encomana. Què has fet, desgraciat! Quina idea de dur-me'l al parc amb els indigents, els indesitjables, els lloros jueus i moros i els qui sap què.*
—I ara volia cridar ipsofacte el capellà de la cantonada. Diu, *Que l'exorcitzi, que li comoneixi l'anticrist qui si li ha ficat d'estranquis al cos!*
—Li dic, *Quina bogeria, sogra! Això fóra pitjor que si hom no el donés pel cul!*
—I ara volia convèncer-la que la malaltia del psítac qui enraonava tan estrany era natural. Que el pobre animal, amb les vellúries, havia enxampat el mal molt pirotècnic de l'"Alzheimer llorístic, vull dir, psitací" i no sabia què collons s'empatollava.
—Quines rucades que dic, em diu. *El Jordiet del meu cor, senil? Que ets criminal, Margarit! Un lloret tan jovenet, pobrissó! Si no fa ni quatre dies que el rebíem, com és costum avial a Lleida de rebre els nouvinguts, amb un lei ben bonic i tofut de boixacs de color safrà. Senil! Senil ho deus ésser tu!*
—I no me'n fot cap cas; es disposa a fer vindre, peti qui peti, aquell maleït corb rapaç, aquell bavós estrafolla ple de falòrnies, aquell barral buit ofenós i pudent de maleït sèptic edifici, ecs, d'església.
—Abans de veure les pallassades repulsives del cretí diplomat de la cantonada, doncs, he fotut el camp de casa i me n'he anat a veure la vella grossa i lletja qui m'havia suara exhaurit. La saludava molt humilment i amb cara de pàmfil.

—*D'on véns? I què has fet del meu lloro?*
—Sí ves! Quan heu partit a la cuina, el beneit ha tingut un atac de cor i l'he dut a fora encontinent, que respirés l'aire lliure, i, com veia que no es refeia, he corregut cap al veterinari. No us haureu de preocupar per re, senyora. He pagat el veterinari, qui ha certificada la defunció — ai llas! — i també he pagat que el sebollissin al cementiri dels ocells enraonadors. Com no sabia com es deia, veureu que a la seua tomba, hi diu, *Ací reposa, per a honor de la pàtria, el lloro desconegut*. Hi podeu anar demà. Avui en aquesta hora el cementiri és tancat. Ara us en donaré l'adreça i tot.
—Després d'haver-li dit totes aquelles imbecil·litats, com si jo també he esdevingut un capellà amb la mentida fàcil, i com més boja més creïble, m'ha dit que ens consolaríem amb les romanalles del sopar, car ella mateixa se n'havia fotuda una bona ració, i que després ens ficaríem al llit, i que celebraríem l'arribada al cel del pobre György amb unes quantes de cardades enormes.
—Vaig dir, *Ah György!*
—Diu, *Sí, era un lloro hongarès, força avençat d'edat, el preciós*.
—Hongarès? I el devia parlar, oi?
—No sabia pas cap altre idioma.
—I vós?
—Jo sé els dos, l'hongarès i el teu. I amb en György, en estreta col·laboració, hem escrita una novel·la meravellosa. Es diu *Nux Vòmiker*.
—Nux Vòmiker?
—Exacte. Quina cara d'estranyat que fas, ai ninot! És clar, és que no saps ni com em dic. Em dic Mòniker Vòmiker. I

Nux Vòmiker és un joc de paraules, com veus.
—I ja hi ha versió en català?
—I tant. El bec d'en György, assertiu, emfàtic, foradant àdhuc el full, com si fos el darrer cop de cap que fotria a la seua tan profitosa vida, hi havia ficat el punt final no fa ni com aquell qui diu quatre dies. Segur que en llegiràs una còpia!
—Volenters! Re no em satisfaria tant, re no m'omplia de tanta de voluptat, senyora Mòniker! O haig de fer senyora Vòmiker? Com els hongaresos he sentit a dir que, a tall de japonès, es plantifiquen el nom capgirat...
—Capgirat? Davant darrere potser! Tant se val, em dius d'amant, em dius de mestressa, em dius de princesa, em dius de deessa... Vine cap al llit, campió! Hom s'ensuma que no serveixes pas per a gaire més, com d'altra banda has ben demostrat amb els afers dels psítacs difunts!
—En plural?
—Tu i els lloros, es veu d'una hora lluny, no us entendreu mai! Els dos barallats amb les mateixes paraules; un cervell monomaníac, i com si el món no fos prou gran per als dos. Repetint eternament quatre mots mal apresos, ell d'oïda, tu als diccionaris. I de dir'n rai, sense saber mai ben bé què us enfarfegueu. Com si cada mot és neologisme encara enlloc no definit, i doncs no pas establert a la consciència, leri-leri ran frau d'oblit. *Ai cabassets, poetes i lloros, cap diferència!* Porta, deixa't estar, vine al llit; ens consolarem mútuament de la pèrdua inconsolable.
—Ja no crec pas que pugui gaire gaire...
—Això rai. Cop de xurriaques prou t'eixorivirà; et penses que no et conec!

(...)

—Com la de l'aigua, la molècula de la cardamenta és formada per tres àtoms — dos àtoms collonins, un àtom pixí.
—I, com l'aigua, es resol en fum prim que llavors es fon.

(...)

—Quan vaig tornar a ca la sogra, després que la Mòniker s'hagués adormit tota omplerta de la sang del meu virot moribund, vaig demanar pel psítac. Anava a dir-li a la sogra que no n'estava pas gens, d'endimoniat, que al parc havia après hongarès, i en presumia, i algun dia o altre ens faria el favor de tornar al català, però el psítac no era enlloc.
—La sogra havia davallat del seu dormitori. Em venia a veure. Se la veia desconsolada. El condemnat capellà, amb les seues bruixeries, havia — és clar! — assassinat l'animalet.
—El veterinari n'havia pròpiament certificada la defunció. El sebollirien l'endemà al cementiri dels ocells enraonaires.
—*Ah, hi ha un cementiri d'ocells enraonaires a la ciutat?* — vaig dir, tot astorat.

(...)

—*Sa bouche dormante*.
—J'y mets mon nez et après qu'est-que j'y mets?
—J'y mets ma langue ou bec? Mon cul j'y mets.

[Vòmiker György, *Le Diamant part en éclats* (2016)]

(...)

—El cel era de suro / i en ploure queien taps
Els tolls eren de suro / s'hi rabejaven raps
Els raps suren als suros / sense aturalls ni taps
Raps als taps hi suraven / prou trempats com prou saps.
—Hi suren polls i polles / són de suro llurs paps
I ocells volen pels aires / fets de suros llurs flaps
I als oceans de suro / els peixos hi fan xaps
Són peixos capsdesuro / prou són suros llurs caps
Ningú no s'hi ofega / tret que s'empassi els taps.
—Els horts són tots de suro / de suro hi són els naps
De suro hi és la roba / llençols mitjons i draps
De suro els pantalons / de suro els naps als xaps
Els arbres són sureres / pels camps creixen a claps.
—És clar que tots som taps / pertot i tothom taps
Jo tap de nyigui-nyogui / i tu un tap sense nyaps.

(...)

—Un aliè de les fondàries de l'espai aterrà al nostre barri.
Hom em demanava si volia "contactar'l".
—Els vaig dir que nyiclis, mercè.
—Negat totalment per al contacte; mos gens em volen amb no gens de do de gents.

(...)

—Cusc artífex, a trenc de rompre el vidre de l'altra realitat,

mardà amb dures banyes qui hi va, arrelut, a cops de tos, delerós d'encertir-se si la soll caòtica d'ençà no és pas, enllà, sinó finor de puresa on els cumulatius de la didàctica com fures les noies sopalleres els embolcallen i dolçament nas-fiquen pertot, no pas com renegaires bagasses (*cony arrugat no garla de musica*), ans a tall d'inquisitives neurones idíl·liques qui com chors d'orquestrals marineretes els canten llunàtiques odissees on hom conquereix el tresor, i ensems tots els precaris veïns així mateix se'n lucren.
—Reclusiu delinqüent, qui al seu ombrívol raconet va canviant de muda, com animaló marginal de zoològic, qui dels exhortatius vampirs (*tronats dignitaris regalimen diarrees*) esbombant, inequívocs, àrids tabús se'n fot com de la pluja.
—Mussol lletraferit sovint escanyat pels ossos incògnits de certs mots, qui llavors es tornen esclatades bombetes qui esmicolades t'empasses a glops amb llur llum i tot, no m'arriscaré pas, postil·lant ni postulant massa netes versemblances, a rebre les ablucions cor-roents de la receptivitat.
—Envaïdament els aldarulls del zoològic pollós i cridaner, em rata l'esperit, un esperit que no se'm refà dels torts rebuts sinó en racó acampte de mudes silents.
—Tard o d'hora n'eixiré, com fresc aiguaneix en fageda, altrejant als claustrofòbics horitzons coitals (*en llur perenne pornogràfica pantomima te'ls imagines pudint a peix podrit*) les espirals de l'ascensió que trenca tots els sostres de granit.
—No gaire pragmàtic, no. (*Pragmàtic fóra d'obligar de ficar llauna rovellada a la cua de cada gos*.)

—El menys capacitat per a enraonar de re amb cap aliè. (*Que els aliens s'entenguin ells amb ells*.) Prou millor feina no hec.

~o~o~

—*(Històric.)*

(...)

—*Idil·li mut prop finestra al tren*.
[—*Què dius que rumies, esquelet?*] [a qui li fa gràcia que li diguin massa premonitòriament esquelet?] [em fot un cop de colze a la melsa, em sembla.]
[—*Què penses doncs, esvelta estilitzada beutat?*]
[—*Duc al sensori l'encant dels canvis de marxa emprats (instintivament o a cient) pel marrutxell] [les garraguinyoses ressonàncies que ens n'atenyen lluny com veus de tots tos segurament molt rigorosos temes més pubescents*] [allò vol respondre'm el delitós esquelet reflectit al vidre de la finestra mentre ullem, molt eròticament exposats, les disquisicions d'ones i marees.]
[—Volíem consumar aleshores certs acaronaments] [el tallamar de mon nas fendint el llostre rogenc de la seua galta esquerra.]
[—Engegà un muscleig] [un dels ossos de la seua clavícula, em sembla, clavant-se'm a la barbeta] [mormolà, accentuant les peculiaritats d'espectre] [lèpida, escatosa, relliscosa] [que, per si no en teníem prou ja vivint en un

univers amb una maleïda reputació, damunt, la centúria versemblantment floria en la pitjor desraó mai atesa.]
[—*Pensava que l'assassinat de la uhmanitat, perpetrat pels vigorosos guardaespatlles dels directors qui amb botes de nazi ens vexen els sentits*...]
[—*Sí ves; tothom, en fotre el mec, fa cara de xarnec*]
[volia interrompre, mes, més acollonit que no polit, no pas que no gens piulí.]
[—L'enorme golf a la finestra trontollava [molsós, vellutat, a través del vidre pel·lúcid (la claror hi perlluïa)] [com ara si el robust fenomen de les seues manifestacions es fonguessin en llàgrimes.]
[—*Què?*]
[—Tot hi és innecessari.]

(...)

—Al vagó del costat m'he assegut una estoneta amb el savi Enneàquer (el de les justament famoses *Nou Deus de la Saviesa*). És un home força afable, amb el qual hom troba fluix de fer-s'hi, tret que avui se'm trobava força empipat després d'haver fullejat el diari i veure-hi que els "cagots enfaldillats" encara hom els allera que puguin estampar-hi a lloure llurs repulsives opinions — ei, saps què? com si fossin persones!
—Malparits de merda, *fètids saigs de la repressió qui a raigs de claveguera perversament ruixen d'esborronadores infelicitats els més ximplets qui s'atansen a abeurar-hi*. I enverinarien a corrosius capellans d'ira i rancúnia (i d'enveja i de desesperació per causa de veure's tan inútils) els qui no en farien cap cas.

—Saps que haurien morta ma mare perquè, tot i que no era casada i ja havia fets més dels quaranta, encara va voler tindre un fill? Ara jo no fóra al món, i ma mare hauria estat torturada a mort, si doncs no hagués fugit en tren cap a indrets desconeguts, nitament i d'esquitllentes. Cap a la llibertat, lluny dels àvids corbs enverinats.
—*It's over*, she said — defeated by a sense of overness and futility — a criminal malignant god once took over and converted us all — that up until then, as Anaxagoras averred, were immortal and sane — into piddling craving craven raving mortals... Now we are all shits and we know it.
—Ah if only we could! If only we could drown in its own shit the malignant god that usurped our felicity! We should all as one engulf and strangulate the monster... So that out of the infectious morass... we rose again... without a god... autonomous... free!

(...)

—Vaig pel món amb, del seny, la lot qui il·lumina cada rònec raconot. Perquè tu tinguis un cervell tot cucat i safarós pitjor que no pas cap formatge livarot oblidat a les fondàries del rebost, i te'm vulguis cagar a la closca a diarrees de *metafísic* estirabot, t'he de permetre l'accés al meu camp d'acció?
—Crema't la llengua cada vegada que dius infern, mor-te d'ofec i d'angoixa cada cop que dius *déu*.
—Tothom ha de lluitar contra la infecció de l'estupidesa criminal. Brètols i babaus sempre es conxorxen contra els genis. No els ha de sortir mai de franc voler'ns infectar.

—Per això faig com ma mare ja no féu. Cercant indrets estorts de cretins i franquistes. Sallant calmament per atmosferes i esferes on hom abraci l'assenyat.
—Ja ho veus però que, mercès als posseïdors dels mitjans, interessats en tindre tothom ben enganyat, com més anem més astoradorament no s'esquifeixen els refugis.

(...)

—Diu, *Em cag en tots els déus, el teu, el seu, els vostres, els llurs*.
—No em puc cagar en el nostre ni en el meu perquè no en tenim, és a dir, no ens té pel mànec cap àvol monstre fantàstic (i fantàsticament fastigós) penjat qui sap on entre intersticis de realitat, no fotent altre (malparit!) que esmerçar-se obnubiladament a foter-nos la vida molt més puta que ja no és per via natural.

(...)

—Mon oncle Lluquí quan jo tenia vuit anys va desenvolupar una malaltia a la llengua que el tenia tot acollonit; em va dir que era càncer i que l'hi haurien de tallar; i jo per a consolar'l li deia que ell rai, ja no li caldria parlar mai més en xarnec, i que fins i tot el contrari, podria pretendre saber moltes de les bones llengües del món, amb l'únic problema que sense llengua no podia enraonar-les, però que les entenia, oh i tant!
—També li deia que quina sort, i que tots els catalans n'hauríem d'haver tinguda tanta, i encara més, si ens havien nascuts a tots sense llengua, car així no ens hauria

calgut patir les garrotades dels mestres perquè parléssim el vomitiu patuès dels xarnecs. Ponentins canfelipútrids amb el cagalló onejant-los dels xurrimpàmpols fins als tapins.

(...)

—I li ensenyava la meua llengua per sempre cremada per la punta de cigarret del mestre Barrastral.
—*Llengua de foc on el foc enemic s'apaga*.
—Sempre he duta la marca de l'esclau del xarnec. Maleït xarnec qui a pàrvuls et cremava la llengua amb la punta del seu perenne cigarret. T'ensenya a un llibre el palès dibuix d'un cirerer i te'n demana el nom. Dius, dubtant, car saps que com a tots els altres infants, diguis el diguis et tocarà el rebre, *Cirerer?*
—El pútrid respon, cridant com un boig, *Frefo!*
—Tu dius, amb un filet acollonit de veu, *Fofo?*
—I ell fa, encara més emportat per la ràbia, *Frefo frefo frefo!!! La llengua!*
—I li has de treure la llengua perquè hi apagui, enfurismat, fora de si, el seu cigarret.
—Pots ara anar-te'n a seure, llagrimejant, sanglotant silentment, avergonyida. I és obligatori, sota pena de rebre ells també, que tota la classe, nenes i nens, davant les ganyotes i plors de dolor de l'agredit, facin espetegar la rialla, i com més forta ni estentòria més ben vista pel torturador.

(...)

—Mon pare, idiota, com d'altres pares abans d'ell, potser va voler protestar degudament, molt educada, i se l'enduen els repulsius xarnecs vestits de merda verda (te'n surten sempre de trascantó, com rats purulents de les clavegueres de l'estat pútrid), i l'han fet desaparèixer durant tres mesos seguits, ço és, fins que la majoria de les nafres del mortal tacó que li foteren no s'havien si fa no fa guarides.
—Amb la llengua umflada, papissot i xafallós com ells, el dialecte dels fanàtics nacionalistes canfelipútrids, cleptòcrates i assassins, tenies uns dies excusat de no haver'l d'enraonar; llur merda de vil algaraví que se'l bordessin entre ells, i que no me n'emprenyessin a mi.
—Ara, petit i tot, i ja pensava que caldria aprofitar l'odi descordat d'aqueixos desesperats xarnecs lladres i merdosos, amb ulls desorbitats, traient foc pels queixals, totalment forassenyats, orats a cloure, per detallets merdosos, als quals com bon nacionalista pútrid, tan xafallosos i papissots, portant el feixisme a la sang, obsessius maniàtics ocupats enterament per llur mateix fanatisme, es destruïen ells mateixos, ells solets, si assolies de saber emprenyar'ls prou.
—Per exemple, el mestre qui et cremava la llengua, si podies fer que s'enrabiés tant que no sabés on fos ni on parava, que tant de treure la llengua per a fer-la treure als altres, no acabés apagant-se ell mateix el cigarret a la pròpia llengua.
—Caldria emprar aquest exemple contínuament. Escorpins qui es fiblen elleixos; harpies tan embogides qui s'autodestrueixen esguardant-se a l'espill; gorgones qui corruixadament enfellonides, s'arrenquen els ulls...
—Fins que no s'han anorreats d'una puta vegada. Good

riddance. Desembaràs gloriós. Massa poc. To hell with asspain.

(...)

—De fora vingueren i la casa ens foteren
Casa tinguérem ens en tragueren
Pertot es cagaren, i esbraguetaren
Tot hi és merda i fems
Coprobis i paràsits hi viuen ensems.

(...)

—Per tots els morts s'hi cabia millor.
Què vols pardal qui hi entres irrisori?
—Voltors i corbs al rabeig de carronyes.
Insòlit Sol nu destrueix les tundres.
—Al fil de l'instant les ungles del vent.
La cua s'eixampla amb mans de basarda.
—Món ara estret qui a pleret s'anorrea.
Amb ulls furtius n'escaujàrem els límits.
—Tots hi correm el risc d'un cert perill.
La nostra pell no val la del conill.

(...)

—Delmats els delmarem de nou
i altra vegada i altra i vint-i-nou.
—I als últims nou
premuda i esclafada al coll la nou
atapeïts a cap prou dòcil nou

au si els xutem com qui xuta cap nou!
—Car és la nou qui mai no nou
ni ens munta mai cap enrenou
la nou amb els nou botiflers sense nou.
—*Glòria doncs al botifler — català nou!*

(...)

—Tu qui érets qui sap què i ara no ets re
Ficaré mon parer en aquest paper.
—Et somiares comandant mants imperis
Amb pobles implorant *No ens obliteris*.
—I a consultoris freds llavors expires
Malalt perires escalfant cadires
No havent somiat altre per les esquerdes
Que escruixidors somnis de fangs i merdes.
—Tu qui érets i érets i érets i ara qui ets
Supositori d'àtoms inquiets
Coagulats en rovell transitori
A cap adolorit trau excretori.
—Per fangars de merda i merders de fangs
Berenars de verins i males sangs
I el rot de la farsa del gori-gori.

(...)

—Els qui quan s'avenen al domini del xarnec
Per merda es vendrien un món que ja no els pertany
Car en avenir-se'n abdicaven llurs drets
Inclòs llur dret a ésser al món
Només es mereixen l'apedrec i l'expulsió.

(...)

—Els pútrids lladres interromperen la nostra història.
—No hi ha pitjor crim.

(...)

—Com els soldats i la bòfia, aquella repel·lent donota sempre trobava una excusa o altra per a assassinar; de vegades s'empescava una agressió, d'altres un odi, d'altres una revenja, i sempre li calia fer-ho, i sempre ho feia en defensa pròpia, és a dir, agressivament, odiosa, revenjaire, fastigosa. I t'enverinava aqueix, i aqueix altre el foradava traïdorament, i l'altre mentre dormia. Sempre amb una fal·laciosa excusa o altra, exactament com els soldats i la bòfia. I si hom mai l'atrapava, l'absolia com absol (absurdament!) bòfies i soldats, quan el que caldria era pelar-la tantost presa i sense cap excusa, exactament igual com cal fer amb tot soldat i bòfia, és a dir, sense excuses.

(...)

—*Els escollits*.
—Segons "sant" Pau, "déu" és en realitat una puta molt capriciosa.
—Diu, la puta, diu, *Saps què? Cardaré amb tu*.
—O, *A tu et donaré el cel*.
—Tant se val.
—*Tant se val el que facis, només cal tindre fe, i per la gràcia de la meua graciosa gràcia a tu et triaré*.

—I li diu a un altre, *A tu no! No et triaré pas mai per al meu llit (celestial), facis el que facis, desgraciat!*

(...)

—*El dret més essencial*.
—El dret més essencial de tots els drets per a aquell qui l'han nascut en aquest món de merda hauria d'ésser el de no haver de treballar i tanmateix viure mantingut pels criminals qui el fotien néixer.
—Ja és prou putada que et neixin en aquest món d'angoixa i mort, només mancaria llavors que encara et volguessin fotre treballar, els malsparit repulsius qui traïdorencs t'hi introduïen.

(...)

—M'esguardava el meu torturador amb l'ull que encara no m'havia arrencat. No en comprenia pas la mentalitat. M'era una bèstia completament aliena.
—No se n'adonava que un cop m'ha tolta totalment la façana de la cara sóc exactament com ell — un bocí de carn sense presència?
—Un bocí de carn furgant al buit entre les altres immundícies. Una immundícia més orbament furgant al buit.

(...)

—Mestres, bòfies, jutges, capellans, moralistes i les altres hipòcrites merdes de tot pèl, sempre m'han anat omplint

de penjaments.
—Acusacions pseudo-humiliants, pseudo-avergonyidores, a doll.
—Res, home, res. Il·lusos!
—Sempre s'han quedats verament curts.
—Tret que només a uns quants els podia respondre allò que per a tots plegats pensava, *My dear lady, you don't know the half of it*.
—En món ideal ho podies haver dit als merdes més agressius. Tret que volies encara guardar la pell.

(...)

[—És revelador. Saps quina és la llengua interior, de veritat, sense trampes, d'aquell al qual t'adreces. I la seua resposta et diu molt sobre el seu caràcter. Saps si és una persona que pots respectar, o qui més val deixar anar.]
—*Sense comptar els gossots, repulsius aliens qui ens volen posseïts, en quina llengua o mena de llengua parleu a bestioles i arbres?*
—Potser no t'entén. Li aclareixes la cosa una mica, *Com hi parles? Per exemple, com parlaries a un infant? A un inferior? I en quin idioma? En anglès? En rus?*
—El cargolet, la merla, la mallerenga, el pardal casolà, àdhuc el gaig, qui han fet niu vora l'entrada de baix i cada cop que n'obr la porta sense recordant-me'n, massa esventat, prou se'n planyen, esfereïts; o quan passant el rasclet per a recollir les fulles seques, duc la por al cor d'una serp; o quan ixc a pixar fora a les fosques i amb els ulls que se m'acostumen a la foscor, o mercès a la lluna, me n'adonava que em pixava damunt cap tortuga o cap

gripau o cap tatú... ; o el jorn on espiava al parc unes noietes prenent el Sol i volent-m'hi atansar per a veure'ls millor les carranxes, davallant fascinadament pel vessant de l'arbreda, col·lidí mon cap amb un vesper, les amb raó molt enfellonides vespes, tot i que em fiblaven ulls i galtes, rebien mos humils disculpes, com era natural.
—Encara pitjor, quan haig d'occir qualque insecte o animacle invasor... els llimacs qui se'm mengen l'enciam... els arenícoles d'ham... els mosquits amb contagis qui em xiulen a l'orella... els peixets d'argent qui em foten malbé els llibres... sempre els deman perdó. Si fos caçador o carnívor, malparit, cada cop que assassinés o cada cop que em duc un mos sanguinolent al pap, què no haig de fer! I als arbres, els ho dius, perdó, quan els tols els fruits; ah, i si mai els haig d'esporgar, i pitjor, tallar. *Perdó, noi; calia, saps?*
[—L'excepció (és a dir, quan no deman perdó, massa angoixat) és quan m'haig de defensar de qualque animalot qui em vol mossegar, o pitjor, menjar! Llavors no hi veig de cap ull; i, abans de rebre sense culpa, que rebi el maleït agressor!]
—Si algun carallot em respon, massa viu, pobrissó, *No parl pas amb bèsties! No parl pas amb arbres!* — ja sé que és un idiota; poc hi perdré més temps; qui competiria a pixar més lluny amb una mofeta? Ja s'ho fotrà.
[—Never waste oomph refuting hostile predications. Let the wrong rot in their own stupidity.]
[—Personalment, pertot arreu al món, sempre he parlat a arbres i bèsties en català, i sovint, sobretot, per a demanar-los perdó... Sóc així, ja em coneixeu, català i com cal!]

(...)

—Per exemple, els civilitzats fotem la merda a les clavegueres, i no pas com fan aquell flagell, els gossos, qui la foten, com els salvatges, pertot arreu. On et cagues et deixes la merda, gos, salvatge, barroer, ignorant.
—Els civilitzats la merda l'enviem enjondre, ben lluny, que hom en faci quelcom de profit.
—O hom els extermina o exterminen la gàbia.
—Només el *gabiïsme* s'hi val. O estalvis tots, o cap.
—Essencial per a la supervivència, doncs, l'exterminació dels cretins de cada superstició ni tribalisme — els gossos, les bòfies i la resta de gàngsters localistes, patriòtics, nacionalistes, racistes i imperials.

(...)

—Deia el ninot a la televisió que els "mexicans" els discriminaven els "anglos". I és clar que no deia que els "negres" els discriminaven els "mexicans".
—A les televisions i les altres palestres trucades, les discriminacions sempre hi vénen discriminades. Les minories majors són les que toca sempre de tocar quan hom vol parlar de discriminacions. Les minories menors, saps què? Que es fotin, com més aviat desapareguin del mapa, més contents no serà tothom — sobretot els "antidiscriminadors" de pa sucat amb merda qui parlen a la televisió i els altres altaveus de la falòrnia.
—En tot cas, no veuràs per exemple mai un "mexicà" asseure's prop un "negre" a l'autobús, car "els negres puden qui-sap-lo". I, parlant de minories destinades

encara més ferotgement a l'extinció, com diries que tracten els "mexicans" aquells altres "negres", els "regionalistes"? Els "regionalistes," és a dir, els catalans, més exterminables que no la més mesquina tribu dels menys nombrosos "indis" mateixa! Simplement ens neguen l'existència; *ecs, vós, i quin patuès "provincial" no bordem — horrorós!*

(...)

—Què hi pintem al món?
—No re. Ni som ni hi som.
—En no ésser-hi, no som; i en no ésser, no hi som.

(...)

—Insensibilitzats pels nostres enemics, els "mexicans", i qui diu aquests diu per exemple "peruans", ells, com tots els xarnecs, s'han apresa perfectament la lliçó inoculada pels vomitius dictadors dels vassalls castellans lladres i pútrids (i ara canfelipútrids) durant segles d'ocupació. *Inoculada*, ja saps per on. I ells, com bons esclaus, de colònies, com fot aquell desgraciadet peruà ara conegut, en Soiled Panties, marieta culcagat, merdetes tremolós, vassall dels vassalls, com tots els encara ocupats mentalment, més fanàticament franquista i tot doncs que no cap altre a la "metròpoli", o, per a ell, la puta mare pàtria, la puta màtria, on ha fet fortuna llepant culs de pútrids dignitaris, què hi vols fotre, ens tenen el dit merdós ficat a l'ull.
—Casa-t'hi amb cap i ho veuràs. El cònjuge et mataria si et

sentia parlar en català als teus fills. Exercici molt, molt perillós per a tu (molt més si ets una dona, és clar), car els fills et trairien sense voler-ho, és clar. Se'ls escaparia cap mot o expressió en català, i allò collons com et denunciava. Ja hi ets, al pot.
—Amb el lloro, el mateix, no li facis aprendre re en el llenguatge tabú.
—Molt d'amagatotis, i encara, només et pots aventurar a parlar en català... amb el gos. No pas que el gos no et trairia si pogués, però no és pas tan llest com el lloro, i, cagot ignorant, només sap enraonar en gos.

(...)

—Els canfelipútrids són de mena feixista
Es diuen Felipa i són borbònics
Fills de lictor, el feix a la sang.

(...)

—Said Felipa the pansy asspainer nazi
It wasn't me, I ain't but a patsy.

(...) —Stinking Felipa, as he is universally known, one of the most distasteful and vexatious among the Bourbons' fetid spawn, was shitting himself and so he ran toward the cubicle next to where I was bidding my time, waiting for the most propitious moment in which to act. My wildest prayers answered. Just within my reach, disgusting Felipa, the prince of asspains and other sewery horrors, he enthrones himself and voids his loathsome mephitic

dump. Holding my nose, masking my mouth, for the pestilential cloud surrounding his repulsive presence is damned thick, I could then have killed the monster in this for him most proper of positions; at last our dream come true, him and his shit joined forever and ever, when, wouldn't you know, here's my luck, prayers be blasted, for the damned pistol jammed.

(...)

—La legalitat dels pútrids és fraudulenta. Daus plomats contra nosaltres. Tots els atots sota la màniga. Només la brossa ens pertoca. És doncs de suïcida de jugar net amb els qui juguen brut. *With underhanded creeps you've got to get at them with underhanded means*.

(...)

—Uns mexicans xapots es barallaven a balades pels favors de la senyoreta Penitència.
—*En cantaven? Pobre cuquet d'orella!*
—No, no; se'n tiraven, raigs de bales.
—*Ah, uf, car llur musica és pitjor que no cap tret de bala on sigui, i menys al cau del cap on el cuquet no s'estatja; més t'hi val bala que balada de mexicà. Només aquell invent repugnant dels repel·lents franquistes, el ploramicós flamenc de merda, és més fastigós, letal, xerric rosegador per a les putes orelles*.
—Escolta'm, vols? La senyoreta Penitència els amaneix sopa de xona, i els mexicans en són molt llefres.
—*Dels mexicans t'ho pots creure tot*.

—Amb zel d'obsessos gelosos, no exoneren, en llur bogeria, ni els gatets. Els han fotuts puntades i els han esventrats tots, la colla sencera amb els budells enlaire. Les mosques quina festa no hi fan. Les mosques no els foten gens de por les bales.
—Malparits mexicans, vós! Visca les mosques, però! Qui fos mosca, i sorda, vós!
—Només el guanyador xarruparà sopa de xona, saps?
—Què haig de saber? Jo no sé res. Gràcies a déu, cervell de mosca.
—La puta Penitència, dona de tremp, de tarannà robust, una mica adust, temprada en les vicissituds d'una vida dura, se sap fer a la xona una sopa que es veu que re, ni cap aixarop fortificant, ni els opopònacs ni les ruans que vulguis, ni cap de les altres merdegades i verins al prestatge dels remeis, no fan eixorivir tant la pitxolina dels mexicans.
—Fretures de pecs megalomaníacs!
—I on creus que s'asseia la patrona sense pa?
—Al tron, la poltrona? Sense pa... La trona! La cagadora, oi?
—Justa la fusta. Asseguda a la pudent comuna és on es feia a la xona la sopa mentre els caòtics contrincants no s'eliminaven a balades. Qui creus qui en serà el campió? Fiquem-hi messions.
—Llas, tinc les butxaques plenes d'aranyes.
—Carallot, si no t'hi jugues re no sabràs mai la fi de la història.
—Ai com patiré. Tant que, en la meua desesperació, em menjava amb queixals i dents la llengua, i llengua païda, em menjava dents i queixals amb les dents i els queixals,

fins que les darreres dues dents rostaven el darrer queixal, i les dues darreres dents no foren més tard rostades per les empedreïdes genives. Esquelètic, en diria fins i tot per les rònegues maixelles…
—Apa, deixa't d'ostes i engresca-t'hi, tu qui ets mosca de comuna i saps doncs tots els escabrosos secrets de les dones.
—*Les dones no pensen amb la xona; pensen amb el cervell. I no sóc mosca de cervell; què més voldria!*
—Que et donguin pel cul.
—*Això fóra miracle, això! Els cretins et feien sant de llur molt inic, criminal, santoral. Això de donar pel sac una mosca!*
—Que et bòmbon, et dic. Tu t'ho perds.
—*Històries de mexicans, pse!*

~o~o~

—Em rellegia, tot just desvetllat, els esquediasmes emergits del son incert. *Tinta blava en paper groc*.

(…)

—A velocitat d'insectes frenèticament delerosos, sedecs, de cardar i pondre abans d'espitxar-la, els ancians de l'espectacle sovint s'ensopegaven amb troballes cataplèctiques; us paralitzaven de por les veritats que amollaven. Tanta por que n'esdevinc no sols anorc, afàl·lic.
—Car aquesta és l'escleta imatge: *Gàbia claferta de cruels*

sinergètics paràsits. De totes menes i sense atur en neixen i en moren. Tot allò que neix, mor, i s'ha acabat. Fins que el foc se l'enduu. S'enduu la gàbia, plena o buida, tant se val. I au. Ni gàbia ni merda. Ni memòria. Ni memòria que mai existís. I això per sempre. Per sempre. Durant eternitats d'eternitats.
—Ara que sabem que vivim en una petita sola gàbia perduda per l'espai infinit i que com més anem més plena de merda no la tenim, és suïcida per a la gàbia de respectar mica l'ignorant, l'esguerrat de cervell, el crèdul, és a dir, l'estúpid, de qui les idees només ens tornarien al caos primitiu.
—La gàbia no surarà fins que tot el llast no haurà set estimbat.

(...)

—Als noranta-sis anys mon pare encara llogava, a preu de saldo, per a l'annex de la seua saleta d'exposicions, decrèpits emissaris de l'espectacle qui reactualitzaven com podien les folles estrafolleries dels esvaïts estrafolles d'antany, els lucratius enganys pseudocientífics que ens posaren en risc tots plegats, amb el perill imminent d'autoanorreament que ens tenia mig escanyats per les idees destructores dels carrinclons, maleïts, antropòlegs ans etnòlegs qui semblava que cada mes, en publicacions molt tifes, extol·laven ans glorificaven fins als núvols la brillantor dels tòtems dels salvatges i llurs estrictes eixamenaments en com qui diu tancats endògens endèmics degenerats, parroquials, ruscs, on les idees alienes mai no penetraven sinó amb escanyats

comptagotes, utopies les llurs que presentaven, segons els carrinclons saberuts, molts d'avantatges en relació a la fada balba civilització, i això ho deien a raig, sense escatir de debò els fenòmens abissals de la fal·laciosa germanor dels primitius, els quals, amb llurs rucades de gurus, i estels, i lotus i nèctars, i divins i destins, i fats i vodús, i llurs corporals pseudo-sanitats, on els prístins col·lògens mantindrien la mentida de certs virginals trets genètics ara suposadament fets malbé per la cultura i els avenços de la societat massivament organitzada, a part que els enlluernats il·lusos professors, qui sap per quina pollosa dèria o segurament només per l'afany de presumir de viatjats, feien abstracció de les fortors i infeccions que llurs lloats no desprenien, i les mediocres orgies, les morts anodines, les ordalies de la pubertat, els turments de les supersticions, els màrtirs per causes irrisòries, els xarons, ridículament fungibles atuells, els nimis empitjoraments de fútils lesions, la vergonyosa facilitat com permetien d'esdevindre extints, per manca de prou conceptes que els sustentessin, tot allò que fos mica penetrant, ço és, veritable, en llur pega consciència, mes tot això, és clar, tant se val, en recurrents cerimònies de malson, ja ho havia anat sentint d'ençà que fui parit i gitat, com gèlid vòmit, dins aquest enjondre i aquest més enllà de vastes distorsions oculars on, terpsicoreica, geogràfica, psicodèlica, la senyoreta mort, model esquelètica, vol imitar, desastrosament, cap d'aquelles meravelloses coreografiades rosses i brunes qui als somnis inaferrables se't despullen llépoles, mentre tastes llúpols i violes flaires, i doncs se't despulla, fastigosa ella, i fètida, de vísceres corrompudes i te les llença al visatge perquè t'avesis a

l'etern no re on tot hi és infinit podrimener que t'estalona arreu mentre el·líptic vas rodant en vogi incessant al voltant, interrogatiu, del mateix punt, un punt encallat que amb l'ús i abús del teu rodar en filaberquí es transforma ara d'empertostemps en avenc, en pou infinit on si al començament bocana amunt un incert (*tot és incert, tret que l'allioli es fa amb julivert*), un incert cel d'autumne constel·lat d'ominosos esclats i flamarades encara semblava ballar't als ulls, de mantinent només foscor inescrutable has, i vols treure-t'ho del cap, i amb les mans papalloneges com si vius en teranyines, i vols centrar't per comptes en nous panorames (no pas els llurs tan repel·lents i pudents, i ruïnosos, de soltes frontisses i costures esfilagarsades), clars panorames els teus amb conys (conys, l'únic deslllorigador possible, llença-t'hi, catafracte però contra les mènades, de cap i prou), mes aquells maixants bandolers de la disseminació impassible, com dic, anòmals i tot en llur sostinguda inacabable malastrugança, t'ho tornaven a injectar, xeringant-te'n, amb cares de pòquer, melangiosos, antipàtics, indecents, malèfics, angoixants filisteus fascinats per tot allò repulsivament claupassat, adés nòmades ciutadans qui també fugien il·lusament cap endavant, amb les crosses del verb si fa no fot enginyós, fictament gnòmic, i només dins el límit del permès per les forces molt malignes de la moralitat asfixiant, intentant d'estalviar's d'haver's d'endinsar's excessivament en la por de la feixuga solitud que només et fa retrúnyer al cervell la buidor del que és a frec de caure't damunt; d'escapolir's, intentaven, amb la xerrera que fes per poc que fos factible riure el personal, de les sogues imminents del penjat d'un fat, tanmateix

inapel·lable, inescapable, nòmades esgarrapats, escarransits, amunt i avall, drogats per la inútil activitat, qui en desolador oscil·lant paisatge de fi del món s'agrumollen ara en cercle maleït per a tallar'm també a mi amb les destrals esmussades de llurs veus de declinant repapieig, com si sóc nul, indiferent i negligible vírgula nàquissa, tota zona on pogués mai desenvolupar cap altra esperança; m'engalten rudement, no gens subtils, el patiment essencial del que em roman, ells qui ja han viscut, i qui coneixen finalment que re sinó el general extermini cal aguaitar, per a fer, de les percaceries, com balbs voltors moribunds, no pas re altre que, fútils iconoclastes un darrer cop, paltrigar-hi flonjament, afetgegar-hi a blanes guitzes, a l'atzar, a la babalà, no fos cas que, en el trepig, cap guspira impossible no s'encengués sola i no reiniciés el motor tot rovellat ans enferritjat de llurs carreres antigament foraviades a pous infernals d'agressiu mefític efluvi, (the fuck are you gonna do with immortality; more of the shitty same; angoixós), d'on que fugís d'aquelles angunioses estretors, tot d'una novament orfe, sense amics, mascarat i bru que hom em prengués per anònim zíngar ambulant, cap a l'horitzó safrà on, desconegut per tothom, tot esdeveniment cabdal pogués, sense que em calgués dir re, ésser negat sense haver de pledejar a favor de cap mítica fonamental estructura avial servada enlaire com conquerit trofeu, mes en realitat flagell imposat de deletèria fumarada als cervells engargussadament numèrics dels datspelcul constantment embacinats, decebuts, brellats, entabanats, món d'envanits carallots esventats despietadament cap a l'enlloc.

(...)

—Dàmocles s'espolsava la farina
I alhora un tàvec (cregué) mes s'errava
Car li plou glavi doncs no pas vermina
I el glavi es clava al peu d'un qui badava.
—L'Espolsa-glavis és nom que es guanyava
Pertot on fos ningú li diu gallina
Tothom sap que ni és tifa ni diu blava
Que àdhuc mai no s'atansa a la latrina.
—És tot un campió l'Espolsa-glavis
Té acollonits el tros més gros dels savis
Com pot un mer mortal (diuen llurs llavis
Tot arrugats de massa haver begut
A les popes de qualque rara avis)
Ser sols per assegut tan conegut?

(...)

—*Impotent*.
—El meu poder és amagat
Tan amagat que ni jo no l'he trobat
El cercaré pertot
Com qui es cerca als pantalons l'escarabat.

(...)

—Mos sis macips enllestiran la feina
Encapellats amb la mateixa boina
Mai deixaran cap atifell en doina

Si cada mà son guant, glavi sa beina.

(...)

—Érem al meu taller d'art retocable. Un taller d'enormes finestrals on els sis aprenents d'artista em retoquen les escultures eternament retocables. Car re no és prístin ni, si n'és, ha de romandre'n. Car allò intocable, com l'intocat, és horrorós.
—Tot d'una un enorme llamp, de qui l'eixordador retruny ho fa tremolar tot, crema com esca la casa del costat. Ho veiem per un dels finestrals. Tantost cau el llamp infernal de moltes de forques que ixen d'una tija elèctrica de foc eixorbador ampla de dos pams, la casa, un magatzem de vestits, s'alça en flames. Unes flames que s'estenen pertot.
—Els dic que evacuïn, que no curin de salvar cap de les escultures retocables. Això rai, ja en farem d'altres.
—Quan els sis són fora, me'n vaig corrent al costat del taller, on ma mare hi té la seua botigueta. La vaig cridant pertot arreu. Algú em diu que és ajudant enjondre. Tothom ajuda tothom.
—Amb una gran peça de lona molt feixuga que vaig arrossegant damunt els focs incipients n'apagava pler. Tots plegats, no sé pas si salvarem gran cosa. De fet, re.
—Aviat som corrent lluny de la devastació.
—En hores de necessitat immensa les habituals tresqueres duen totes a la insigne col·laboració de l'eixam. Car només retocats assolirem de trobar-nos novament estalvis.
—El camí fressat és sempre el millor.

(...)

—cop franc per a naltres
—ni naltres no sabíem qui aniria a engegar el tret
ran de xiulet dos de naltres ens hi ficàvem just alhora
i etzibàvem guitza ensems
—la pilota com pilota d'escudella o com fotó distret
es migpartí sense migpartir-se
com ara si es doblés sencera
tanmateix sense que cap de les dues meitats
refetes instantàniament com dic en senceres
es foraviessin gens
car heus-t'ho tu que la doble pilota única
la doble pilota única!
entrà pels dos escaires a l'uníson
—oidà jotfot iep!
pels dos escaires a l'uníson
—com olla qui bullís massa plena i massa calda i que doncs
es sobreeixís
la cridòria eixordadora inundà l'estadi
—mes al cap d'estoneta tocs ací i allà de perplexitat
amb la cridòria ara perdent pistonada
—les nostres sengles celebracions
cascú anant a una banda ultrademostratiu
a banda i banda monejant
marejaven i tot els assistents
—i no dic re dels àrbitres
aturats com estaquirots
—car cert que n'hi havia per a dubtar
per a dubtar de la puta diguem-ne realitat
—era allò un gol vàlid?
—valia per dos?

—i escolta on havia anat el cap del porter
què hi feia pel camp un porter sense cap?
—el cap del porter era al cel
gegantí monumental colossal immesurable
el cap del porter ocupava el cel sencer
i se'n reia cruelment
—i què anava a fotre ara el cap del porter
enfilar'ns tots plegats a cops de forca
la gentada els jugadors els àrbitres?
—enforcats al seu trident
cada pollegó trenta o quaranta mil cossos
com si fossin olives en reguitzell enfilades a cap
escuradents sense fi?
—sí això féu exactament
cada individu perfectament dividit com oliveta sense
pinyol
pel pollegó de la forca del cap il·limitat del porter
migpartit
—al capdavall tothom se'n tornaria a casa crec que pansit
car quina merda de partit!

(...)

—Un zero migpartit s'ha tornat dos uns
i doncs dos (gols).
—Efectivament per causa de guitza la pi
la pilota
la pilota emesa es desfà en dos uns
que es tornen de mantinent en un dos (gols).
—Les necessitats de l'esfera
les necessitats de l'esfera

restablertes a l'instant
refeta en dues.
—Em vaig guaitar els collons
sovint esmercen llur briu o virior
en frenètics torcebraços.
—Me'ls toquí cerimoniós
gol catàrtic l'un
gol carismàtic l'altre.
—Escorxí el pollet
Encara hi ets?
—Em va dir *Atuït tu*
davant aquest petit descobriment
del molt que se'ns amaga
rere la deceptiva façana
dels fenòmens massa loquaços
trob que esdevinc monòlit demolit
volcà anèmic sinó extingit
font estroncada.
—No em creuré mai més els diaris
ni la física ni les ciències simptomàtiques
on les disbauxes de les amebes
assenyalarien la història
on tot es desdobla
i s'enfuig pels escaires.

(...)

—Els pecats d'una altra vida m'han portat a ésser un desgraciat, tret que els pecats d'aquesta m'han portat a esdevenir milionari amb tots els privilegis.

(...)

—Dones — llurs sexes i sessos — dos traus d'on no en traus sinó traumes.

(...)

—Eutanàsia per autofàgia — secret esgambi de l'uròbor qui bo i menjant-se trempa.

(...)

—Les prostitutes s'amanien a lapidar l'antiquari Casimir, perquè — en copte, ep! — les havia libel·lades de xurma sediciosa en un mormol monologat que una d'elles, nua entre les mòmies i panòplies, rere un paravent, en acabat de cardar's un client amb pressa, va tanmateix oir.
—Olímpic, rapsòdic, es va desdir immediatament, tractava d'idíl·liques les sòrdides seduccions de les marfantes, promíscues atletes del cardar, les quals, incoherents com íncubes ignominiosos, se li fotien damunt a umflar-li la tarota i a trepitjar-li els artells i a esclafar-li, per poc que n'hagués gens, els ous.
—Perquè els savis sabem, per a la nostra dissort, que re no va enlloc, en Casimir s'esmà encontinent ninot de drap. Els més rucs la passió els pot, i llur bestiesa ens l'etzibarien gola avall, cul amunt.
—Tret que avui sóc ninot de drap. Fins que la fúria i l'eufòria no es despenguin, i llavors em netejaré al rentamans, i tornaré davant, eixugat, a la botigueta, amb cada boig desig ara expiat.

—I vigilaré des ara mateix una mica més si de cua de llavis no se m'escapa cap mot que hauria romàs molt millor no pas dit.
—Car sembla que de més en més sovint pertot se t'amaguen, per a agressivament censurar't, de més a més dels molt morals putes de sempre, les putes putes.

(...)

—Em demanaven les velles de fa cinquanta anys, *Quins desigs has, doncs, nen?*
—Responc, *D'ésser el capdecony més gros de Lleida!*
—Les velles de fa trenta anys em demanaven, *I ara que us heu fet home i sou casat i tot, quins desigs haveu?*
—Responc, *Ah, sóc molt més ambiciós ara! El meu desig és d'esser el banyut més banyut de la història!*

(...)

—Durant la meua primera joventut, la meua més gran ambició era d'esdevenir el més gros capdecony de Lleida. (Com més endavant, un cop casat, la meua ambició més grossa fou la d'esdevenir el banyut més banyut del món — *le cocu des cocus!* I ací també, ah llas, em quedí curt; mes esperances força frustrades; a tot estirar, el més banyut del barri, i au.)
—Pel que fa a la vocació de capdecony, tothom sap que no hi ha capdecony més gros que el qui porta la geganta.
—Doncs bé, em vaig assabentar on calia fer cua per a sol·licitar el lloc per a poder portar la geganta més gegantina, i la cua era immensa, amb homenots d'allò més

forts i barroers. Els del meu costat a la cua se me'n fotien gras. *Un paio tan merdetes ni esquifit com jo voler portar la geganta!* Tothom sabia que el màxim que m'alleraven era l'avinentesa de dur un cap gros — d'ésser un cap gros, i prou.

—Ben escuat, ho vaig deixar córrer. Per sort, en les meues caldes lectures de covard i escarransit, de malicós i hipocondríac, d'escopòfil, pornòfil i masturbaire, de casualitat vaig trobar una compensació molt adient. Me'n n'anava al marge del Segre, vivint com vivia a tocar de la Mitjana, i em rebolcava ans rabejava entre els joncs!

—Car m'havia justament assabentat que els joncs eren els pèls del cony de la immensa deessa Nidaba!

—Uns pèls de cony doncs màgics, divins! I així, secretament, sóc millor que no cap gros capdecony; sóc un capdecony místic, elevat, estratosfèric. I, en la meua conyística disbauxa, m'ablactava repetidament, com qui diu al cony incomparable de la mare Terra mateixa, és a dir, em buidava de llet, romania deslletat un cop i altre, m'hi escorria pler de vegades.

—És clar que més tard me n'adonava per què havien esdevinguts màgics, els joncs, cada jonc en la seua individualitat inalienable. Cada pèl de cony de jonc representant màgicament els poders de la deessa. Car oi que amb un jonc pots fer immensitat d'operacions, mes sobretot pots pintar i escriure! Pots àdhuc tocar-hi (musiques)!

—I ara te n'adonaves que qui pinta o escriu no escriu ni pinta per ell mateix, *escriu i pinta per la màgia de l'objecte amb el qual pinta i escriu!* El poeta, el pintor, només endevinen a extreure de l'objecte màgic, del pèl del

cony de la deessa — com més tard, els substituts místics del pèls del cony de la deessa, com ara llapis, màquines d'escriure, pinzells, ordinadors — fragments més o menys reeixits de la substància que contenen. Els "creadors" no creen re, tot és ja creat al cony de la deessa, i ells només, com dic, endevinen a extreure'n més o menys sentits bocinets, de tanta (una absoluta totalitat!) de poesia ni imatge.
—En això rau tota llur habilitat. En convèncer humilment l'objecte màgic, el pèl de cony diví, a retre una mica de la seua infinita essència.
—Així que als artistes de tot pèl, només els dic, *No re, home, no re; abaixa la cresta; sense els pèls del cony no produeixes sinó merda*.
—Així que... això.

(...)

—Mon pare i mos germans els sentia discutir, aprofitant ara que ma mare era fora, dels inconvenients de la nova instal·lació al canfelip de casa. Ma mare hi havia fet ficar dues cagadores, una amb l'anella i la tapadora rosa per a dones, l'altra per a homes amb tapadora i anella d'asseure-s'hi damunt d'un color blau gris, les dues tasses, cagadora contra cagadora, instal·lades l'una davant l'altra, de tal manera que dues persones cagant alhora gairebé es tocaven de genolls.
—Ho trobaven contradictori. Ma mare deia que allò facilitaria les converses i l'harmonia casolanes, car cagant és quan hom es troba més obert i indefens, i doncs les confidències, si doncs no les confessions i tot, ragen més a

lloure. Ells creien que allò, aquella proximitat que trencava la intimitat del cagar, els impedia de lliurar-se a la tasca, i doncs que havien d'acabar només mig cagats, o àdhuc restrets del tot.
—Sense collons ni pròstates ni romanços, les dones, al contrari, elles rai, una caguera fluida d'allò pus.
—Tret de les maniàtiques, és clar, que n'abunden, eh? Les maniàtiques, no; les maniàtiques no poden cagar mai. D'ací els milers i milers de remeis ineficaços que vénen aquells altres estrafolles dels collons, els apotecaris.
—En canvi, oi? Tan bé que els aniria el remei més natural: fer-se donar pel cul. Amb la lleterada de lubricant i l'eixamplament concomitant del recte, rai; en realitat, prou poden, les dones; i els benaurats marietes, ei!
—Marietes, qui en fos! Qui més qui menys, tothom en vol ésser. Mes només n'és qui pot, no qui vol. Car pren collons d'esdevenir-ne; només els més valents n'esdevenen, i tothom els enveja. Els enveja bojament. Els més fanàticament envejosos covardament els vilipendien, i fins i tot, en colles de merdosos cagadets feixistes, els agredeixen, i això encara demostra més fort llur enveja i sobretot llur impotència, llur insignificança i llur pusil·lanimitat.
—Al capdarrer, trobava les disquisicions repetitives i carregoses, i d'esquitllentes, com si no hi sóc, i això rai, que ningú no em troba mai a mancar, m'esmunyia fora, i pujava amunt amunt, salvant tots els pisos de la casa més alta de la gran vila, escales i escaletes i escalotes, tram rere tram. Fins arribar al terrat, del qual n'hec, i ningú a casa ho sap, un reencuny de la clau.

—Al terrat, amples, amplíssimes, vistes; vasts panorames. En veus els límits desdentegats de la vila, i llavors, enllà, enllà, els camps i les muntanyes, tot al voltant, horitzons sens fi. Vas tombant el cap i quants de graus no pots escosir, albirar, esguardar, explorar, mesurar? Doncs tots plegats, els tres cents seixanta girientorn.
—Repenjat a l'ampit del terrat, guaitant avall, hi veig una uhmanitat qui traginen una enorme serp blanca. Enorme i llargaruda. Tan llarga que no saps on acaba ni on comença. "Llonganissa Goliat" (multiplicat per tants de milions com calguin). I els traginaires, la uhmanitat, la gernació, feinades i feinades per a anar avençant miquetes.
—Dic, *Collons si deu ser llarga!*
—I em diu mon pare, qui es veu que al cap d'estoneta s'han ensumat on em ficava, i ell i mos germans també han pujat darrere meu, em diu, *Llarga com la Terra mateixa, com la circumferència a l'equador!*
—*O potser com la circumferència que passa pels pols*, diu un dels germans.
—I ara s'han posat a discutir sobre la llargària de la serp, si polar o equatorial. La serp qui cal sempre anar traginant per a trobar-li un indret on potser emprenyi menys. Tret que no és gens fàcil de mai trobar-l'hi, aquest amagatall, la bestiota essent grossa, vull dir, llarga, com el voltant sencer de la Terra mateixa.
—*I la serpota, és morta?* — dic, com un carallot.
—*No*, em respon mon pare, *letàrgica; s'acaba de cruspir 445 infants*. És tot el que menja, de trast en trast, cada tres setmanes o així. Quatre cents quaranta-cinc infants.
—I on trobaran on ficar-la?
—No ho trobaran mai; s'aniran morint amb la serp als

braços. Llei de vida, ves.
—I per què quatre cents quaranta-cinc?
—Li fan fer règim. Massa feixuga, pesa massa, per a transportar-la contínuament; abans se'n menjava sis cents seixanta-u; per àpat, cada quinze dies si fa no fa, sis cents seixanta-u.
—Quina gràcia, l'últim, oi?
—Quin últim?
—L'últim dels sis cents seixanta-un infants. L'u. Se l'haurien pogut estalviar, cavà? Ningú ni se n'adonava. I ara havien un camàlic més qui els ajuda a transportar-la. I al cap dels anys i les centúries, l'infant estalviat, fent-se grandet, casant-se, havent pler de fills, imagina't els benvinguts afegitons a la corrua, a la processó, tothom més descansat!
—Les coses funcionen com funcionen. Et penses, pàmfil, que seràs tu qui arreglaràs el món.
—*Imbecil*, diu un dels germans, i tots se me'n riuen un cop més.

(...)

—Quan el darrer trompeta, a frec de dessagnar-se del tot, esbufegat no tocarà l'anorreament de la uhmanitat, tot i que la serp blanca no en feia pas poques, d'èpoques, que s'havia mort entre les mans de la uhmanitat, encara munions i munions incessants d'insignes poltrons seran nogensmenys portant-la amunt i avall, colossal despulla, tota podrida part de dins, llarga i ampla com la Terra mateixa, impossible doncs de sebollir, car per a enterrar-la prou hauria calguda més Terra que la terra no ha.

(...)

—El meu padrinet Maurici un dia, ara no me'n record si era ell o jo qui feia poc havíem sortit del sanatori, vull dir, de can Pigem, on ell amb la seua dèria, jo amb la meua, els dos hi havíem anat a petar en diferents èpoques, mes tampoc no gaire allunyades, doncs aquell dia que dic, no gaire en acabat que bé ell, bé jo, bé els dos, ens havien trets de la casa d'orats, em va portar la mona a casa i em va dir, un moment que érem lluny dels meus pares, que el déu dels pútrids era un titellaire psicòtic qui, allò de defecar a llindars d'altri en forma de calamitats i malalties, rai, mal quotidià; el pitjor era que, com menys t'ho esperaves, t'enviava el seu representant més important a la Terra, ço és, la mort, i aquesta, molt malignament, gens com cal, sense l'amabilitat ni de trucar a la porta d'una manera educada ni re, a tall del que fot sempre l'assassina bòfia feixista, et fotia la casa daltabaix, ho feia malbé tot, i llavors t'estrangulava amb mans de boja, mans compulsives d'una d'aquelles boges, víctimes d'aquells salvatges atacs sobtats, qui prou havíem conegudes al manicomi, i que doncs, m'advertia, fluix del meló com no era, que no provés de menjar mica de la mona, que aquells dies ell estudiava vodú per a assajar de contrarestar la mort, i l'havia amanida amb embostes i embostes de pols de cementiris, tota la gamma, pols vermelles, pols verdes, pols grogues, pols blaves, recollides amb les cerimònies de rigor i amb traça quiropràctica i minuciositat de lligamosques, i que la portava per veure els efectes en els cobais coneguts qui eren mos germans i pares. I que

doncs, per la meua part, que sobretot parés compte a no tastar-ne gens de gens.
—A qui li ho havia d'haver dit! Quin acolloniment! Ja de petit era d'allò més hipocondríac. No pas que en sigui menys ara, mes m'ho puc campejar millor.
—Més tard, la família anava a la font de sant Jeroni, a la vora del riu, i, és clar, jo era l'únic qui no volia tastar la mona del padrinet Maurici.
—Brams tremebunds trenquen la fràgil lluna de mel de l'entesa familiar mentre els pares m'obliguen a tastar-la. —Vull anar-me'n corrent, assenyalant el cel, com ara quan veig que s'atansa la tempesta i sé que seré qui rebrà ineluctablement el llamp.
—Saben que tinc por de tot allò que vola. Papallones, mosquits, escarabats, ocells, míssils, bombes atòmiques. Així que d'antuvi tots se'n riuen. El padrinet, no; el padrinet no hi és; amb la saviesa del pedagog, s'absentava, no gaire lluny d'una arbreda prismàtica, d'estranyes lluentors espectrals, a amagar la seua càndida erecció rere la tossa granítica, vúlvica, ço és, vulviforme, i amb el pas dels mil·lennis demostrablement força fungible, car a hores de llavors reduïda a runa, i que devia commemorar l'indret on caigué acorat qualque general romà, i a les crètues de la qual, fent pipí, ell en resseguia, una mica obsedit, les almescades pregoneses, bo i repetint al magí el mateix trajecte d'unes lletres fantàstiques, amb el seu carallet encara mig dret, de tumescències liles.
—*S'esgarrapava incessantment el piu*
Qui sap per què se l'esgarrapa tant
Potser li pruu com trompa d'elefant
Qui de la vespa en violava el niu.

—*Potser ariet empès endavant*
Trencava un vespre fosc el cresp del riu
I li mossega un lluç el voraviu
De tal faisó que es creu totjorns pixant.
—Mentrestant, m'han enxampat com qui diu enjogassadament, sense fer cas de la meua palesa angoixa, la resta d'excursionistes pensant-se potser que el dia de la mona tot s'hi val.
—Entre germans i pares, garrotat, han reeixit ara a embotir-me polsims del pastís, i llavors, deslligat, amb quina aversió no he fugit! Com ara foll i més que foll, efectivament.
—Veig pampallugues pertot arreu. Cel elidit, esborrat, només rares espirals fulgències hi rauen que se m'aboquen cataràctiques. Amb la meua propensitat a l'esbojarrament, aquest afegit d'horror tangible en les aparences incertes d'un món qui s'engruna quotidianament sense pietat, ara que, desemmascarat, se'm revela en tota la seua real realitat d'ésser no sols absolutament inestètic, ans un infern tot ple de malignitat que roman latent rere la façana esquerdada, elegíac, desconfit, ja no sé que giscl. Em vull segurament profeta, profeta trastocat qui ho deslloriga tot, i m'he ficat a esgaripar encara més espectacularment, dient què, qui sap, sobretot això, *Que se'ns aboca, ens cau sobre, ja el tenim damunt, l'infern! l'infern!*
—Esventat, no veient-ne de cap ull, vaig trepitjant pertot arreu mones i berenars, i vaig fent malbé porrons i plats, i vaig fotent xuts a gossets i puta canalla, i els morts de gana, bon tros dels monaires del prat, enfellonits a més no púguer, darrere meu, volent-me fer callar a mastegots.
—Sort que aleshores vaig caure al riu, i el corrent se

m’endugué, i l’aigua freda em tragué parcialment del cràter del volcà, i començava de reveure porcions de la façana enganyosa d’aquell món merdós que en realitat és esfèrula de foc tramesa acceleradament a l’infinit no re, perquè s’estavelli en un esclat darrer, on tot es resol en cares molt cruels de monstruosos diables esmerçats només en la tortura sens fi.
—Com puça relliscant en cinta fúnebre, així se m’enduu, fi, el riu.
—Perquè a la fi la nit no faci cap, perquè a la fi la nit... La negra nit no em banyi...
—Rabejant-me... Rabejant-me en la disbauxa telepàtica on em somorgoll, no em banyi, no em banyi...
—No em banyi, la nit negra, en èxtasis d’imaginades cròniques, que, en ordre cronològic, prou deurien explanar a un lloc o altre, èpiques de peripècies sens fi, el fet que totes les al·lucinacions tan anormals patides per cada heroi, en instants d’efímera flaquesa, no es revelen al capdavall ésser sinó episodis on el bravíssim acròbata qui zigzaguejava part damunt la nafrada metròpoli, no entrava en breu mareig...
—No entrava en breu mareig, l’heroi, abans, sobrevolant, egregi, ginecològic rai, aquell cony d’infern, aquell infern de cony, ja sense compunció, amb coratge de bruixot qui trenca tot tabú, no s’estimbés...
—No s’estimbés, a través els atzabons, fins al cor de la busnada on, arrogant, els llamps en feix, com anyoc d’espígol, no aplega per a esterrossar l’horrible bèstia marina, vull dir, de moment fluvial, a tots ops aquàtica, qui m’agredeix... —Qui m’agredeix, i, paranoic, crec que em diu, molt manyaga ans femenívola, *Només te’m vull*

menjar, només te'm vull cruspir de viu en viu; filial, repapiejant, pragmàtic, te'm lliures, mos delicat, mos ambrosíac, havent àdhuc llençada, com arestes o ossos massa emprenyadors que se'm fotrien inics de desfila entre queixals, la sòrdida percala que et tapa...
—La sòrdida percala... La sòrdida percala que et tapa, cagadeta, el culet.
—Veus d'agombol i seducció, veus sol·lícites de garneu femella qui se't vol empassar d'un mos, d'un glop, veus de dracs d'estany embruixat, veus de taurons, de cocodrils, de monstres oceànics encara indescoberts...
—Fins que oidà, no s'escau una segona... Una segona benastruga escaiença.
—En sobtada rebel·lió epidèrmica, el riu escopina l'innocent xiquet, l'íncube qui, súcube, tota aquest interminable trajecte, n'havia fet incòmode jaç.
—I doncs, qui paper de fleuma, car què hi faig ara, vomitat pel riu, soliu i nitós, nocturn i pelat, en aquest voral clafert de rels? Rels de vern on m'encallava. Mes calla, que em veig... Em veig, per via de fantasia, el bell visatge cavil·lós, un pic perplex, d'heroi incomprès qui la gola del volcà rebutjava com ungla d'índex de gegant la borra al melic.
—Ui, i ara el fred. Tot moll i amb el rellent, els tremolins!
—Sessió de desglaç, mec! Anquilosat, ossificat, colonitzat per masses d'insistents coralls. Tòtem ressuscitat, o espantall, si em sentissin els de casa, els xiquets del carrer! Esglaiaria tothom amb aquest reguitzell d'esternuts. L'espantall esternudava? El tòtem torna a caminar?
—Cianòtic, revulsives clapes a la pell de mort desenterrat, sospitoses màcules on podria descobrir-hi absurdes colònies de punyents espècimens, amb el crani segurament

cosit d'ancils i fissurel·les; en tot cas, l'estesa del cos camp de batalla, o millor oasi simbiòtic, poblat de gom a gom amb tota mena de cuques abissals, moltes de les quals amb crosses i tot, mai no havent pujat tan amunt.
—Ep, providencialment salvat de les aigües. Engeguéssim, doncs, endollats a un tarannà més jubilant, tu! Bona idea, endollats, engegats, giravoltéssim.
—Giravoltant, doncs, com un dervix per tal d'eixugar-me i alhora expulsar-me centrífug la vermina aquàtica. Car prou tinc la impressió, com dic, que sóc ple de musclos o peus de cabres encastats a indrets selectes de l'antiquíssim cresp que em cobreix, com cotna de dinosaure, com arnès de fòssil catafracte revingut al món. I crec que potser un cranc se'm vol cardar un cuixa, i que qualque sabater, o qualsevol altre escarabat giratori, els raspallets a les potes del qual em fan pessigolles a les sofrages, cerca aixopluc (fotrem goig! galdós pronòstic!) en estratègic orifici.
—A tots ops, cert que tot em pruu, tot em fica nerviós, com si sóc superflu pipioli qui s'aventurés en bordell. A boldrons en altíssimes trones, els ventrells de les putes qui, com jutges assassins, s'hi asseuen, sacsats per terratrèmols d'infamants rialles.
—I jo que em volia en escenes del tot contràries, d'heroic dalt el trapezi, dominant el tòrrid paisatge, totes aquelles marfantes fent-me la llunyana, inaccessible, gara-gara, admirant-me, dic, alzinat, com dinamita esclatada, entre lluentors intolerables.
—Tret que, tan amunt i tot, i potser em ve basca? Car al capdavall quantes de cuques inconegudes, com dic, per no parlar dels coneguts renocs, les sanguinyoles i les sargantilles. I els llimacs i els tartranys, i els grills talps. I

sens dubte els claus. Els claus de vells taüts desarticulats. Oi que els cementiris sovint s'esllavissen?
—Quantes... Quantes, fill meu... Quantes de porqueries no t'empassaves durant l'ardu periple? Segurament en reps un maleït empatx.
—Rots agres. I que puts a peix, a iodes i a sals, i a defecacions marines, i a aromes d'engonals. Puts a cony de marcolfa sense bidet, cardada catorze mil cops els caps de setmana — com ta germana, no fa?
—I tampoc, calla, quines coses de pensar en un moment tan delicat! Car on ets, què hi fots? És clar que no ho saps. No saps ni on has anat a parar. Car cap on deies que desembocava aquest collons de riu? A quin oceà, vull dir! El Pacífic? l'Atlàntic? El com se'n diu? L'Àrtic? L'Artístic? A quin oceà, xiquet, vet-ho ací, a quin oceà no raus!
—Tant se val, som-hi. Enfilant camí de sirga. Ara, però, cap a quina direcció? T'adreces devers la bona? L'errada? A la babalà, au, com diem els moros. Som-hi doncs.
—Potser, potser sóc a cap illa inexplorada, terra incògnita, tu. Descobridor català únic, fot-li proesa!
—Expatriat, hi crearé una colònia. Mos pares i germans cauran de cul en albirar el meu imperi, cada súbdit benestant rai. Floreixen tots els amagatalls. I amb quina voracitat no endrapa ni paeix l'escollit bestiar! Tot hi és verge, i sobretot les dones. Ni tascó primet com escuradents no els agredia el trau sempre ben tancadet, ni l'himen cap "accident" burxaire mai no els ha encetava. I els barretaires regalem els barrets, cadascú la color que s'estimés pus, cap color reglamentada, tothom en tria a lloure i lliurement. Llúpols incomparablement tastívols, vós! I ningú aitampoc amb cara de prunes agres. (Prunes

agres? No se'n fan pas entre nosaltres!) Poble encantat i encantador.
—El padrinet enciclopèdic hi fot de ministre d'instrucció total. Tots els vodús i hodús, totes les màgies i iogues i auguris, prou se'ls sap. N'estudia pler. Abillat de verds velluts, els seus veredictes de set-ciències, de tothosaus molt il·lustrat, esdevindran dogma incontestable. Món lògic, món explicat, món comprès. Ja era hora, collons, que tot hi fos clar i català!
—I així, discorrent poèticament, fins la matinada, on em plantaré davant casa meua, i tantost cap llum no s'encengui, i allò voldrà dir que algú s'ha llevat, hi trucaré, i quina joia immensa no haurà tothom en guipar-me incòlume, vull dir, il·lès i victoriós.
—Tret que casa meua no sembla gaire casa meua. Eh que no?
—Tot hi és tan rar! Com si damunt hi han passats diluvis i cataclismes a balquena, i ha tornada a emergir tota fantasmal, amortallada amb anguniosos detalls. Com si desorbitadament eixia d'òrbita i hi tornava equivocada. Com si aquella arnada nou rodolaire de casota es perdia enduta per torrentades, per èpoques geològiques transcorregudes repetidament, de faisó estocàstica, espontània, com qui diu autoesquediàsticament, alternativa.
—No hi ha ni ma mare al balcó ni re. Ma mare, angoixada, esperant amb candeletes els retorn del fillet extraviat. Ningú no hi respira. Segurament són tots morts, o pitjor, grotescament trontollant amunt i avall, silents, ominosos, procel·losos, amenaçadors. Espectres, zombis, dràcules.
—O no es tracta d'ells. La culpa, diguem-ne, és meua. Car, i

si he estat al riu deu o vint anys, o vint o trenta segles, i tothom qui adés coneguí són morts i enterrats, llurs corpentes ara tornades pols de qui sap quins turgents pastissos taumatúrgics, i jo per comptes encara sóc tan jovenet, tan pipioliet... i minyó... sóc bell marrec espatotxí, gràcies a qui sap quines propietats rejovenidores del riu màgic; del riu màgic, no; de qualque paràsit luminescent qui hi sojornava i, de casualitat, per una d'aquelles escaiences de la immortalitat de la matèria, hi entrava en providencial, miraculós, contacte, d'allò més propici diguéssim que se'm filtrava per molt adient orifici?
—Eh? Eh?
—El fred persistent de la nit, ara que sóc aturat com un xut. M'he enretirat doncs a esperar que s'escoli (la nit). Arraulidet a un raconet del cancell d'una casa de pisos, no lluny de casa, un cancell que sé (tota la canalla del barri en sabem) com s'obre sense clau.
—Expatriat ausades, doncs! Foragitat d'entre els vivents.
—I abans d'adormir-me, hi estic pensant. I la mona? I la mona, eh? La mona del padrinet amb les diverses pols de les abominacions del cementiri? Per això ni ma mare no és al balcó? Aquesta és l'explicació. Transformats en quins espècimens rabiüts? El padrinet ho té tot ben apuntat? Quin gran alquimista mestre de l'ocult! Els seus cobais han respost com auguraven els poderosos poders dels prodigis i les prestidigitacions? El meu padrinet no es deixa distreure. Prou m'ho diu, i em roman gravat, *Les distraccions del món, paràsits a la decrèpita pell de l'aparença, fent les mil-i-una rucadetes de no re*.
—O calla, una altra raó més pedestre. La família, massa haver aixecat el porró amb el berenar? Potser només doncs

tots clapant de ferm. Escorxant el gat tots plegats. Dormint la incòmoda ressaca.
—Algú em fotia puntada al cul abans d'anar-se'n a la feina. Allò m'eixoriveix. Faig cap a casa, amb totes les angúnies i neguits i inquietuds imaginables, pobrissó.
—*Encara ets per aquí!* — retreu ma mare a crits — *tothom és a la feina, i tu encara no has anat a ca l'Ermengol, badoc, més que badoc?*
—He passat pel vàter i per la cuina; a rentar-me la cara i a prendre un crostó i xocolata. Després cap a la fusteria de tres carrers més avall. Vuit o nou anys i hi faig de fusteret, sobretot de moment pala i escombra, recollint safatans i trossos inútils de bocins descartats de moble a mig muntar, bon escarràs. Home, no pas que de vegades hom no em permeti ja de trencar'm la mà, per exemple, a aplicar feixes, o faixes, o llenques, planeres de vernís amb el pinzell i el pot de envernissar. O àdhuc engomar certes peces de fàcil accés, crestalls encadellant solcs, per exemple. Ma germana. Ma germana, quinze o setze anys, fa de puta com adés ma mare. Pare i germans són ferrers. Ferrers a la cantonada, hi ferren haveries, aparien rodes de carro i fan tota mena d'arma de llaurar i de fer llenya per al pagès. *Indiferents, adotzenats, paràsits tots plegats qui anem fent, alhora fent les nostres idiotes ximpleries damunt la ronyosa pell de l'aparença*. Mot del padrinet Maurici molt feixuc d'intencions, vull dir, de divaricacions, exhalacions, conseqüències.
—Un altre dels seu mots, *Els ions, collons, són la màgia!* Prou fa d'electricista a l'altra punta de vila, ell.
—Li ho demanava un altre dia de festa que passava per casa, Com és que a ells la mona màgica no els féu cap

efecte, i a mi qui com qui diu ni tastar-la em va enviar a qui sap quins altres mons, mons d'allò més peluts, incomprensibles?
—Són gent *ininiciables*. Els insolents poders de la supernal impenetrabilitat supernatural els troben (*sí ves!*) amb no prou mèrits per a ésser iniciats. Rudes, naquis. Aspres, grollers. No són, ni mai no seran, tan sensitius com tu ni jo! No són poble escollit, com tu i jo, pels místics presídiums estel·lars, als quals, si te'n recordes, abans de néixer en aquest món ficte i tot, ja juràvem a bastament fidelitat, abans de néixer... Abans de néixer, *hoc!* Segurament per a il·luminar una miqueta, durant el nostre ventís sojorn terraqüi de no re, aquest clap d'infern. Una petita prova que, com prou veus, passem gloriosament, per a, en acabat, passar, gloriosament, a la més alta glòria dels poders selectes qui entre universos d'empertostemps ja no es xalen de valent.
—Aquesta porqueria de Terra, tanmateix, ni tu ni jo no l'adobem; ni tu ni jo, ni cap dels altres diables qui quan encara servaven esperances esperaven amb esperança poder-la adobar. Il·lusament poder-la adobar! Tolta cimolsa... Tolta cimolsa, l'esfilagarsament és general. No hi ha remei. La deixarem, els elevats, per impossible. Condemnada. Condemnada, i nosaltres rai.
—Et dic què. Ara, aquests dies, més avençat en els meus arcans estudis, estic aprenent, per quan sigui dalt de tot, la tècnica perfecta per a deixar-nos menjar el cuc pel bec tot tou dels conys angèlics. Ei, només pensar-hi, xiquet, i el carall (*toca toca!*) se'm fot a fotre'm guitzes al mateix melic! Que no?
—Que sí, que sí, vull dir, que hoc, que hoc!

—No ens caldrà pas esperar gaire. Guaita, t'ensenyaré els anyocs de productes essencials que tinc desats, substàncies esotèriques per al brou transcendental que duu a la metempsicosi en viu! En viu!
—En viu, en viu, de viu en viu, fent la viu viu.
—Viatjarem sense moure'ns. Hi serem i no hi serem alhora. *No hi són tots*, diran al començament, i tot d'una, *zap! No hi són gens!*
—I on serem? On serem?
—En èpoques higièniques els gegantins vivíem, solipsistes, als volcans. Seràfics, l'únic abillament que dúiem era nimbe o gambuix coruscant. Més tard, enraonies subversives de veterinari enverinaren les infames intencions dels déus intermedis i balafiàrem eons tractant de refer'ns les fantasmagòriques pelleringues entre les runes de l'elísia harmonia adés tan feta malbé pels acomodaticis de l'ai al cor, llurs flonjos raquis prepòsters, prepòsters per la inclinació, la reverència, massa pronunciada envers les forces del poder impur. Tret que uns quants, com tu i jo, per les barreges victorioses dels corpuscles fonamentals èpicament celibataris, virginals, renaixíem prou ardits. I som en el procés de restablir el místic mític al·legòric reialme on els aliats portem els elms invisibles, translúcids com acàlefs qui estroboscòpics a voluntat ens fan sòlids o eteris. Imprimint fixedats, fixant impressions, acaronem com a imminent la restauració, el guariment, de tants de mancaments ni mancances com macaven la pell de la poma divinal, on hi fotrem, tin-te'n segur, de cucs sensacionals!
—Doncs que benastrucs, padrinet!
—Ho veus? Amb la mona de l'any vinent, ascensió

celestial, *per aquestes!*
—Tira peixet!
—*Com ho ous, company! Ascensió automàtica als empiris disparèunics i empireumàtics!*
—Per la llet de tos cascalls, manoi!
—No sé si ho dic bé del tot.
—Ho xamulles d'allò millor, segur!
—No creus?
—Eufòric, ionosfèric, cinematogràfic!
—Cacofònic, cosmològic, diacrític, catàrtic!
—Analític, sifilític, eruptiu!
—Traumàtic, macabresc, teòric, retòric... Eròtic, rapsòdic, pictòric, pleonàstic, pletòric!
—Pels escaires!
—Amb rodes, vull dir, sense! Ja no petarem flamarades, ni gits de fred foc; les toveres tèbies, gens anacròniques, ni dialèctiques, ni tràgiques; traucant negrors fins que apareix l'única. L'única claror. Així ho fem! Dius com? De quina guisa ho fem? *Doncs de la millor guisa possible, jotfot!*
—La puta veri!
—*O que em mori ara mateix!*
—Reïra, bongoig!
—*Vatua, collons!*
—I tant!
—*Et dic que ja hi som, com qui diu!*
—Som-hi, som-hi!
—*Ep! Ep! Esbarrieu la puta canalla! S'han acabades pantomimes i pallassades! Va de bo! Ep! Ep! Que ens n'anem escopetejats!*
—Ep, ep...! Ep, ep!

—*Mec, mec! I que hi venim esventats!*
—Via fora, estels de pa sucat!

(...)

—Records d'adés, on la llegenda és perfeia.
—Ambtant, doncs, l'acarnissat apòcrif davallava, flàccid, fent-se el mort; menat avall pel flum sanglotant, i a cada vora l'ignoraven, d'ençà de pèrgoles i pagodes, els hieromonjos qui lucratius xarrupaven, de vídues de ventres prevaricants, els aixarops que els regalimaven dels algolàgnics tendrums dels conys estridents (*Què és un cony sinó un forat fet de tendrums efímerament i precària servat entre més durables ossos?* — havia pensat endut pel corrent); en breu, al nivell òntic, pròpiament esclavitzat pel cuc famèlic qui es deleja de reconeixement, l'apoteòtic narcisista qui almoinava atencions, la fredor del flum fent-lo gradualment tot balb i letàrgic, com si duia cormes als erts tentacles d'acetàbuls enrampats (com si cada botri d'estròbil se li fos obturat), l'escalf calgut començava vitalment de mancar-li; potser arribant al delta, on, durant centúries, s'estavellaren entre elles mantes d'oblidades civilitzacions, i doncs àdhuc on heretges i pederastes se les hagueren a cops d'autumnals simitarres, i els omniscients gerundis de barbàrics poliglots deuen ressonar encara als esclats damunt els còdols de les ones qui s'atansen a enlluernadores convulsions, potser llavors l'aromàtica aigua oceànica li farà de liniment; ningú no li riu ni li plora la presència, ni els saigs desconeguts qui es repengen a la vora a plànyer-s'hi estentoris i a perbocar-hi excessos d'esplèndides

pellucalles i vi negre (tots ambuts — belles imatges part defora, podrits dedins; embolcalls magnífics amb caguerada dins); riu de cendres que ix d'un forn que tothora es perd arrere, entre paisatges sempre incoats, mai definits — i davant?
—Davant, el retorn pel lent viarany banyat de nit.
—I ara que el seu mestre, l'egregi padrinet qui genuí transgredeix les, erròniament apellades fonamentals, lleis còsmiques i n'exposa els laberints supèrfluament críptics, i et desentranya dels ventrells tips dels sumptuosos pedants qui, rancs i bacons, i amb ganyotes d'escamarlà, en llurs àpats col·lectius, t'afetgeguen, t'engavatxen, amb les adulterades nocions, les adúlteres concatenacions, les no gens adultes deduccions, les indultades, commutades, condemnes de mort total imminent per a tot allò viu — i als vius desesperats qui saben, sense dir-se'l, el secret, la por els escanya, els collons per corbata els estreny el coll, i es veuen escapçats o penjats car la revolució de les coses s'atansa, i l'esclat universal tot ho esborra, i pair el tec no gaire, teca per l'angoixa impaïble — i ara doncs que, dic, tornant de collir caquis, li contava com se n'enfugen, ells dos, idonis (*cosa segura, xiquet, al sac, el boc rau al llaç, com qui diu*), i es veu miraculosament estalviat, amb el daltabaix per a ell ajornat indefinidament, sense perill de veure's el cap escapçat anònimament afegit a les muntanyes de caps que seran les runes que ells jaqueixen, incòlumes, enrere, i es veu doncs, al contrari, fulcre seminal i innat on tot allò nou no rau, un altre món buit i d'acer, pur, re no hi put, un espai tot just encetat, i aquest món serà perfecte, farcit ell de tentacles de pop per a millor fer més feina, i tanmateix, tanmateix...

—Sant tornem-hi, encara amb dubtes!
—No, no; aquest cop me n'estic.
—De debò? Quin sant s'ha penjat!
—L'únic que…
—L'únic que, entre els estrets no res interplanetaris o àdhuc els encara més estrets no res interuniversals, a qualque enlloc on el temps no hi cap ni hi ha cap cap ni cua ni macroscòpics ni micro-, i on doncs ningú no s'oposa a ningú, perquè ningú no hi ha; allà, enrampat per rampes pel curt, llarg, instantani, etern, viatge, l'apòcrif, ingenu misantrop, confia que al cel on ha fet cap, a aquella mena de diguem-ne paradís, estel estàtic, buit i indestructible, no hi hagi doncs de debò gaire volior ni munió, i, a tots ops, els pocs espècimens qui hi siguin, siguin com cal, és a dir, que allí tothom hi és com ell — sospitós, covard, cusc i egoista.
—Sospitós, covard, cusc i egoista. I qui no n'és, què val? Inexaminada carn d'extermini, això.
—Un pet.

(…)

—I en Bartolí Pixacà hi rumiava, *Perquè som uns merdes, volem creure que tothom i tot n'és. I llavors ens endinsem en la pensada, i ens n'adonem que sí, que teníem raó*.
—Es demanà si havia esdevingut tan savi d'ençà que, ulls escorxats, s'havia atansat a la font de les múltiples secrecions, i l'ull indefens se li mullava, i es creia si allò no foren llàgrimes, i llavors les tastava, i *Ah ambrosies…!*
—S'hi amorrava adelerat. La merda engreixa, com sap tothom. Com més gras, més merda. Si ets primet,

malament rai, vol dir que la substància se te la cruspeix algú altre, segurament un cranc als nítols.
—En Bartolí Pixacà ha anat pujant a la vida. Pudent pudent, ha esdevingut l'inspector general de caguerades de la generalitat. Tothom sap que l'inspector general de caguerades de la generalitat és també un inspector general qui és inspector de la generalitat de caguerades generals.
—Tant d'ensumar ni tastar merda (per exemple, els singulars estronts de cada caguerada, els envolta com ben olorat, oliat, pa dels panadons, amb panses, espinacs i pinyons), és tot ell tot un gruix de greix.
—I part darrere, sempre hi ha algú qui continua de donar-lo pel ses, com qui, amb manxa de bicicleta, umfla umfla, umfla un pneumàtic d'avió.

~o~o~

—*Nux Vòmiker*, em sembla que en donaré fragments.

(...)

—*L'ouaire ou l'aire*.
—Sóc a baix. Car davallava l'escaleta en acabat. Sóc quillant-me a la llinda. Car cal fer bon efecte. Car al sospitós la bòfia el pela sense avís. I vet ací que m'entrebanc. Car hom empenyia dret cap a dalt. Ca, ensopec amb qualque tossa, amb quelcom que diries una persona...
—*Tu!* — giscla aterrida la Formatgera.

—Què fotem? — m'exprès, i llavors així la bandeig: plaç cascuna de les meues dues mans ronyoses de sang eixarreïda damunt els seus braons — braonets — ossos — ossets — filferros... *Que magra, noia!*
—Ai, deixa'm anar, vols? És moda, saps?
—L'alç un parell de pams, i pens una estoneta, el cap cap a un cantó, i em decideixc pel camí del mig: la git, la vès, cap enrere, com una sal de la bona sort, com un ròssec de sidra pudent, com una tovallola sollada, com una magrana de metralla, com un qui-sap-lo-vós d'andròmines i endergues i fotilets... i llavors li dic, *No em veuràs mai més! Arreveure ara!* I m'evadeixc, ben pentinat, sota la pluja de Solell a la vorera de llosardes somalles, tret que la bleda no em sap abandonar.
—I com s'escunçava doncs la cosa, amor, vida, tresoret...? Feien vindre gent a casa a dir'ns que hi havia haguda una desgràcia... La... La sogra, potser...? On vas, amb aqueixa borinor...? No... Margarit, dolorets... Torna...! Torna...! Els trons em fan por!
—Exacte: "gent" — tènues estintols, tremolencs ambulacres, prims pleixells forcats, ens esborradissos, ombres i embalums si fa no fot verticals...
—Morta, em sents, morta! On vas! Preciós, dolorets, sí que t'ha agafat fort! Pobra dona, no et pensis pas que no em sap tant de greu també... Ja hi pregarem, saps què, hi pregarem, farem el que fan, farem el que calgui, direm allò que diuen... I ara... Ara tanmateix... Haurem d'esperar que s'escoli l'estona de dol que prescriuen, oi...? Quants de dies diuen que és...? Cap on t'enfiles...? No corris tant! No..., no te'n deus pas anar a suïcidar't, cavà...? Cavà que no, cavanet...? Prou em tens encara a

mi. Oi que em vols? Em tens a mi! Espera'm! Seré... seré tan bona dona, millor que no cap mare... Ah, no, perdona! Seré meravellosament casta i comcal, com se'n diu? Fidel! La mama em diu que et digui que si vols pots vindre a viure amb naltres... Oi que hi vindràs? Cavà que ho vols? Ja mai més no estaràs tan sol. Dolorets, preciós, amor...
—Les mans, això sí, les mans no eren pas prou netes, taques de vermell eixarreït em voltaven les ungles.
—Guaita'm les mans, carallot! Jo, l'he morta jo!
—Ah... Ah... Ah: ah. Tant se val. Tant se val. Ja està fet, videta, dolorets. Saps què? Això rai! Ningú no ho sabrà mai. Mai: mai. Aquest secret ens unirà encara més fort! T'estim tant, Margarit, t'estim: t'estim tant!
—Tornava a ploure.
—N'he morts quatre. Un vigilant qui fotia el nas pertot arreu, i aquell burgès qui es pensava posseir el món, i un espiot maldestre; i ella, és clar. És a dir, no pas un, ni dos, ni tres... Quatre. Comprens? Un. Dos. Tres. Quatre.
—Tant se val: tant se val, et dic! La qüestió: la qüestió que estiguem junts. L'amor: l'amor ho renta tot; no hi ha pas taca que l'amor no renti... L'amor... Margarit, ens mullarem, ens calarem de pluja, agafarem una pulmonia... Tornem: tornem, vols?
—Només sent ploure. Ni t'escolt.
—Atura't, home! Som... Som als afores... Ja no s'hi veu gent... Ja no s'hi veu gent ni amb paraigües... I no hi ha ni edificis ni parallamps... Tinc por, dolorets... Ui, guaita quin llamp! Tinc poreta... Ja saps si sóc ponera amb els trons i els llampecs... Tornem, vols? Saps què? T'amagaré: t'amagaré a casa meua... A casa una cosina

de lluny rai... Ningú t'hi ensumaria... Ningú no sap qui ets, ni tu. Atura't... On vas...? No puc: no puc més... I tant que t'estim... Si ho sabies...! T'estim tant...t...t...t...
—Ara sí que n'estava, d'emprenyat. Reganyava i tot. I vaig amollar tal esgarip que acollonia un tro, *Deixa'm estar d'una puta vegada! Ep...! Què fots! M'estripes els vestits!*
—No vull que te'n vagis. T'estic despullant. Nu no aniràs enlloc. En tot cas no gaire lluny; hauràs: hauràs de trobar aixopluc... Jo... Estic extenuada, com se'n diu, exhaurida, no puc dir bufa. Recull-me, bon samarità, recull-me com qualque escombraria més o menys preuada, i enduus-te'm a caseta, vols? Som-hi, féssim bondat, a caseta hi manca gent. Tornem, dolorets, tornem...?
—Davant meu, era un bellugueig irritant de titella mig trencat.
—Doncs què, no em fas cas? Doncs molt bé! Doncs vés-te'n, fuig, corr! Ja ho veuràs! Ho xerraré a tothom! Tothom se n'assabenta, tothom en fa aital escarafall! Ai, pobrissó! Com t'acaçaran, com t'empaiten, com t'abasseguen, com et fan malbé a garrotades i barrots! N'has morts quatre: n'has morts quatre! Ho xerr a tothom! Els dic: assassí... Això: assassí... Assassí per quatre, com se'n diu, assassí quadruplicat! Tret que... Ai, dolorets, com t'estim...! T'estim massa! No diré res. Diré que ets més innocent que la roba neta i emmidonada, que no ha conegut mai menstru ni himen ni caca ni lleterada. Diré que estaves amb mi. Diré que cardàvem pels descosits, els n'ensenyarem els llençolets sollats. Ja ho veus! Per tu em comprometré! Diré que cardàvem com... diré que te'm tiraves unes cinc-centes vegades! No puc...

no puc. Prou...! Torna! Margarit...! No te me'n vagis!
—Llavors ei, hò; què faig? L'atuell o el ferro que duia amagat, servat a la corretja, el gitava, el vessava, avall, per sempre pus; ofrena al riu.

(...)

—Car tot allò — com tot allò altre d'abans — com tot allò altre de qui sap quan, de qui sap a qui... Tot allò m'era foraster. Car re no m'hi lligava. Car només em calia una raó per a desaparèixer. Ço és, hum, me n'he recordar, a hores d'ara me n'he de recordar d'una cosa o altra.
—Haig d'afegir'm als qui pertot arreu al món són del parer que la tornada a casa de l'heroi és de tots els episodis potser el més sublim. Rememor clàsticament analectes avials. La cortesana esperant-me, sobretot. Hum, deliciós. I ep, guaita per on, i veig que ja s'hi veu ja gens i tot. Des del carrer estant, aixec els ulls cap a la finestra. M'hi deixava el llum encès...? Hum, no m'agrada gens gastar llum. O és que s'hi reflecteix al vidre la claror de la matinada? Ho haurem d'esbrinar... Ho escatirem en ésser a dalt, cavà?
—Ah, però, el repòs del guerrer... Quina benaurança... T'hi esperen, allà dalt, rere la clarosa finestra, el llit i aquell cos — tant l'un com l'altre prou matxucats; dòcils, rai, però.
—*Maleït! Què...! Què hi fots, ací, damnat!* — li etzibes aquest moc, amb aires de fotre't el clàssic. I et cau als peus, colpit, fet un suquet. Estupefacte. Embadalit. El tenies larvat, fent niu dins el trau del pany. I ara, glaçat, atuït, cuquet en cercle irregular, punxegut... O romput. Romput en escruix; de tan corbat, de tan vinclat, de tan begut pel

forat a la porta, ara no té esme de destrencar's, d'adreçar's, de desarticular's, d'articular mot... Esbalaït, encercla... Encercla els llavis, mes re no n'ix. El tinc clissat. Autenticat: xafarot, escorniflaire, tastaolletes, l'espieta tafanejava a cor què vols — fa cara de prendre's el xafardeig molt a la valenta — *de viure parasitat en les emocions dels altres — home invisible: o viu així o es dissol* — li pessiga el punt d'honor fer bé l'ofici de vicari del sentir, de recollidor d'engrunes de sensació, de... No vull empatollar'm. No vull fer com ell, qui s'empatolla esgarrifosament sense dir re. Fa una O arrugada amb els llambrots i no assoleix de fer cap so.
—Sóc jo qui diré, l'arrucaré, *Vatua els collons quadriculats de sant Pere! On s'és vist! I què hi tenim ací? Un espectador!*
—Llambresc, li era damunt; felí, m'abalanç damunt el tort arrupit malencastat a la porta. *Ja és permès, això de fotre el nas on no et demanen? No és cap tort prou greu greument penat per les lleis molt rectes...? I què s'hi veu? Eh, què s'hi veu...?* El replà és meu. Damunt seu li dec semblar un tirà ferotge, la seua mesquina vida entre les meues urpes. *És gaire interessant? Carden pels descosits...? Una noieta se la pela...?*
—Però em respon, flèbil, *No... La policia...*
—Allò que l'empetitit balbejant balbuceja, escalaborna lleument la meua immensa potestat de sobtador rectíssim. Potser hesitava un pelet. Feia ambtant el meu vassall continent d'aixecar's. Me li llencí dessobre. D'antuvi el sacsava com un aixarop. *La... Què burxes, ara! No s'hi val a burxar!* Llavors caic del ruc, potser més val no cridar gaire. *Saps què? Per què no me'n fas cinc cèntims, ca? Qui*

dius que hi foten, a casa meua...? M'hi dius fent bonda com a bon veí qui ets, cavà?
—Doncs... És que... Han: hi han: hi han trobat un cadàver...
—A casa meua, un mort...?
—Sí senyor, un..., eh..., una...
—Tot d'una el tinc engrapant-li el coll; amb veu fosca i pregona li retrec: *Et penses que no t'he calat, paiet! Oi que ho saps tot! Ets d'aquells qui tot ho saben, tu, que no? Molt avesat a espiar. Aviciat. Afligit pel vici del fotre l'ull al cony dels altres, tu! Prou et conec!*
—No, escolteu, mestre; no era jo... No sóc jo... No he set pas jo el xerreta, no...
—El xerreta...? Com ho sabies, que hi ha hagut cap xerreta...? Vejam on t'enfiles... Continues, ca? Què més hi passava, part de dins? Si no ho xerraves a la bòfia, potser, tu i jo qui som amics, m'ho xerraràs a mi...?
—Doncs...
—Li costava desembutxacar. Per això (ai que dolent i odiós que sóc, oi, verge santa!) li escurava amb unes quantes ditades més fermes el coll de l'embut. S'ennuegava... Engargussat, respon: *Han... Han avisats els familiars... I escondits, pels racons foscs, hi esperen... Hi esperen... Eh... L'a... L'a... L'acte-faent... L'acte-faent qui l'interfecte interféu?*
—L'assassí?
—Sí, això, l'assassí. El jutge i el metge se les havien no sé pas per quin detall ju... jurisdiccional. Que se les heguin, anava dient, fregant-me les mans. De pel·lícula. Amb veus apagades, vermells de ràbia. L'oficial, vull dir, l'armat, ho empastifava tot... Li retreien que si es

bellugava gaire més, més els valia plegar tots plegats; que s'estigués, que ho emmerdava tot, les proves, els indicis...
—Maleïts armats: només bons per a la sapastrada: l'empastifada generalitzada: caldria escanyar'ls al bressol: el món prou hi guanyava... Mes ara, i tu, doncs? M'has dit de l'oficial, de l'assassí, de la morta, de qui més, del jutge, del metge... I tu, què hi pintes doncs? El bufó, el com en diuen, el foll de la tragèdia...? Oi que sempre acaba rebent...? Per equivocació, és clar, però rebent nogensmenys... Mort també, no fot...?
—Ec..., ec..., m'ofec..., sol..., solteu..., m..., mm...
—Per fotre el nas (i l'hi esclafava), *per fotre l'ull* (i l'hi buidava), *per fotre el cap* (i l'hi asclava) *pels foradets. La gent són un objecte perillós: t'hi enxampes els dits* (i els li trencava), *un objecte roent i contundent, t'hi pots rompre les maixelles* (i l'esmaixellava amb un mastegot sec). *La gent, jotfot, quin fruit més prohibit: el fruit prohibit original: qui en tasta: qui el tasta... Es crema el canó* (l'hi premia fins que fotés nyec). *Això de vigilar la gent... Pitjor que vigilar escorpins... I qui vol viure sensacions d'escorpí... Vicari, meretriu... Qui vol viure per procuració les sensacions d'altri... D'algú qui és constitucionalment un assassí...? Te n'encomanes la ràbia, l'agressivitat, i el verí... El verí... I quin fàstic de viure vicàriament, meretrícia, per cos d'altri interposat... No n'estàs tip? Veig que dius que sí, que sí, que hò i tant...* (Car era el seu coll un tubet de goma flonja.) *De veure, i de viure, de tot plegat, tip; tip i retip*. (Una ranera pòstuma li pujava de la freixura.) *I què glopegem ara...? Vermut? Quina pudor d'aflat i vòmit...! No deus dormir gaire bé...*

Tota la nit espiant... Com un merdeta, transformat en les merdetes que els altres deixen darrere... Confós amb qualque cagallonet, larvatus prodeo, tu també com aquell procedint pel món disfressat de cagallonet insignificant, innocu, inconspicu... Trobes que premc massa... I si afluixéssim...? Què, com anem, millor...?
—"Sí ves, capsigrany: tal·là, tal·lera: vés-te'n al zoo i prenya-hi la pantera."
—No pas que digués això, és clar, pobrissó! Prou altra feina tenia, ara que el deixava anar, d'esbaldregar's com un ninot buidat de tofa. Amb el nas atonyava les rajoles del replà; amb els secs de les cames escantellava esglaons; les seues percaceries s'escorrien a la babalà pels barrots paral·lels de la barana — aviat no en restava ni solc ni aup ni esclau identificable. Monçònega! (Ai que en sóc, d'exagerat!) Me'n romania a les urpes una meravellosa vagina de reserva per als meus lascius exercicis ulteriors: la seua escleta larinx, gens clivellada.
—Ja per tal d'enllestir, als bocins de cadàver que cap ca agrairia ganyolant de plaer, això feia: els engegava, grandiloqüent, "*El manifest*...

(...)

—*El manifest per a la sublimació del míser escopòfil*.
—Ei doncs guaita què et dic — tu — que com un ull se't desviï i ve que et veu — i ve que et vegi — ai — cap cosa — cap cosa o embalum com ara cap prim o gruixudet pleixell més o menys forcat i qui es belluga si fa no fa dret i erecte i tortet i vertical — cap cosa així si fa no fa d'aqueixa mena i que put i fa soroll i s'abilla barat i quico amb coloraines — i

es mou dret i tort i a tort i a dret i damunt davall i daltabaix — i martelleja amunt i avall com au per estri proditori d'insidiosa aucupació atrapada — i l'ull damnat ve que te la veu i se la mira — *malament rai!* — estranyes aus gorjuts opínics oldans moixons pistonament pistonant — pler d'ocellarres de malaverany — cap altre ensum de perdó que si ans amb teia encesa no et cremes l'ull qui veia i et veia els atziacs gens astrucs molt indignes ocellarres — amb tió roent i amb cremall i amb burxó qui crema crema't fins al carbó l'ull qui rellisca — perquè re no t'ha d'importar del que pugui manegar's la cosa mig dreta mig torta qui se t'assembla poc o molt i no se t'assembla gens — car la imatge qui tu tens de tu al teu intel·lecte que t'imagines — sense cap base on basar la inducció! — que no s'assembla gens ni a l'insecte — ni al moixó — ni al ca ni al moix ni a cap altre quadrúpede ni mamífer — ni a cap llangardaix ni rèptil — ni a cap arbre ni arronyacat matoll — ni de prop ni de lluny — ni a cap núvol ni escull — ni a cap bèstia ni embalum altre que a la figura de la màxima degeneració — qui és un toll estantís de fètid podrimener — tararè — aqueixa imatge és sempre falsa! — tararalça — tota semblança monçoneguera i ficta — tararicta — toll estantís de fètid podrimener on la imatge es vol emmirallada — i no és la imatge ans el toll qui sou — tu i tots els teus falsament assemblats — tararats — tressallits espectres qui se't repeteixen en ecos i retrunys de bogeria vaporosa pel laberint d'un cervell de trencacolls i envitricolls i fètids estantissos tolls podrits — tararits tararits — ni us assembleu ni en realitat re no teniu en contacte tret tan sols potser la repel·lent figura rucament esmada — tararada — eh — tararada — pitjor pitjor pitjor

— tararò — això teniu — el mateix verriny telescopat — la mateixa dèria que us dispara cap enlloc — l'atracció sexual mútua — tararútua — el desig furient de cardar — *malaguanyat!* — tu qui no tens ni sexe ni trobes de debò que cap manca cap no te'n fot — ni en vols ni en grues ni gens no en desitges ni te'n deleges ni maldes mai per a tenir'n! — tararín — i t'enganyes et dic si et creus mitjanament idèntic o semblant als altres ectoplasmes ombrívols perduts pels amagatalls d'on la fortor s'escridassa — no diguis mai *part en vull!* — tararull! — mons sense substància — tararància — mons d'arestes flonges i bajanes — de carboncles i agres de tota infecció — tararó — què hi voldries fotre? — tararotre? — res! — tararès! — agafa els pinrés i fot el camp — tararamp — car tu no hi pertanys — tararanys — i millor per a tu — tararú — no n'ets ni et són reflex ni imatge ni miratge — tararatge — pensa que ets a cavall d'un coet que s'escallimpa — tararimpa — d'un coet que d'escallimpantes fuig — turutut tururuig — i al borrós retrovisor els corol·laris estratosfèrics qui eren els altres no se t'assemblen ara mica — tararica — rampant t'enfuigs amb les claus de tota comprensió d'altri a la butxaca — tararaca — foradada — tararada — per on es perden pels infinits — tararits — bona nit — tararit — cada embalum o pleixell forcat i ambulant i pistonaire t'era enemic — tararic — fas bé d'anar-te'n lluny — tararuny — pels il·limitats predis higiènics de la bogeria — car només tu t'estimaràs mai — tararai — altri mai no t'estimaria com tu te l'estimaves — tararaves — amb aquell deler on volies tornar-te-li rèmora — tararèmora — volies tornar-te-li granet o tumor o porus — tararorus — bocinet paràsit qui el colca molt lleu i adu benèfic — tatarèfic —

quan si t'atrapava — insidiós aucupatiu depredador ple de bertrols i de vescs i de becs i d'urpes que et travessen el cor — tararor — et torturava fins a límits inefables — tararables — car t'odia i t'odia — et vol anihilat desconfit et vol desfet — tararet! — no entres mai als seus pressuposts — tararosts — d'amor ni d'afecte — tararecte — i si l'afany sexual — el verriny t'hi atansa — que el verriny i l'atracció pels forats pudents sàpiguis arranar't — tararat — de rel en sec ras — tararàs! — ningú no estima ni vol estimar ni pot estimar com tu estimes — vés-te'n ben lluny — angèlic — tararèlic — i anul·la — tararul·la — cada desig — tararig — car descoratjament desil·lusió desencant — tararant — només en treies altrament — i d'afegitó el suïcidi — tararidi — si ans com dic no t'han assassinat — tararat — i per això si l'ull se te n'hi va i se t'hi esgarria i voldria allavòrens esguardar ni gens identificar-s'hi l'antropomòrfica figura — miratge traïdor — tararó — crema't l'ull — car si hi aterrava — pell verinosa — l'ull et cremava — pell urent — òrgans rosa de boca de llop — tararop — pell d'espines de verins — tararins — de psoriasis infeccioses i teratològics òrgans que et lleven butllofes a l'ull — tararull — boques que et nouen i n'heus les pitjors seqüeles — tararüeles — malalties i bàjols i llúpies i letàlides — tararàlides — a doll — tararoll — ull cremat ull escalivat ull rostit ull de butllofes i pruïges — i guaita què et dic que com la mà se't desviï cap avall cap a l'adminicle — tararicle — i l'adminicle s'escaigués que sent i que se sent i que se sent essent tocat — tararat! — crema't els dits esblanqueïts i la mà arrugada i l'adminicle ful i posseeix per comptes el foc purgant — tararant — el foc — tararoc! — posseeix el foc i jamai la imatge del

monçonegaire pleixell forcat farcit de carns — tarararns! — falsa ídola qui s'emmiralla al toll del podrimener — del farnat llefiscós — del carnús liquat — i és el toll o la imatge reflectida al toll corrupte de la teua mà desviada que cal cremar — tararà — crema-la! — la mà — la bassa estantissa — l'esborradissa catalèctica imatge! — tararatge — la temptadriu — tarariu — la vil putarra — tarararra — la deessa la xiví la budellots la llumí — i guaita què et dic — tararic — que si mai s'escuncés que l'orella — tararella — espontàniament botés de pernes i se te n'anés a voler sentir i oir i percebre i adu escoltar la veu de la deessa putrefacta — tararacta! — veu que no és ni veu ni so comcal ni melodia — tararia — ans és gisclet és bruel és udol és ganyol és estrèpit de sexe esventat en esglai i en esveri descordat i en boja direcció adreçat i plantificat i no pas omès ans mès — tararès! — per l'esperit aliè — tararè! — del cromosoma i la genètica — tararètica — i totes aqueixes merdegades de la urgència metabòlica i generativa de què tots tenim nuncupatius coneixements mes que únicament — tararúnicament! — volen dir que un espectre paràsit ens anima i ens empeny al sexe i al mirar i a l'oir i al safareig del xafardeig — tarareig — perquè l'espectre vol sobreviure's — tarariures — i a naltres que ens bòmbon doncs — tararoncs — això — tararò — agafa't la puta orella — tararella — i encén-la en pira — tararira — que no senti mai més la piuladissa ni el xàfec ni el grony ni la ranera — tararissa tararàfec tararony tararera! — crema't l'orella tritura't l'orella talla't l'orella forada't l'orella forada't a tesa i pregon l'òrgan maleït de l'oïda — tararida — te la tols — tararols — nega't dins els tolls i els fangs nega't dins sorres nega't als àcids — car tin-t'ho per

dit — tararit — l'oïda ni l'orella ni els òrgans ni els pistons ni els martells ni els lòbuls ni els tofus ni els botornons — tararons — ni les còclees — tararòclees — ni els timpans ni els antitragus ni els pavellons — no els salva ara ni déu — tararéu — ja estàs entecat ja estàs enverinat ja te n'has encomanat — el verí llefiscós safarós fastigós t'entra pel foradet — la corrupció ha començada — tararada — les boïgues d'aflicció molt pestilent l'ànima et deixaten — tararaten — tot ets — tararets — tot tu ets part de dins parracs de disgregades carns podrides — de membranes que s'esfilagarsen — de virus — tararirus — qui bojals floreixen i s'esbarrien sembrant-t'hi orqueria brutícia letal darrera extremunciaire definitiva malaltia molt repel·lent i llenegadissa — abans no et senti re o ni sisvulla els inicis del crit de l'embalum càrnic l'orella trenca't i esborra't — tararòrrat — de totes totes cal que sigui encontinentment anorreada arranada nul·la — tararul·la! — car t'enganya i et traeix amb perill de tot seny ni de tota salvació — t'enganya la veu i l'orella t'enganya — l'orella qui escoltava l'engany i l'engalipada i la temptació a creure't un d'ells un del ramat un del folc un de l'aplec un de l'eixam de l'esbart de la colla — ocellarres de malaverany — tararany — fuig-ne — tararuig-ne — fuig de tota l'ensarronada — car t'enganya el miratge te n'enganya la veu el crit el gemec — la temptadriu espectral se t'esgargamella pels amagatalls de l'ànima i hi cria espetecs que te n'enderroquen les partions — tararions — tot t'ensorres part de dins massa endenyat massa entecat massa podrit — tota veu d'estranquis copsada tot el que ous d'esquitllèbit o atent t'ateny el cor te'l traspassa te'l nafra te'l nyaufa te l'esmicola — tararola — tot hi és insult — la rialla fa molt

de mal — ah i el somriure articulat — tararat tararat tararat! — i el ful i ficte esglai — i el bleix i el sospir — i el crit i el mot i la paraula — tararaula barjaula — fuig-ne i oblitera'n tot atans — tararans — i guaita què et dic — tararic ai el melic — que com s'escau que s'escunça i s'esdevé que el nas — tararàs! — el nas fa cap i flaira — tararaira — segur segur — tararú — fots el mateix amb el nas — tararàs tararàs *ras!*

(...)

—Pistrincs, bajoquins i patacons, es deseixiren de qualque bossa corpòria o orifici celomàtic, i dringant rossolaren escales avall.
—Aquells sorollets metàl·lics ara em destarotaren el discurs — "*allí hi desaves els estalvis, gamarús!*" — ara només pensava en això; aquell era un espieta previsor!
—Aitan eixelebrats i mancats d'esdevenidor com hom creu que són els espietes, sempre jugant-se la pell per a veure què fot o deixa de fotre el proïsme més planot i balb i fat!
—Qui s'ho creia, no fot?

(...)

—A Lleida, el deu de juliol de mil nou-cents setanta, jo, György Vòmiker, he visitades. He visitades al "Lliri Il·liri" les cinc meuques qui sovint hi coven resclum. Les cinc meuques qui, llobes mandroses, hi romancejaven. No pas que cap hagi volgut alletar'm. I doncs, d'heroi que n'hauria pogut eixir, no n'isc sinó així...
—N'isc esfereït, desolat, una mica més no-ningú, i, cos

endins, escany...
—Escany (mentre els nítols se m'eslleneguen, pelleringues eslleïdes pel podrimener) la boira prenys, la boira a frec de deslliurar, la boira que s'eixampla, la boira que m'esborra com si era fet de contorns massa febles, com ara de pols.
—Després els veig i, com qui es revengés inútilment del fat, me n'hi vaig d'esme. Quin corrent d'atracció m'hi mena...? Quin fatu estímul, quin espuri foc follet? Amb tarannàs d'anguila, a discants discordants, quins corpuscles? Quins corpuscles, conjurats a fer'm greuge, a causar'm torts rai, em corren pel cos en rebel·lia, àdhuc a l'inrevés, per a portar'm on saben o haurien de sàpiguer que, afegint-me-n'hi, esdevinc accessori del crim?
—Sóc amb els orfes, ostatges de l'estat criminal, ells qui innocents han caiguts per capricis del maleït destí entre urpes de tietes, militars i capellans.
—Què hi faig, anònim, entre ells? A quin vaixell deshonest no anem a parar en processó? La mar bullent se'ns enduu on?
—Caic com tothom al parany? Al parany del voler rampar infructuós tota la vida contra murs insalvables per a comprendre, si per estranya escaiença mai ni un sobrat, quelcom? Per a comprendre quelcom al capdavall incomprensible, només per a acabar enfonsant-me de sobte bassa avall, bassa sense trespol, claferta d'iridescent fumegós càustic fangot?
—O m'envolaré fugint, sempre fugint, repetint apresos impresos mots que em fan certa patxoca, com si sóc follament oblidosament cantant, cantant, cantant, perdut en el retruny del meu interminable sempre idèntic cant?
—I no cauré enlloc convertit abans enjòlit en pols?

(...)

—M'informen que ha aparegut darrerement per Kíev, vila que, com hom prou ensenya a estudi, els polonesos cedírem (bon desembaràs!) als russos cap a la fi del disset, hi ha aparegut, em diuen, un baró esgarrapat; diuen que és polonès, de la vella aristocràcia, i que es diu Klemens — Klemens Kataloński — el qual, agafa't, al seu escut d'armes, es veu que hi porta només dos elements en llosange, un en blau amb un porró mig ple de vi negre dins, i un altre en verd amb una barra ben daurada de pa lleidatà. Quan ho llegia de seguida em pujava la mosca al nas. *Porró i pa de Lleida?* Aquest Katalońsky, m'ensumava, em flairava, que podia ésser en Çafontanel·la, qui, qui sap per quines raons, semblava haver-se escurçat el nom en Çafont. El mateix, doncs, qui portaria el cos que adés fou meu. El portaria i sé que el maltracta un ou, i que, fent-se l'estreta rai, nogensmenys es fa donar pel cul per legions. Fins i tot, ens va confessar, sense que l'espreméssim gens (o a tots ops no gaire), un dels seus antics manxaires pel sac, el detall fastigós (o interessant) que s'encona el forat del ses amb gelees reials de vés a saber els insectes exòtics, comprades (les eròtiques o afrodisíaques gelees) mig d'amagatotis als magatzems xinesos.
—He anat a traure'm el visat per a l'Ucraïna — qualsque grosses de datspelcul hi atapeïen les sales d'espera — grotesc que tant de carallot vulgui encara anar a aqueixa antiga colònia nostra, aquests dies, per mà d'altri, tan degradada.

—Fent cua, m'ha vingut pixera i he anat a pixar. M'he vist d'esquitllentes a un mirall rovellat. Un petit ensurt. I tanmateix n'hauria d'estar avesat: sempre que m'esguard a l'espill em deman qui sóc; ni em reconec; un estrany. I em dic, *Si jo mateix ja em veig com un desconegut, com collons m'han de veure els altres?*
—Una altra cosa, m'he tombat de sobte, sempre la mateixa impressió, *que hi ha un boldró o altre de burletes qui se me'n riuen múrriament a l'esquena*, tret que quan em tomb per a sorprendre'ls-hi no hi mai ningú, de moment, ep, no hi ha mai ningú.
—M'he tornat a encabir a la cua i m'he ficat a concentrar-me en el baró. És clar que com el reconeixeré; la gent és tan elàstica, els cossos tan fàcilment transformables aquests dies! Ja me'n recordaré prou, del cos que té? No em reconec el meu, i vull reconèixer el seu! És clar que el seu també era, crec, el meu, i era de més a més el meu de petitet, i és de petitet quan totes les memòries que de debò valen re no romanen més fonamentades. Tret que encara això, *Qui desa les memòries?* El cervell que ha romàs al cos que ara ell no portaria, o se me les enduia el meu esperit, el meu jo, el meu *què?*
—Sóc massa ruc per a resoldre aqueixos maleïts enigmes.
—Amb el visat a la butxaca, he anat en tren fins prop la frontera. A Bełżec queien a doll els llamps, i no hi havia creatura qui gosés fotre el peu fora. M'he adormit a l'oficina dels duaners, i m'he desvetllat esglaiat, amb un tro de caldéu. Tenia els ulls plens de gases, esgarriat encara al somni; potser hauria d'haver dit els ulls, no pas de gases, de gasos, en realitat de fums; era somiant que em ficaven, condemnat qui sap per quin altre crim, amb una

puntada al cul, directament del cadafal avall, de cap al forn; el meu ombrívol pregon visatge d'heroi en no gaire estona d'empertostemps omès es perdia ja entre denses bromes, aviat no fóra sinó cendra. Llençava un crit esfereït, i un guàrdia amb cara de caníbal ha vingut, amb crosses, molt aversiu, a castigar-me amb reptes rudes. He volgut mostrar-li que era un element prou elevat dins la bòfia provincial i és aleshores que me n'he adonat que, per comptes de la cartera amb la identificació i els de més de calers, hom m'hi havia embotit un tovalló tot brut.
—Quan la tempesta se n'ha anat, em tornaven el passaport i em fotien sortir. Em trobava al país dels bandits qui malavegen entre fronteres. No pas que tingués por de re. Si hagués estat vistoseta jovençana, m'hauria temut que algú em plantés de cop-descuit cap jou al coll i se m'endugués de biaix a cap serrall polsegós de cap avall entre els turcs; amb la meua edat i figura, però, rai. Ara, per anar a Kíev, només amb com qui diu uns quants rals a les butxaques, es presentava més pelut.
—*Tot el que afegeix complexitat*, com diu en Filodem, *afegeix complicació, és a dir, merda a l'orella*. La nit m'havia caigut sobre. Havia de prendre una resolució, ço és, tallar arran. Podia tornar a casa, u. Podia trucar un dels meus saigs qui vingués a dur-me una còpia dels meus papers i diners de recanvi, dos. O, més fàcil encara, podia continuar tal qual, coratjós, ara que ja era al territori dels lladres.
—Demanant, m'havien dit que hi havia un mitjà de transport (segurament il·legal) cap a la vila del costat (360 milles lluny). Es tractava d'un taxi sense permís que, d'estranquis doncs, anava de vila a vila, i qui sap si àdhuc

de metròpoli a metròpoli, duent gent sense gaires diners o no prou disposats a despendre'n tants en els mitjans adotzenats o diem-ne normals (en autobús o en tren; i, ni cal dir, en taxi legal o en avió). El viatge tot plegat no costava ni un quart del que hauria costat prenent qualsevol dels altres mitjans.

—De bon matí, mal dormit, amb fred als ossos (i mentrestant, amb tots els dubtosos benifets ni avantatges duts pel títol, algú s'està fent passar per gran inspector de la bòfia polonesa), havia anat a l'indret que m'havien indicat i que em pensava que era el punt d'inici. M'havia figurat que caldria fer la cua i tot (d'una manera dissimulada, és clar, no fos cas que els buls locals es malfiessin i tot el tripijoc se n'anés en orris), mes al capdavall m'he trobat que en aquella cruïlla ciutadana no gaire sorollosa ni concorreguda, l'únic client hi era jo. Gairebé tantost hi he fet cap (he procurat fer-ho si fa no fa a l'hora justa, les quatre del vespre), l'intendent o l'encarregat (disfressat de persona corrent qui s'esqueia d'ésser distretament per aquell cantó), en veure'm amb el petit pipiripip de paper al trau, se m'ha atansat i sense dir-me re, només fent-me un senyal gairebé imperceptible, m'ha assenyalat, doncs, el vehicle adient. L'home darrere el volant (el taxista, doncs) m'ha fet pujar amb un gest lleuger. Tantost m'hi he ficat ha arrencat.

—M'hi trobava d'allò més ample. Rodàvem fàcilment. Llavors el taxista s'ha posat a enraonar. Amb un accent terrible, mes i el meu, què?

—M'ha començat a demanar qüestions sobre els meus afers, i l'anava responent amb generalitats i vaguetats, quan dues o tres vegades ha gosat corregir-me la

gramàtica, sobre no sé pas quins *hipotètics crims sintàctics*. Li he dit que he pujat al taxi perquè havia menester d'un taxista; que el dia que em calgués cap gramàtic — o lingüista o com se'n digui — ja miraria d'anar a ca l'universitari, o de trobar-ne cap a l'institut d'estudis — o, qui sap, tant se val, on es fiquin, orquestrals, o potser cacofònics, aquells hipòcrites exegetes de la incoherència — que, en tot cas — o a tots ops — ja faria un cop d'ull als índexs d'ocupacions i que no es fes doncs cap pedra al fetge que prou els trobaria; car la gana que deuen passar, i contents que hom no els pagui (encara que no sigui gaire) les ximpleries.

—No s'ha ofès gens. Ha continuat garlant, explicant tota mena de rucades. Era un d'aquells taxistes barruts i grofolluts, grollers i pampanes, que tant abunden; paios no gaire intel·ligents qui tanmateix, grossots, peluts, pudents, es pensen que saben de tot, i en realitat no saben re de re. Si de debò sabessin d'alguna cosa, o ja de fer re, ni que fos molla elevat, no els caldria pas fotre de pollós taxista.

—Abans de sortir del tot de la vila on érem, per a anar doncs a la veïna, ens hem aturat a un punt dels suburbis. Un punt desemparat, amb mostres al voltant de misèria evidents. Hem davallat a estirar els cames i el taxista m'ha convidat a esguardar el cel — hi havien traces de reactors d'avions segurament militars i d'altres núvols grocs i blancs, i s'ha embrancat en una dissertació banal i tòtila sobre el misteri dels signes celestials que ningú no sap ben bé d'on vénen mes que volen dir moltes de coses segurament cabdals i reveladores rai. Tot de falòrnies sobre el que tenen (aquells suposats senyals) d'arcà i de diví, i de les divinitats fosques dels mons invisibles qui els

pareixen, garneus i quimeruts. Me n'omplia el meló, i li volia dir que si volia sàpiguer d'aqueixos secrets prou consultaria una pitonissa a les firetes o qui sap on, quan tot d'una es veu que ha vist la costa lliure i ha fet un xiulet gairebé imperceptible... i tota una gernació s'ha atansat al vehicle. La gent, humil, treballadora, no gaire ben vestida ni segurament educada, ha començat a pujar-hi. Tot i que al taxi hi deia: *capacitat màxima 5*, al capdavall n'hem acabat encabint-nos-hi (no cal dir l'atapeïts) quinze i tot, comptant la quitxalla.

—El taxista, amb un infant a la falda i un altre per terra monejant-li entre les cames, ha engegat; i amunt. Dos vells al traspontí, sis dones a un costat, quatre homes amb mi, tots capiculats, afetgegats, una mica ofegats; i el motor esbufegant, endinsant-se a la foscant distància que ningú no veia — o potser el taxista sí, una mica...

—Tots quinze entotsolats, meditatius, per si de cas entràvem de sobte en nit perpètua... Silents, doncs; tret, ara i adés, dels gemecs dels vells i els bleixos angoixats (i les subreptícies llufes) de les dones, els pets i els rots dels homes, els planys dels infants, i, sobretot, en pic desfermada, la deu inestroncable, el raig gargallós, estossegós, abocat sense ni com va ni com ve, de la xerrera sàvia, polisèmica, absurda, capdetrons, del taxista infame.

—He comprès llavors que, primer, hi havia doncs dos punts d'inici (un per als ciutadans tramposos, com jo; l'altre per als pobres legítims, per als marginats marginals, esparracats, ronyosos i ignars), i comprenia, segon, el bon mercat del preu minvat que tots plegats no pagàvem.

—El taxista pec no ha desendollat — era, sobre, un d'aquells qui prometen de trobar-te feina, i llavors sempre

et desencanten; n'acabes desemparat, amb el cul enlaire i amb cara de carallot; de fet, tantost et deia re, i et recomanava la gran cosa, se n'oblidava; ara ens deia a tots, triant-nos a la babalà, de què podríem fer a la vida; els de més no en fèiem ni cas, potser algun ingenu s'hi envescava, qui sap; allò semblava cal barber; molta de xerrameca per a no dir re; de fet, vells i infants (belleu hipnotitzats per la vana xerrameca) clapaven i roncaven. Jo me l'escoltava per a distreure'm; tenia por d'adormir-me; no em fiava pas de tothom. M'ha demanat de què feia ara, i li he dit que de surfista (prou em veia colrat i tibat de tendons) i, llavors, d'assistent a tots els mítings, aplecs i esdeveniments gratuïts. Que altrament, re altre.
—M'ha dit, sotjant-me pel retrovisor amb ànima d'inquisidor, i en el seu algaraví fastigós i pallús, que allò no era vida reeixida; que per l'aspecte que tinc, fortet i nerviüt, i el tipus ascètic i esvelt que sóc — que sembl, comparat a ell, ecs, qualque sílfide de mira'm i no em toquis — m'hauria de fer ballarí o militar. Li he dit que ja m'ho guaitaria a la nova metròpoli; que a la que jaquia enrere ja hi havia cremades totes les possibilitats.
—Més tard, vaig provar-ho; per a fer-me belleu qualque caleret, em vaig fer ballarí durant unes setmanes; sempre hi anava, a les sales de ballar, vestit tot de negre, amb sabates punxegudes i mitjons fins a mitja cama, pantalons molt cenyits i aixecats fins al genoll, jaqueta curta molt ajustada, barret naquis i de gairell... I ningú ni em guaitava; m'escarrassava a ballar, a demostrar si en sabia, i re; re de re; tots com xuts; cascú a la seua, ni cas. Militar, pitjor. Vaig anar clandestí a llur camp d'entrenaments, al camp de Mart, on fan les maniobres, i amb el meu

uniforme de fantasia, i, comparat a aquells menjadors de greixos, primet com era, hi feia un paperet ridícul; els militars passaven donant-me empentes, ells tan enormes, forçuts i elegants, masclistes i marietes, amb cares i cervells i disposició de gos, mes de gos molt primparat, empallassit, amb llurs uniformes de gala plens de cintetes i merdetes, i llurs cavalls monstruosos, gegantins, qui, tant marietes com llurs genets, m'escopinaven a l'ull perquè fotés el camp de llur camí. Abans de rebre cap guitza o burxada de sabre dels cruels i pervertits, saps què? Em feia fonedís, amb la cua ben escarransida. Arribava a la conclusió, tothora maleint el pútrid taxista, que quan em recomanava ofici m'havia ben ensarronat.
—*No prenguis mai consell sinó de qui no en dóna*, em dic ara.
—Fugir dels compromisos et condemna sempre a cercar menjar, i aixopluc; córrer amunt i avall, doncs, només per a mantindre un cert nivell de possibilitat d'anar surant-hi, sense enfonsar-te definitivament en la desídia; tret que, massa sovint, ai, no em prenc tampoc gaire seriosament el menjar (tot i que sovint ni me'n toca); enmig dels carrers deserts, pas gesticulant; després, davant el públic, faig bonda d'allò pus; llavors, si per exemple eixia a cercar ous pels nius a terra, i en canvi, a través la boira, em trobava amb la correguda en curs, m'hi afegia, això rai; sempre et queia de les tauletes del costat, alguna benèvola begudeta, o algun bescuit reforçant. I si al començament tothom semblava passar-te al davant, ara demostres més d'entrenament, o més de resistència, o més d'habilitat, i segurament més d'estar-hi avesat, de córrer avant, amunt...

—Tens una millor combinació de virtuts, i doncs al capdavall guanyes — o gairebé guanyes i tot. Has escalats troncs d'arbres ja petrificats, i antiga runa, i has arribat davant els tres o quatre qui han resistida l'envestida darrera al final... Fins que de sobte, esgarriat, et trobes sol i lluny, encofurnat dins un cau ruïnós, sense cap altra sortida. Sota les pedres, hi han monstres diminuts, bípedes molt degenerats qui no em donaran pas cap premi, no, car ni ells saben per què hi són, encara, perduts entre les ruïnes — si fa no fa presentment el meu cas.
—Mon germà Edmon (o era son germà Quintí?) prou m'ho (o li ho) havia dit, *Pensa el que fots; i sobretot no acceptis cap regal dels déus; els déus són al món només per a ficar-te a l'ull llurs ditots llords de sangassa i colomassa*; mes quan la vaig veure, quan pels rònecs corredors del ministeri hi viu, radiosa, resplendent, colossal, dominant el territori, na Pandora — la meua dona Genoveva? la seua dona Blau? — tot fou oblidat — i esbojarradament agraït donava gràcies al meu destí, que aquella dona-deessa, aquella deessa-dona, si fa no fa mig m'acceptés al seu costat, *upa-là!*
—I tant, qui no en donava? I encara més algú qui tothom tracta de pinyolet escanyolit ni d'esplomatgegat lloro plomat, sobretot vist al costat d'ella, ja em direu!
—Tret que, tingueu la bondat... Ara què hi faig? Ara què hi faig, amb tants de dits feixucs de merda i sang ficats a l'ull? Tot ha esdevingut vaporosa recança i penediment buit, mentre el vit nogensmenys se'm dispara inaturable fins a la fi dels temps... omplint nímies galàxies... tot a l'ample del meu mínim firmament...
—Al meu estarloc trempat, psítacs hi seuen; com sits

pintats qui hi cantessin dolcíssims atreien boques de llavis incendiats perquè vinguessin a fer-hi niu.
—M'he treta la pols de l'escombra, m'he espolsegat el disponible estaminodi, el pinzellet.
—*Fliegt nun weg, ihr Papagaien!* — com diuen a l'òpera d'en Wagner, em sembla.
—Car oi, oi? Això de les dones és mortífer. No dic pas quan ets molt poderós i autocràtic, i doncs fots el que vols sense que ningú, sense rebre encontinent, no pugui prendre'n ni greuge ni susany. Com feien n'Úter, i n'Artús i en Merlí, banda de criminals sense pietat, adés a les valls d'Avalló, on estupraven cada verge, per verda que fos; o el soldà aquell qui diu la crònica que es cardà en trenta anys cent vint-i-cinc mil dones. No. Dic gent com jo, pobra, indocumentada i sotjada i vigilada per la puta societat d'envejosos qui forma aquest món on només els paràsits suren ara.
—Encara els capitans assassins i llurs estiracordetes, rai, una miqueta. S'engaten els sàbats i t'assalten cap casa denunciada i pelen totdéu i, cada dona, abans la forcen i després l'esbocinen, l'esquarteren divertits.
—No sóc capità ni estiracordetes, és clar. Sóc un pencaire ocasional com un altre. Em dic Epimeteu i faig créixer pedres cúbiques per a les construccions de més presons. Estic, com tothom altri qui treballa a la pedrera i la pols metzinosa de la mala pedra ens envaeix els pulmons, malalt per dins i per fora. Per si això no fos poc, estic també amb els budells roents d'haver de menjar viandes dolentes fetes per la sogra, i ni cal dir, infectat de valent amb les malalties sexuals dels amants de la dona.
—"*Bé, ja us ho fotreu*." Havia escrit abans de signar: "*l'ex-*

esclau Epimeteu”, quan em vaig voler suïcidar i vaig deixar darrere aquest paperet sorrat per un dels daus de pedra.
—Després em vaig voler estimbar timba avall. Per osmosi, o com se’n digui, quan era a frec de llençar-me daltabaix, les veus d’una patrulla qui feia la ronda part de baix se’m filtren i penetren. Em va agafar un gran empegueïment. Quina vergonya que em vegin a mig esclafar. Maleïts, com se me’n fotran sobre! Com s’abandonen a l’onada fosca del desig de cagar-se’m sobre!
—I parlant d’això, de sobte, *Quines ganes de cagar, vós!*
—Aprofitaré que sóc sol ací, al capdamunt, ho faré al millor dels canfelips — el més espaiós, clarós, luxós, el turó exposat a la bonhomiosa riallera natura...
—No serà pas com quan érem a palau instal·lant pedres per a muralles, i em vaig infiltrar, pres per caguera, i havia triat un canfelip senyorial en un racó desert, segurament oblidat, tret que, ara que m’havia despullat i la merda com qui diu ja era a mig davallar’m...
—Sent que algú obr la porta de casa, i me n’adon que de sobte tothom ha tornat — una gentada clamorosa... i on és la tassa? No hi ha tassa per a cagar-hi en aquest canfelip de luxe! Només banyeres, lavabos, aixetes daurades que no ragen... *que no ragen!* I pertot portes de vidre, enlloc on amagar’m, enlloc decent on ficar la merda, enlloc on amagar-la — és un canfelip de mostra, és un canfelip per a presumir, és un canfelip de merda; de fet, doncs, més que no pas un canfelip/cagadora com déu mana, només una merda de sala de bany i prou, i pitjor, una sala de bany per a fer bonic. No hi ha cap gibrelleta a cap racó? Cap forat ni eixidiu part de terra? Cagaré en cortinetes i tovalloles i fugiré, mòmia pudent, cap on? Cap on? Cap on?

—I, llavors, de sobte, em comença el cagalló (una altra vegada, la vergonya!); amb el cagalló a mig penjar, l'angoixa de trobar un indret on defecar ara entre tanta de cridanera gentada qui s'atansa... Quin mal dia he triat! Deu ésser festa! Potser és el dia de la mona i tot! I enlloc cap canfelip a l'abast, cap raconet, cap capseta on fer-ho amagat rere cap cortinatge... Cagalló imminent, i no puc expel·lir-lo enlloc. I sé tanmateix que, en pic no trobi l'indret, el desfici haurà passat, i encar amb el mig cagalló penjant em neguitejaré debades a fer'l caure del tot.
—No puc, no puc, no puc, l'angoixa. Així sóc, doncs. Perdent-me per cambres mentals on pogués fer la feina d'amagat... quan de sobte sóc a una cambra (deu tractar-se d'una cova) que sembla molt privada; me'n record que en una cambra així un cop vaig demanar a mon pare permís de poder-hi regirar els calaixos a la percaça de record de la infantesa i jovenesa... I que mon pare, gegantí de pell molt fineta damunt els músculs ben dibuixats, m'ho va atorgar sense gaire bon humor... I que hi vaig trobar secrets que em desmuntaren tot el calidoscopi a través dels quals guaitava l'existència... car quines coses més traïdores no desa la gent...!
—Doncs ara emparelladament; al sofà semblava haver-hi un cos amortallat per flassades fosques; semblava haver-hi algú mort o altre, amagat, latent; com el càncer que em batega sota els bonys i les punxades... tot tapat i flonjo... Tret que això sembla de debò tanmateix un cos... Potser un gos? Vaig destapar'l una miqueta... Portava una careta de carota de fantasma, ulls negres molt grossos i caiguts i una boca com una barca negra en la boira...
—I dins la densa broma, sacs.

—Sacs, alhora plens de si fa no fa bona farina, tret les arnes de la farina inevitables, ves; i sacs adulterats, plens de sorra fina.
—Tant se val, cap diferència, la teua tasca és la mateixa — apila'n, estreba'n i carrega-te'ls i tira'ls al munt — munt que et cau si el vols (te'l volen) massa alt.
—Farines — totes crues, és clar; unes de més bon pair que les altres. La boca pastosa, arnes de la farina, el bòfia, l'inspector dels forns.
—Per això fugia, d'incògnit, l'altra metròpoli... Amb ínfules de baró.
—Am bínfules de baró
t'enraon de les bruixe zatzaroses
qui'm trossege nàvides
els camp zàrids
de la ni topaca.
—Len tesguar destatues
camb vèrtecs! zesmolats
llur zungles llorde
zamb catexis subtil
zem graten les pruïges
d'emotives sicosi zintermitents.
—Espontani zeco zhipnòtics
pugen sacrílegs de sepulcres
co macrobàtic zheretges
d'aquaris grotesc zi flums
satànic zi febrils.
—Tocant tel zou zal zenemic zinics
llurs garfi zunglosos
se't clavave nal zulls
escare za les care

zam bel zel del zelefants.
—A l'índecs! zustori
l'ecs! zamen amb fos cull
anorrea'l piacle comè
zamb sede zi setins.
—Capviréssim d'horitzó neuròtic.
—Ensems, amb alçaprem endinyéssim el supositori del seny a l'intrús hipopòtam del desconcert. Com si el cos era pedra de toc on totes les lleterades hi lleixaven marca pròpia, llúpies i nafres a espòndils i a ossos rai, escorcolléssim debades entre totes les dones faves del món (quin altre maldecap llur veu d'espinguet, de maleït flautí, oi?), quina ens sap el secret de qui som, tanmateix tan anodins.
—Mama! Mama!
—Com a revulsiu, barregéssim les cendres i els rumbs dels ninots Edmon i Quintí, mos germans. O de mes deesses tutelars, Blau i Genoveva. Rere les cerres dels ulls on pruents, poixeules, llémenes insisteixen a fer-me'ls fregar, s'hi solidificaren com estàtues. Amb còmic escalpel (o escarpra i martell), que treguin alens de pols, que del sopor de les voluptats, infal·liblement al·lucinant jeremiades, repulsius clonatges, del fundus gàstric de la pedra, paral·lels apòlegs eutrapèlics, emergissin sisquere a ficar rang, reng, *ring!*
—No hi sóc! No hi sóc!
—Sóc manta vegada en Xeix. No pas noms; nombres, caldria, i encara — segurament ni això. En tot cas, nombre sempre canviant, potser a l'atzar cada minut, com si sumessis els ions, vull dir, els neutrins que a cada moment no et travessen aleatoris la corpenta.

—Emancipació. Independitzar-me del meu nom. Pel món, els esclaus de llur nom, tots plegats hi van de cul. Ah desencadenar-me del nom fix, o del nombre de control; llavors incontrolat, incontrolable, lliure, independent! Neutrí incògnit anònim jo mateix, sense jo anomenable, anomenat. Vull passar com ombra incorpòria sense haver tocat mai re — deixant-ho tot incivilitzat, és a dir, impol·luït; pel meu toc malmès, inhabitable, balit.
—Aqueixa fóra la victòria més grossa per a l'inútil uhmà qui sóc — i ni que fos per al semidiví, o al diví del tot (cap utilitat tampoc) — no haver de carregar sempre amb el meu, teu, seu, nom. Massa de feixuguesa, d'encarcarament, de responsabilitat. I allò d'haver de riure les gràcies dels desgraciats. I de vessar elogis als enfangats en tosques figuracions.
—Cogita, manel, com una puta.
—Tot esdeveniment carregat positivament, tard o d'hora s'ha descarregat totalment — on hi havia un nombre positiu qualsevol, hi ha encontinent un zero. L'univers, ou asclat, gàbia rovellada — tot s'hi escola, fa malbé. No saps ja si rebost o podrimener.
—Per enormes remordiments entrevingut. De cops, el dolor és tan abassegador que m'ho pren tot. Dolor sense pietat ni descans. Ni pietat per a un cos botxinejat ni descans per a un cervell assetjat per tots cantons per les fiblades del turment d'un excés d'identitats, tot i que sense papers — o potser de més a més també per això.
—Sóc tot un chor d'u — m'ho hauré de fer mirar?
—De cap manera. Merda a l'orella. Què saben del confegiment de les teles fantàstiques a l'ull ensonyat aquells reencunyats segells ambulants de collons de

diplomats de la falòrnia?
—Només el viatge al somni duu cap guardó — el guardó del record durable, mai feridor.
—Altrament, les escaiences, em sobrevenen, mes en acabat (tret d'apuntar-me-les, i encara, manca que en acabat les sàpigui desxifrar) ni les retinc ni em revénen, ni me'n sosvinc ni em sosvenen, ni les sostinc ni em sostenen. Sosvinences mig esvaïdes.
—Cagant en una d'aqueixes comunes que afeccionen els moltonejaires habitants d'aquella pàtria de lladres, on tots els forats per a defecar-hi són en reguitzell, sense particions, i hom s'asseu a un forat i hi caga alhora que, si hom coneix el veí, qui es troba, com dic, a un parell o tres de pams fent la mateixa feina, hom discuteix o conversa amb ell, o, si no es coneixen, resten muts i anar fent com si ni hi són, justament, doncs, havent acabat de defecar, em mig aixecava automàticament i em treia un paper de la butxaca per a torcar-me les diguem-ne comarques si fa no fot sacrococcígies, quan un veí meu feia el mateix, i estranyament... Estranyament, no sé que m'ha pres, i he fet acte d'anar-li a torcar les seues, les seues comarques pudents. *Les seues!*
—Se m'ha alçurat, com fiblat per aresta o virató! M'esguarda com si sóc psicòtic perillós. De sobte, pregonament empegueït, com si caigués del ruc, tornant en si mateix (*en quin si dels meus sis o set?*), li dic, *Perdoni, l'havia confós!*
—Com li ho diria? L'havia confós, certament. *L'havia confós amb mi. Amb mi!* Per això li volia torcar el cul, perquè em volia torcar el meu!
—Món d'aparences enganyoses. Hom caga en companyia, i

tanmateix, feinejant, embolicat en el propi efluvi, perdut en el pregon aromàtic si mateix, s'entotsola, es creu tot sol, i fa com si res, i es trau els taps del nas, i es fa pujar un gargall, i se la pela una miqueta, o va llegint i desembudellant tranquil·lament; hom és natural. Només quan hom s'oblida de si mateix i se n'adona de la presència d'altri, esdevé estrany; estrany a ell mateix.

—Petitet, un o dos estius a Selvanera, després de pencar i florejar pel tros, mentre tornàvem pausadament a casa amb la tartana, tots aquells ocellets (carderoles, mallerengues i, és clar, pardalets) tot just esquerats, mes encara insegurs, mig peonant enmig del camí, els agafava i me'ls ficava a la sina, i aquell era llur món, una contrada calda i íntima on la camisa se'm bombava, les fronteres de llur nació eren el meu pit i el cinyell dels pantalonets, les finestres les escletxes entre botó i botó, i que bé que s'hi entenien, pobrissonets, i els volia donar amb comptagotes aigüeta vitaminada amb els ferros del pou, i de teca caçar-los mosquetes, i sobretot allunyar-los de tota altra crueltat fins que se les poguessin campar solets, que no caiguessin entretant a urpes de cap odiós. No fóra el primer cop que el meu pardalet era per sobtat enemic maleïdament i envejosament esclafat!

—Com ens entendrem, irresoluts?

—*Féssim rogle i som-hi*, els dic, o em diuen, o hom diu, entre els xorcs cohabitants qui freqüenten els espais espontanis d'aquest crani.

—Qui en fa cas? Gàbia cafida de psítacs incestuosos, psítacs gastats i geperuts, el meu crani, tots garlant-hi i xafardejant-hi alhora. Tothom voldria manar-hi. Ningú no hi mana. Crec que cascú tira on vol, que cascú s'ocupa

d’allò altre.
—*Allò altre, vós!*
—Només tallant pel dret, potser surts de l’embolic. Potser.

~o~o~